

1st Edition

พระคริสต์ ในดวงใจ ของชาวเกาหลี

**พระคริสต์
ในดวงใจ
ของชาวเกาหลี**

บทที่ 1

พระคริสต์ในดวงใจของชาวเกาหลี

ท่ามกลางสิ่งสลักหักพังของพิชสงคราม เรายังเห็นกองอิฐหัก ๆ ที่ตีกรามบ้านช่องพังลงเพราะ ฤทธิ์ลูกระเบิดเห็นรอบไฟไหม้และฝูงคนนับจำนวนพัน ๆ หมื่น ๆ ต่างลี้ภัยสงคราม ผู้คนพากันเดินผ่าน โรงพยาบาลทหารที่สร้างขึ้นชั่วคราว ในท่ามกลางทรากสงครามเหล่านี้แหละพระเยซูยังเสด็จพระราช ดำเนินปะปนอยู่กับชาวเกาหลี

แต่พระเยซูไม่ได้ประทับอยู่แต่ลำพัง พระองค์ประทับอยู่ท่ามกลางลูกแกะของพระองค์ และ สถิตอยู่ในจิตใจมิตรสหายของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้แบกภาระบาป และทรงร่วมทุกข์กับคน เหล่านี้ที่กำลังลี้ภัยสงคราม พระเยซูไม่เพียงแต่ประทับอยู่กับชาวกรุงที่อัดแอ หรือประทับอยู่แต่ที่ชนบท ของชาวเกาหลีเท่านั้นแต่ประทับอยู่ในดวงใจของชาวเกาหลีทั่ว ๆ ไป และชาวเกาหลีก็รู้ว่าพระเยซู ประทับอยู่ในใจของเขาจริง ๆ

คู่มือทิว 1: 21 “เจ้าจงเรียกนามท่านว่าเยซู เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยพลไพร่ของท่านให้ รอดจากความผิดของเขา”

ข้าพเจ้า (ผู้แต่ง) ระลึกได้ว่าเมื่อเดือนธันวาคมขณะที่อากาศกำลังหนาวจัด มีร้านเล็ก ๆ ขายของ เป็นแถว ๆ อยู่สองข้างถนนแคบ ๆ ของเมือง ๆ หนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนภูเขาในประเทศเกาหลีตอนเหนือ ร้านค้าตามถนนต่าง ๆ ปิดการค้าขาย และนาน ๆ จะมีแสงสว่างลอดออกมาทางช่องประตู จากภายใน บ้านเล็ก ๆ หลังหนึ่งมีเสียงเพลงไพเราะลอดออกมาว่า

“พระเยซู พระเยซู พระเยซูผู้ประเสริฐ”

คนในครอบครัวนี้มีการนมัสการพระเจ้าเป็นประจำวันก่อนที่เขาจะเอนตัวลงนอนพักผ่อนจาก กิจธุระที่เหน็ดเหนื่อยมาตลอดวัน ข้าพเจ้ารู้สึกทึ่งใจที่ข้าพเจ้าเดินขึ้นภูเขาไปสู่บ้านพักของ ข้าพเจ้า

พระเยซูไม่ทรงเป็นพระเจ้าที่แปลกประหลาดอีกต่อไปสำหรับชาวเกาหลีเพราะพระองค์ทรง เป็นที่รักใคร่ของหลายคน ไม่ว่าจะเป็หญิงหรือชายไม่ว่าเยาว์วัยหรือชรา เขามีความแน่ใจด้วยกัน ทั้งนั้นว่า “พระเยซูเป็นของฉัน”

เมื่อไม่นานมานี้ ข้าพเจ้า ถูกเชิญให้ไปเล่าถึงเรื่องประเทศเกาหลีในคริสตจักรแห่งหนึ่งในประเทศอเมริกาที่ประชุมของคริสตจักรแห่งนั้นกำลังร้องเพลงบทเดียวกันกับที่คริสเตียนชาวเกาหลีชอบร้องมาก เพลงนั้นมีใจความดี

“จงสรรเสริญพระเจ้าผู้ช่วยประเสริฐจะมีล้นของคนนับพัน ๆ พวกกันสรรเสริญ”

สมัยเมื่ออาจารย์เวสเลย์แต่งเพลงบทนี้ คงไม่มีชาวเกาหลีสักคนเดียวที่ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า แต่เดี๋ยวนี้มีชาวเกาหลีเป็นจำนวนพันคนพันพวกกันร้องเพลงบทนี้

ทุกวันนี้องค์พระเยซูคริสต์ยังประทับอยู่ในหัวใจของชาวเกาหลีอย่างน้อยมีจำนวนหนึ่งล้านคน แม้ประเทศเกาหลีจะถูกภัยสงครามทำลายจนย่อยยับ และสงครามที่เกิดขึ้นก็ไม่ใช่เป็นสงครามที่ชาวเกาหลีก่อขึ้นเลย แต่เป็นสงครามของผู้ปราศจากพระเจ้าที่มีใจ โลกเป็นผู้ก่อขึ้นตามประวัติศาสตร์ สงครามไม่มีสงครามครั้งใดที่ทารุณโหดร้ายเท่าสงครามครั้งนี้เลย

พระเยซูยังทรงประทับอยู่ในดวงใจชาวเกาหลีเพื่อเป็นผู้ประโลมใจ พระเยซูพระราชทานแรงไว้แก่ผู้แบกภาระหนัก และนำแสงสว่างมาสู่ดวงจิตที่มีดมน และเป็นผู้นำความสุขมาสู่ดวงใจชาวเกาหลี ในยามทุกข์ ความสุขชนิดที่ใครชิงเอาไปไม่ได้เลย พระเยซูทรงเป็นผู้ระบายสันติสุขให้แก่ดวงใจจนผู้รับก็เข้าใจไม่ได้ และพระเยซูเป็นผู้ที่ทำให้คนเหล่านี้ร้องเพลงออกมาได้ด้วยความชื่นใจ

ในเมืองเตจอน ข้าพเจ้าได้พบกับนายลึจุงคิล ชาวชาวชายคนนี้ถูกปืนกลแตกละเอียดจนใช้การไม่ได้ เขาต้องถูกตัดขา บ้านของเขาและบางคนในครอบครัวของเขาถูกระเบิดเพลิงนาปาดีมเผาผลาญ เขาต้องจิวัวเป็นพาหนะเพื่อลี้ภัยเอาชีวิตรอด แต่ตัวตัวนั้นก็ต้องถูกพวกทหารที่หัวโหมมาแย่งชิงเอาไปฆ่าเป็นอาหาร เขาต้องโยกเขยกไปกับไม้ค้ำซึ่งทำอย่างหยาบ ๆ และในที่สุดที่เขาก็มาถึงเมืองเตจอนจนได้ ที่เมืองนี้เขาได้รับการใส่ขาปลอมจากโรงพยาบาลที่ชาวคริสเตียนคนหนึ่งบริหาร และ ณ ที่นั่นเอง นายลึจุงคิลได้พบกับองค์พระเยซูคริสต์ นางลึได้เปิดใจออกต้อนรับพระเยซู เขาต้องถ่อร่างกลับไปกลับมาเป็นระยะทางถึงหกสิโลเมตร เพื่อไปนมัสการองค์พระเยซูผู้ช่วยไถ่บาปของเขาที่โบสถ์ซึ่งเป็นสถานที่ที่เขาได้พบพระองค์ที่นั่น

เขาอดแก่ข้าพเจ้าด้วย ความภูมิใจที่มีคนได้ให้ “รถเข็น” สำหรับใช้หากินสำหรับเขาและครอบครัว “ผมไม่ต้องไปขอรานใครกินอีกต่อไปแล้วครับ” ชายผู้นี้พูดด้วยสายตาเป็นประกายแสดงความดีใจจริง ๆ ชายคนนี้ชวนข้าพเจ้าไป “บ้าน” ของเขา แม้จะเป็นตรอกโสโครกมีน้ำครำเหม็นทางเดินก็แคบ ๆ พอจะบีบตัวลอดเข้าไปได้เท่านั้น ต้องลองประตูเล็ก ๆ ซึ่งสูงไม่เกินสามฟุตครึ่งผ่านเข้าไปในครัว ที่พื้นเป็นดินแล้วเข้าไปในห้องเล็ก ๆ แคบ ๆ คล้าย ๆ อยู่ในหีบ มีคอกมีดและมีข้าวของเต็มไปหมด มีหน้าต่าง ๆ อยู่อันหนึ่งกว้างยาวประมาณหกนิ้ว มีกระดาษสีน้ำตาลปิดไว้ซึ่งคะเนเอาได้ว่ายังเป็นเวลากลางวันอยู่ข้างนอกบ้าน

ขณะที่เขาเล่าเรื่องของเข่าว่าเขาได้พบพระเยซูอย่างไร และได้พบความปิติยินดีในชีวิตของเขาอย่างไร ทันใดนั้นข้าพเจ้าได้เห็นแสงแห่งความปิติยินดีฉายออกมาจากใบหน้าของชายคนนี้ และแสงแห่งความยินดีชนิดนั้นไม่ใช่แสงความยินดีของโลก แต่เป็นแสงของพระเยซู ที่ฉายเข้าไปในใจของเขา แล้วสะท้อนออกมาที่ใบหน้า

แม้ว่าประธานาธิบดีเกาหลี่และแม่ทัพและบางคนในคณะรัฐมนตรีเป็นคริสเตียนมาหลายปีแล้วก็ตาม แต่ชาวบ้านที่เป็นราษฎรสามัญต่างหากที่เปิดใจออกต้อนรับด้วยความจริงใจ

พระเยซูประทับอยู่ในจิตใจของชาวเกาหลี ขณะที่เขาต้องเดินดูหรัคตุหรัพลัดบ้านเมืองไปตามถนนขรุขระคนพวกนี้ต้องค้ำอโยในโคลนลึกลับเข้า และขณะที่คนพวกนี้กำลังขี้ฝ้าซั๊กฝ้าอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ และในขณะที่เดียวกันคนเหล่านี้ต้องรีบไปอธิษฐานที่โบสถ์ เขาไปนมัสการพระเจ้าก่อนเวลารุ่งอรุณ และคนเหล่านี้แหละแต่งกายชุดขาวดูราวกับหิมะต่างพากันไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ในวันอาทิตย์เพื่อสรรเสริญพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เขาสรรเสริญพระเจ้าโดยออกพระนามของพระเยซูคริสต์

คริสตจักรขององค์พระเยซูคริสต์ ปรากฏเป็นภาพขาวสะอาดในชีวิตที่ดำมืดของชาวเกาหลี คริสตจักรนี้เป็นคริสตจักรที่มีคำอธิษฐานอยู่ตลอดเวลา เป็นคริสตจักรที่มีความรักพระวามของพระเจ้าและเป็นคริสตจักรที่มีความร้อนรนสนใจการบอกให้คนอื่นทราบถึงพระนามพระเยซู และมีการถวายทรัพย์สินเพื่อกิจการของพระเจ้าจนเกินกำลังของเขา เขาถูกข่มเหงทนทุกข์ทรมานและยอมถูกฆ่าตายเพื่อพระนามของพระองค์

ข้าพเจ้ายังนึกถึงท่าเรือเมืองอินซอน ในเมืองนี้มีคริสตจักรเล็ก ๆ สร้างขึ้นด้วยเศษไม้จากหีบที่กองทัพอเมริกันส่งลงมา หลังคาโบสถ์ของคริสตจักรนี้มุงด้วยสังกะสีขึ้นสนิมซึ่งรอยดอกตะปูและมีรอยถูกปืนพรุนไปหมด ถ้าใครจะใช้เป็นหอดูดาวเวลากลางคืนก็ใช้ได้โดยไม่ต้องเปิดหลังคา พื้นโบสถ์ใช้ดินทูปให้แน่นและลาดด้วยกระสอบข้าว

คณะผู้แทนคริสตจักรกำลังประชุมกัน เมื่อสมัยก่อนสงครามมีคริสตจักรสองร้อยคริสตจักร และมีหน้าที่ดูแลโรงเรียนพระคริสตธรรมซึ่งมีนักเรียนถึง 850 คน

เนื่องจากเมืองและหมู่บ้านรวมทั้งคริสตจักรถูกภัยสงครามทำลายอย่างย่อยยับเหมือนถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ ในสภาพบ้านแตกสาแหรกขาด ฉะนั้นเดี๋ยวนี้จึงมีสมาชิกคริสตจักรเหลืออยู่ในเพียง 20 คน สมาชิกของหลายคริสตจักรถูกคอมมิวนิสต์ดับเอาเป็นกลกราด และถูกฝังศพทั้งหมู่ก็มีทั่วไป ศิษยาภิบาลและผู้ปกครองคริสตจักรถูกตำรวจแดงลากตัวไปและไม่เคยกลับมาอีกเลย คนอื่น ๆ ถูกจับขึ้นศาลและถูกประหารชีวิตในสาธารณณะในฐานะที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นศัตรูของประชาชน

มีชายหนุ่มสามคนถูกสถาปนาเป็นศาสนาจารย์ คนพวกนี้เป็นคนเดนตายเหลือมาจากเงื้อมมือของคอมมิวนิสต์ที่เกณฑ์ไปเป็นทหาร สามคนนี้ข่มข้อมตัวอยู่ในหลุมใต้ดินหรือหลบไปอยู่ตามถ้ำเป็น

เดือน ๆ แม้เขาไม่มีตึกสวยงามมาใช้เป็นที่ประชุมมัสการ หรือไม่มีเพลงเร้าใจชนิดไพเราะฟังแต่เขาก็มิได้ลดความเคร่งครัดในพระเจ้าเลย ความเชื่อและความศรัทธาของคริสตจักรสมัยแรกยังมีติดอยู่กับเขาเหล่านั้น

หลังจากอธิษฐานทำพิธีเจิม และทำพิธีวางมือแล้วเขาถูกกำชับให้ทำงานของพระเจ้า นักเทศน์กระดุกเหล็กอายุ 70 ปีเศษที่ผ่านการทบทวนและการทรมานทั้งของญี่ปุ่นและของคอมมิวนิสต์มาแล้วอย่างโหดโชนและรอดตายมาได้เป็นผู้ทำพิธีกำชับให้ทำหน้าที่พระเจ้า ตอนแรกก็พูดความรับผิดชอบบ้างเล็กน้อย และความจำเป็นที่จะต้องเสียสละและถวายตัวต่อพระเจ้าแล้วเขาเข้าจับมือชายหนุ่มทั้งสามทีละคน ๆ พร้อมกับจ้องดูเขาด้วยน้ำตาไหลจากแก้มที่หยอ่ย่นของนักเทศน์อาวุโสคนนั้น พร้อมกล่าวด้วยเสียงสั่นสะเทือนใจว่า

“จงสัจย์ซื่อต่อพระเจ้าจนถึงความตาย”

“จงสัจย์ซื่อต่อพระเจ้าจนถึงความตาย”

“จงสัจย์ซื่อต่อพระเจ้าจนถึงความตาย”

ข้าพเจ้าเคยไปดูพิธีเจิมที่ตื่นเต้นมาหลายครั้งแล้วแต่ไม่เหมือนพิธีเจิมศาสนาจารย์ในวันนั้นเลย เมืองอันดงถูกทำลายเกือบเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ประชาชนต้องหลบหนีไปอยู่ในกระต๊อบข้าวภูเขาทางใต้ที่ทำด้วยไม้สนเป็นเวลาเกือบสองเดือน หลังจากจากสองเดือนแล้วราษฎรพากันอพยพกลับมาที่เดิม ข้าพเจ้าถูกขอร้องให้ไปเทศนาอบรมพระคัมภีร์ในคริสตจักรใหญ่แห่งหนึ่งของเขาซึ่งพ้นภัยสงครามมาได้โดยมิได้ถูกทำลายอย่างน่าประหลาด ศิษยาภิบาลบอกข้าพเจ้าว่าคริสต์สมาชิกรับได้ถวายทรัพย์แก่พระเจ้าเพิ่มมากขึ้นกว่าปีที่แล้วถึงสามเท่า

ข้าพเจ้าถามเขาว่าจะเป็นไปได้อย่างไร ๆ เขาตอบข้าพเจ้าเรียบ ๆ ว่า

“เดี๋ยวนี้ทุก ๆ คนถวายสิบลด ไม่ใช่บางคนแต่ทุกคน” และเขากล่าวเสริมต่อไปว่า “เขาเรียนรู้แล้วว่าสิ่งที่เห็น ๆ อยู่เดี๋ยวนี้เป็นของชั่วคราว และสิ่งที่มองไม่เห็นนั้นเป็นการถาวร”

มีคนเป็นจำนวนหนึ่งล้านได้มาเฝ้าพระเยซูและถวายตัวต่อองค์พระเยซู และต้องรับพระเยซูไว้ในใจ คนส่วนมากได้ยินเรื่องราวข่าวประเสริฐของพระเยซูจากปากของเพื่อนร่วมชาติของเขาเอง ข่าวคราวของพระเยซูออกจากปากคนโน้นไปสู่ปากคนโน้นและจากหัวใจของคนโน้นไปสู่หัวใจของอีกคน “ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย...” (1 ยอห์น 1: 3)

เป็นเรื่องยืดยาวที่ได้คนเป็นคริสเตียนจริง ๆ บางที่ต้องการเวลาเป็นสัปดาห์เป็นเดือน ๆ บางครั้งเป็นปี ๆ เพื่อจะได้มีนิสัยและการกระทำใหม่ เรามีรากฐานเพียงเล็กน้อยที่จะใช้ในการก่อนิสัยขึ้นใหม่ การที่จะสอนถึงความบาป การอภัยโทษ ชีวิตนิรันดร์ การนมัสการที่แท้จริง และความบริสุทธิ์ สิ่งเหล่านี้ช่างยากเย็นเสียจริง ๆ สิ่งเหล่านี้ชาวเกาหลีเท่านั้นที่จะสอนชาวเกาหลีให้รู้ได้คือคริสเตียนเก่า

ๆ สอนคริสเตียนใหม่ ๆ ให้รู้จักข้อปฏิบัติต่อไป พี่เลี้ยงชาวเกาหลีต้องอุ้มหรือบางทีแบกเด็กๆ ไว้ข้างหลัง ตามท่าทางเดียวกัน คริสเตียนอาวุโสต้อง “อุ้ม” คริสเตียนที่เกิดใหม่ ๆ เหมือนกัน เรื่องราวของหลาย ๆ คนที่เชื่อพระเจ้าต้องผ่านการทนทุกข์ทรมานและผ่านการข่มเหงเบียดเบียนมานั้นเป็นเรื่องที่ควรหนุนใจและทำให้เราขอบพระคุณพระเจ้า กระตุ้นเตือนใจเราและควรทำให้เรารู้สำนึกตัวไม่ว่าเราผู้ที่เป็คริสเตียนจะอยู่ในประเทศใด

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้คือที่จะให้คนที่รักพระเจ้าอ่านเป็นเรื่องแสดงถึงความเชื่อของพี่น้องของเราในพระคริสต์ว่า เขาต้องทนทุกข์ทรมานแต่มีความหวังว่าจะได้เป็นพระพรและเพื่อพระเจ้าจะได้เกียรติยศ

ชาวคริสเตียนเกาหลีไม่ได้ถูกนำมานับถือศาสนาใหม่แต่เขาแนะนำให้มาถึงบุคคลใหม่ เป็นบุคคลที่ประหลาดมหัศจรรย์มากซึ่งไม่เคยมีใครเหมือน และเป็นบุคคลที่ประหลาดที่สุด ไม่มีใครเคยเหมือนผู้นี้เลย บุคคลที่ทรงรักมนุษย์ก่อนที่มนุษย์รู้จักพระองค์ และบุคคลคนนี้แหละที่เป็ผู้ตายเพื่อคนบาปทั้งโลก และเป็ผู้ที่เชื่อเชิญคนทั่วโลกให้รับชีวิตนิรันดร์ เป็ผู้ที่ยืนอยู่ที่ประตูและเกาะอยู่ ถ้าใครเปิดประตูรับผู้นั้นจะได้ร่วมโต๊ะเสวยด้วย (คูวิวรรณ์ 3: 20) ชาวเกาหลีได้ต้อนรับผู้นี้ชาวเกาหลีจึงรู้จักพระเยซู คือว่าพระเยซูประทับอยู่ในใจของเขา

บทที่ 2

“เรามาคุณไม่ลง”

ศิษยาภิบาลยังซิกิริทำการเป็นผู้สอนศาสนา อยู่ในโรงพยาบาลโรคเรื้อนแห่งหนึ่งเป็นเวลาถึงเก้าปี โรงพยาบาลแห่งนี้ตั้งอยู่นอกเมืองเตกู มีคนป่วยเป็นโรคเรื้อนอยู่ถึงหนึ่งพันคน

คนป่วยเป็นโรคเรื้อนหลายคนกลับใจมาเชื่อถือพระเยซู และคนจำพวกนี้ นับถือพระเยซูด้วยใจจริงอย่างน่าอัศจรรย์ คนป่วยเมื่อมาอยู่ในโรงพยาบาลโรคเรื้อน ตอนแรก ๆ ไม่มีสักคนเดียวที่เชื่อพระเยซู แต่พอเขาอยู่ในโรงพยาบาลได้ไม่นานนัก เขาก็รับเชื่อองค์พระเยซูในโรงพยาบาลนั่นเอง เพราะความรักขององค์พระเยซูแผ่กว้างออกไปถึงใจของเขา ซึ่งเป็นคนที่ใคร ๆ ก็พากันรังเกียจ

คริสเตียนแก่ ๆ ตามอดบางคนสามารถท่องข้อพระคัมภีร์ได้จำนวนพัน ๆ ข้อ และจากใบหน้าที่บวมจุกของคนโรคเรื้อนจะเห็นพระรัศมีของพระเจ้า ซึ่งไม่ใช่เป็นสมบัติของโลกนี้เลย

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองศิษยาภิบาลรีไปประเทศญี่ปุ่น และได้ติดต่อกับโรงเรียนคนตาบอดและหูหนวกที่นั่น เขาดีใจและตื่นเต้นมาก เขาเห็นเด็ก ๆ ตามอดอ่านหนังสือด้วยนิ้วมือ เขาเห็นเด็ก ๆ หูหนวกอ่านริมฝีปากของคนสอนแล้วเรียนพูด

รีนึกในใจของเขาว่าเขาจะต้องมีโรงเรียนชนิดนี้ในเมืองเตกูซึ่งเป็นเมืองของเขาให้ได้ เมื่อสงครามเลิกแล้วเขากลับมาประเทศเกาหลี และเขาปักใจแน่วแน่ว่าจะต้องลงมือเปิดโรงเรียนคนตาบอดสักแห่งหนึ่ง แต่ในระหว่างนั้นเขาทำงานเป็นผู้สอนศาสนาคริสต์ประจำเรือนจำหันตโทยที่เมืองเตกู เขาทำงานอยู่ในเรือนจำแห่งนั้นในยัคที่ผู้คนพากันถูกจับเพราะนำเอาลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาในประเทศ เมื่อ ค.ศ. 1946 รีพยายามอบรมสั่งสอนคนพวกนี้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ คนพวกนี้ไม่ยอมฟังคำสอนที่พูดถึงเรื่องศาสนาเลย แต่รีพยายามเอาชัยชนะจิตใจของเขาด้วยแสดงความรักและเมตตาเขาจริงๆ

ภายหลังต่อมาเขาพบกับนักเรียนตาบอดคนหนึ่งสำเร็จหลักสูตรของโรงเรียนตาบอดที่ไกโอดโต คน ๆ นี้สามารถสอนให้คนตาบอดอื่น ๆ พิมพ์อักษรบนใบให้อ่านและเขียนได้อีกด้วย และพบหญิงคนหนึ่งที่น่าอัศจรรย์ในการสอนคนหูหนวกให้พูดได้ และไม่เป็นการยากอะไรที่จะหานักเรียนให้เรียน

วันหนึ่งศิษยาภิบาลรีมาหามิชชันนารีและขออนุญาตใช้สถานที่ซึ่งเคยเป็นบ้านพักมิชชันนารีมาก่อน แต่บัดนี้หักพังหมดแล้วและยังไม่ได้ซ่อมแซม ประตูหน้าต่างและตัวอาคารหักพังโยกเยก เพราะอำนาจระเบิดครั้งสงคราม

เขาได้รับอนุญาตให้ใช้อาคารร้างหลังนี้เป็นตัวโรงเรียนเขาต้องใช้กระดาษปิดหน้าต่างที่ยังเป็นช่องโหว่ ๆ อยู่ และใช้ผ้าม่านกันเป็นประตู มีเด็ก ๆ หลายคนพักอาศัยอยู่ในอาคารหลังนั้น หน้าหนาวเขาต้องใช้เตาอังโล่สังกะสีติดเตาถ่านเพื่อให้เกิดความอบอุ่นในตัวอาคาร มิชชันนารีต้องตั้งกฎเกณฑ์หลายข้อเกี่ยวกับการก่อไฟผิง ทั้งนี้มิใช่เสียดายตัวตึกแต่เป็นห่วงชีวิตเด็ก ๆ อาจถูกไฟลวกตายได้

เวลานั้นกองทัพคอมมิวนิสต์กำลังรุกกระชั้นลงมาทางเกาหลีใต้คือในฤดูร้อน ค.ศ. 1950

ศิษยาภิบาลริเริ่มรู้สึกอึดอัดเพราะมีญาติและเพื่อน ๆ อยู่ในเมืองซุนจูตอนเหนือ เขาพยายามพาคนพวกนั้นแล้ดลอดหนีออกมาพ้นอันตรายที่กำลังคุกคามอยู่นั้นได้

แต่เมื่อเขากลับมาที่ริมแม่น้ำก็ปรากฏว่าทางคมนาคมปิดเสียแล้วเพราะมีกองทัพอเมริกา รักษาการณ์อยู่ที่นั่น ไม่นอนุญาตให้ผู้สัญจรข้ามแม่น้ำไปทางทิศใต้เลยเพราะคนลี้ภัยมีมากมายจนเต็มถนนหนทาง

ศิษยาภิบาลริกับพวกเพื่อนต้องหันกลับด้วยความเสียใจ เขาพยายามซ่อนหลักฐานมิให้ทราบว่าเป็นตัวเขาเป็นใคร แต่ในที่สุดก็ถูกตำรวจแดงจับตัวได้และถูกศาลตัดสินประหารชีวิต เพราะเหตุผลสามประการ

ประการแรก เพราะเขาเคยเป็นตำรวจของรัฐบาล “ซิงมันรี” จริงอยู่เขาทำหน้าที่เป็นครูสอนศาสนาในเรือนจำหันตโทษ แต่เรือนจำนั้นอยู่ในอำนาจปกครองของตำรวจฉะนั้นศิษยาภิบาลริจึงถูกนับเอาว่าเป็นตำรวจคนหนึ่งเหมือนกัน

ประการที่สอง เขาเป็นคริสเตียน ฉะนั้นจึงเป็นผู้ถือลัทธิ “ขวาจัด” คือตรงกันข้ามลัทธิคอมมิวนิสต์

ประการที่สาม เขาเป็นอาจารย์สอนศาสนา ฉะนั้นเขาจึงเป็น “สุนัขที่ถูกนายทุนอเมริกันล่ามคอไว้วิ่งไปไหน ๆ ก็ไม่ได้”

ขณะที่ทหารหมวดนั้นซึ่งมีหน้าที่ยิงปืนประหารนักโทษนำนักโทษมาถึงแดนประหาร ริมีความประสงค้อย่างยิ่งที่จะสารภาพต่อพระเจ้า การสารภาพครั้งนั้นไม่ใช่การสารภาพเพราะไปทำผิดบาป ในดวงจิตของริไม่มีความเท็จไม่มีความเกลียด ไม่มีความชั่วช้าลามกใด ๆ ภาระที่อยู่ในใจขอบเขาเดี๋ยวนี้คือเขารู้สึกว่าชีวิตของเขาไม่ได้ ทำประโยชน์ให้แก่คนอื่นมาเท่าไร เขาได้ช่วยคนอื่นน้อยกว่าที่เขารู้ว่าเขาควรทำ

ริได้ขอร้องต่อนายทหารที่ควบคุมของเขาว่าดังนี้ “ก่อนที่คุณจะยิงผม ๆ ขออนุญาตอธิษฐานต่อพระเจ้าจะได้ไหม?”

ชายคนนั้นมองดูริ อย่างประหลาดระคนด้วยความสงสาร และในที่สุดก็ตกลงอนุญาตและบอกว่า “ได้แต่อย่าชักช้านะ”

ขณะที่กำลังคุกเข่าลงบนพื้นดิน ทหารคนหนึ่งในพวกที่มาด้วยกันสังเกตเห็นและจำหน้าของรีได้
“เอ-ยังไงกันนี้ ชายคนนี้เข้าจำได้นี่หว่า ดาคนนี้อยู่ในคุกที่เมืองเตกูขณะที่ข้าติดคุกอยู่ที่นั่น แก แสดงความปราณีแก่พวกเราจริง ๆ แกไม่เหมือนตำรวจอื่น ๆ ที่มาควบคุมเรือนจำนั้นเลย ดาคนนี้แสดงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเมตตาปราณีแก่พวกเราจริง ๆ และโดยเฉพาะแล้วพวกเราชาวคอมมิวนิสต์แกเอาใจใส่ดีเป็นพิเศษ”

“นี่ แกมีอะไรจะพูดสำหรับตัวแกเองบ้างไหม?” นี่เป็นคำถามของนายทหารที่ควบคุมตัวไป
รู้ว่าตัวว่าชั่ว โมงสุดท้ายของเขามาถึงแล้ว ฉะนั้นเขาจึงตัดสินใจจะพูดอะไร ๆ ที่มีอยู่ในใจให้
หมด

“ผมเป็นคริสเตียนก็เพราะพระเยซูได้ตายไถ่บาปของผมให้พ้นบาปพระเยซูทรงเป็นเพื่อนแก่
คนยากจนและทรงช่วยคนที่ไม่มีใครช่วย พระองค์ทรงเป็นเพื่อนของคนสามัญทั่ว ๆ ไป และคนทั่ว ๆ
ไปก็รักพระองค์ประชาชนทั่วไปติดตามพระองค์อย่างมากมาย ผมเองจึงติดตามพระองค์ไปด้วย”

“ผมเองเป็นคนรับใช้ของพระเจ้า ผมไม่ยอมรับใช้ใครทั้งสิ้น แต่ผมยอมทำงานรับใช้เพื่อนร่วม
ชาติผู้โชคร้ายให้ได้รับความบรรเทา”

“ผมรับใช้ในเรือนจำหันตโทษภายใต้การคุ้มครองขอตำรวจก็เพราะบรรดานักโทษนั้น กำลัง
ให้ความช่วยเหลือแก่คนที่ต้องการความช่วยเหลือจริง ๆ สหายของท่านคนนี้ก็บอกท่านแล้วว่าผม
พยายามช่วยเหลือคนอื่นๆ อย่างไร”

“มิใช่แต่เท่านั้น ผมยังพยายามช่วยเหลือผู้อัปโชคด้วยประการต่าง ๆ เป็นเวลาถึงเก้าปี ผมได้
ทำงานอยู่กับคนเป็นโรคเรื้อนซึ่งเป็นชาวเกาหลีคนชาติเดียวกับเราแม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ยังมีคนโรคเรื้อนอีก
หลายหมู่หลายพวกซึ่งไม่สามารถเข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลได้เพราะโรงพยาบาลเต็ม แต่คนเหล่านี้ยังอยู่
ในหมู่บ้านของเขาเอง คนเหล่านี้เกือบจะไม่มีสมบัติอะไรติดตัวเลยและพวกเขาต้องทนทุกข์ทรมานด้วย
ผมจึงพยายามทุกวิถีทางที่จะช่วยคนเหล่านี้ให้ได้รับความบรรเทาลงบ้างเท่าที่ผมสามารถจะช่วยเหลือ
เขาได้”

“นอกจากนั้นแล้วยังมีคนตาบอดและคนหูหนวกที่เป็นเด็ก ๆ และมีคนยากจนช่วยเหลือตนเอง
ไม่ได้ คนจำพวกนั้นมีมากมายในประเทศของเรา ผมมีโรงเรียนเล็ก ๆ สำหรับเด็กตาบอดและหูหนวกที่
เมืองเตกู เด็กเหล่านั้นกำลังคอยความช่วยเหลือจากผมอยู่”

“มันไม่ใช่เพียงแต่เรื่องการฆ่าผมเท่านั้น ผมเองไม่เคยกลัวความตาย ผมพร้อมที่จะตายเพราะผม
มีชีวิตนิรันดร์ในตัวของผมแล้ว แต่ปัญหามีอยู่ใครจะเป็นผู้เอาใจใส่ดูแลเด็กๆ หูหนวกและตาบอดพวก
นั้น? และใครจะเป็นผู้ช่วยเหลือคนโรคเรื้อนเหล่านั้น”

แล้วเขาหันไปพูดกับนายทหารที่ควบคุมตัวว่า “สมมุติว่าลูกหญิงเล็ก ๆ ของท่านดาบอด และมีคนหนึ่งกำลังจะฆ่าชายคนนั้นที่กำลังสอนลูกหญิงของท่าน ท่านจะรู้สึกชอบไหม?”

เหล่าคอมมิวนิสต์มองดูหน้ารีด้วยความประหลาดใจและพูดว่า “ผมฆ่าคุณไม่ลง คุณหาทางหนีเอง” และนายทหารคนนั้นหันมาส่งลูกน้องว่า “ปล่อยให้เขาหนีเอาตัวรอดได้”

ศิษยาภิบาลรีเล่าว่าขณะที่กำลังวิ่งหนีอยู่นั้นนึกเหลือเกินว่าคนพวกนั้นคงจะยิงตามมาข้างหลัง เพราะได้ยินว่าชาวคอมมิวนิสต์ชอบทำอย่างนั้นเสมอ

แต่รีไม่ถูกยิงเลย รีวิ่งขึ้นไปบนภูเขาเหนือจนเขาหายใจไม่ออก และเสื้อผ้าชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อทั้งตัว

ศิษยาภิบาลรีกลับมาหาเด็กดาบอดและหูหนวกที่กำลังคอยเขาอยู่ ณ เมืองเตกู “กลับมาจากความตายด้วยพระคุณของพระเจ้า” นี่เป็นคำพูดของรี

รัฐบาลอนุญาตให้รีใช้ตึกใหญ่หลังหนึ่งทำเป็นโรงเรียน แต่ตึกหลังนั้นต้องซ่อมแซมอีกมากมาย คณะมิชชันนารีมีเงินเหลืออยู่บ้างจึงออกเงินช่วยซ่อมแซมตึกหลังนั้นจนใช้การได้

โรงเรียนเปิดการสอนด้วยความขะมักเขม้น มีครูเพิ่มขึ้น เครื่องพิมพ์สำหรับพิมพ์อักษรนูนให้คนตาบอดอ่านหนังสือก็ส่งมาจากญี่ปุ่น เด็ก ๆ เริ่มเรียนตัวอักษรเด็กหูหนวกเริ่มหัดออกเสียง อู-เออ-อี-อา- ฯลฯ

สงครามยังดำเนินต่อไป ผลสะท้อนของสงครามทำให้ปรากฏตัวออกมาเป็นผลแห่งความโหดร้ายที่น่ากลัวเด็ก ๆ ถูกระเบิดเพลิงชนิดนาปาล์มลวกจนหน้าตาเสียโฉมและลูกตาหลุดออกจากเบ้า เด็กคนหนึ่งตาบอดเพราะแรงลูกระเบิด ทั้งพ่อและแม่ตายทันที เหลือลูกชายรอดชีวิตแต่ต้องตาบอด เด็กหญิงอีกคนหนึ่งหูหนวกเพราะแรงดันของเสียงลูกระเบิดตกลงมาและทำลายบ้านหายไปหมด ทั้งหมด ทีละสองคนพากันกะเซอะกะเซงมาหาโรงเรียนของรีจนพบ ไม่มีสักคนเดียวที่มารับไว้เข้าเรียน ภรรยาของรีมีความโหวงโพรงใจมาก และมีความรักเช่นมารดาพอที่จะทำให้เด็ก ๆ น่าสงสารเหล่านั้นได้รับความอบอุ่นใจได้ ในบ้านของรีเองมีห้องเล็กๆ แคบ ๆ ก็จัดให้เด็ก ๆ พักนอนได้อย่างอัดเยียดกันพอที่จะมีชีวิตอยู่ได้เด็กเล็ก ๆ ตาบอดตอนแรก ๆ ต้องป้อนอาหารให้ แต่ต่อมาก็หัดให้รับประทานอาหารเอง

บางครั้งศิษยาภิบาลรีนำนักเรียนชนิดดีเยี่ยมออกไปแสดงที่โรงเรียนประจำบาลว่านักเรียนได้ศึกษาอะไรมาบ้างแล้ว หลังจากการแสดงเด็กนักเรียนก็บริจาคเงินเล็กน้อยเพื่อบำรุงโรงเรียนต่อไป

มีนายทหารอเมริกันบางคนมาชมงานปีจบหลักสูตรของโรงเรียน ต่างพากันแปลกใจในความสามารถของนักเรียนตาบอด ที่สามารถกล่าวสุนทรพจน์โดยใช้นิ้วคลำตัวอักษรนูนบนกระดาษ และมีเด็กหูหนวกคนหนึ่งแปลคำสุนทรพจน์นั้นโดยอ่านริมฝีปากของคนพูด แล้วเด็กหูหนวกก็

แปลภาษาไปใช้นิ้วมือกระดุกกระดิกทำให้เด็กหูหนวกอื่นๆ เข้าใจภาษานิ้วมือของคนที่เป็นล่ามได้ดี ถึงเวลาร้องเพลงเด็กตาบอดก็ร้องเพลง ครูคนหนึ่งทำท่าทางโดยใช้มือเป็นเครื่องหมาย เด็กหูหนวกคนที่ขึ้นข้าง ๆ เด็กตาบอดก็ร้องเพลงได้ ทั้งเด็กตาบอดและเด็กหูหนวกก็ร้องเพลงประสานเสียงเดียวกัน

ศิษยาภิบาลรีไม่พอใจที่เพียงแต่ให้เด็ก ๆ เรียนอ่านพูด และร้องเพลงได้เท่านั้น แต่รีต้องการให้เด็กพวกนี้สามารถหาอาชีพของตนเองได้ด้วย ดังนั้นเขาจึงตั้งโรงเรียนอาชีพขึ้น เขาตั้งโรงงานทำรองเท้า ตั้งโรงงานทอผ้าเช็ดตัว และมีแผนการกตริกรรมช่วยชวาณา เมื่อเด็กโตขึ้นจะไม่ต้องเป็นคนหูหนวกและตาบอดที่ขวยขอมานซึ่งโดยมากมักทำกันเช่นนั้น

แต่รีสอนเด็กเหล่านั้นมากกว่าการสอนให้มีอาชีพเท่านั้น เขาสอนเด็กให้รู้จักความรักของพระเยซูคริสต์ด้วยข้าพเจ้าเคยได้ยินเด็กพวกนั้นร้องเพลง “พระเยซูรักฉันรู้แน่” แน่แน่นอน เด็กเหล่านั้นรู้จักความรักของพระเยซูแน่ ๆ เพราะความรักของพระเยซูแท้ ๆ ที่ทำให้เด็กพวกนั้นมีที่นอนอบอุ่น มีข้าวร้อน ๆ รับประทาน มีโรงเรียน รู้จักอ่านหนังสือ และเรียนรู้จักโลกซึ่งเป็นโลกมีคมีด เขาไม่เคยเห็นและไม่เคยได้ยิน และเป็นโลกที่มีดีสำหรับทุก ๆ คน ความรักของพระเยซูคริสต์หมายถึงแขนที่โอบอุ้มเขาไว้ และเป็นมือที่ประคองไปด้วยความรักซึ่งแนะนำชีวิตของเขา ถูกแล้วพระเยซูทรงรักเด็ก พวกนี้มาก เพราะพระองค์ประทับอยู่ในใจของยังชีครีและประทับอยู่ในภรรยาของรีที่ยิ้มแย้มอยู่เสมอ

เมื่อเด็กตาบอดและหูหนวกร้องเพลงอีกครั้งหนึ่ง บางคนสงสารจนทนไม่ไหวถึงกับต้องซับน้ำตาและพูดว่า “ฉันอดสมเพชเด็กพวกนี้ไม่ได้จริง ๆ”

บัดนี้มูลนิธิสำหรับคนตาบอดและคนอื่น ๆ ได้ขยายโรงเรียนนั้นออกไปมากมายใหญ่โต มีเด็กเรียนสองชั้นและมีเครื่องอุปกรณ์อื่น ๆ อีกที่กองทัพอเมริกันได้ส่งมาช่วยเหลือมากมาย และเด็กเหล่านั้นก็มีส่วนช่วยเหลือด้วย รีได้สั่งให้นักเรียนแถวแล้วส่งอิฐติดต่อกันไปคนละก้อน ส่งจากรถบรรทุกไปให้ช่างก่ออิฐเพื่อทำเป็นตัวตึก เด็กหญิงหูหนวกแต่ตาดีจะเป็นผู้ส่งก้อนอิฐให้เด็กตาบอด และเด็กตาบอดจะส่งให้เด็กหูหนวก แล้วส่งต่อ ๆ สลับไป เด็ก ๆ ก็ชอบใจ เพราะนี่ถือว่าเป็นการเล่นสนุกสนานไปเสียด้วยซ้ำ ศิษยาภิบาลรีได้ฝึกหัดเด็กหูหนวกให้เป็นผู้จูงเด็กตาบอด และต่างคนต่างสนุกสนานและรื่นเริง และบางครั้งเด็ก ๆ ก็เล่นด้วยกันอย่างสนุกสนานจริง ๆ

ศิษยาภิบาลรียังฝันและคิดที่จะทำงานต่อไปอีกหลายอย่าง เช่นต้องการสร้างหอประชุม สร้างโรงเรียนมัธยมสร้างโรงเรียนฝึกอาชีพ สนามเด็กเล่น และขยายการกตริกรรม ทั้งหมดนี้สร้างขึ้นในสมองเรียบร้อยแล้ว และเชื่อว่าสักวันหนึ่งคงจะสำเร็จจริง ๆ ดังฝันไว้

แต่รีไม่เคยเชื่อว่าทำงาน – ทำงาน – ทำงานตลอดเวลาโดยปราศจากการเล่น เขามีงานอดิเรกชิ้นหนึ่งที่เขาชอบเล่น สิ่งนั้นคือการช่วยเหลือคนโรคเรื้อน รีคนประหลาดคนนี้ชอบใช้วันอาทิตย์อยู่ใน

หมู่บ้านของคนเป็นโรคเรื้อนซึ่งรัฐบาลจัดการแยกให้คนจำพวกนี้ไปอยู่ในที่วิเวกโดดเดี่ยวในหุบเขา
ไกลจากตัวเมืองประมาณ 15 กิโลเมตร

ณ ที่นั้นรีได้จัดตั้งคริสตจักรขึ้น มีคนถามมีว่ามีสมาชิกในคริสตจักรนั้นเท่าไร? รีก็ตอบว่า “หก
ร้อยคน” มีคนโรคเรื้อนก็คนที่เป็นคริสเตียนมาก่อน ๆ เข้ามาอยู่ในนิคมโรคเรื้อน คนที่ถูกถามก็ตอบว่า
“ไม่มีสักคนเดียว ไม่มีสักคนหนึ่งเป็นคริสเตียนมาก่อนที่เขาได้รู้จักศิษยาภิบาลรี แต่เมื่อเขาเห็นรีก็ทำให้
เขาอยากเป็นคริสเตียน”

รีพูดพลางยิ้มพลางว่า “คอมมิวนิสต์ยังไม่ฆ่าผมก็เพราะพระเจ้ายังทรงอนุญาตให้ผมมีโอกาสรออีก
ครั้งหนึ่งเพื่อทำงานที่มีค่าบ้าง แต่ผมยังต้องทำอะไร ๆ อีกมากมาย”

บทที่ 3

“เขาได้ตายสองครั้ง”

ซุงคูลีเป็นนักเรียนฉลาดที่สุดในบรรดานักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมในโรงเรียนเล็ก ๆ ของเราในเมืองคังเก

มารดาของลิเป็นหญิงซักผ้าประจำโรงพยาบาลของมิชชันนารี แต่หญิงคนนี้ใช้เวลาว่าง ๆ เยี่ยมเยียนคนไข้เพื่อบอกถึงความรักของพระเยซูคริสต์ซึ่งตายเพื่อความบาปของเขานั่นไม่กางเขน และบอกถึงเรื่องชีวิตนิรันดร์ซึ่งพระเจ้าทรงพระราชทานให้แก่ทุกคนที่ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าและเป็นผู้ช่วยให้พ้นบาป มารดาของลิเป็นหญิงที่มีนิสัยหัวเราะออกมาจากใจจริง มีพลังแรงในตัวมากมาย และมีสามัญสำนึกอย่างใจจริง มีพลังแรงในตัวมากมาย และมีสามัญสำนึกอย่างดี ซึ่งใคร ๆ ก็สังเกตเห็นได้แม้ตลอดชีวิตของนางไม่เคยเข้าโรงเรียนเลย นางเรียนอ่านหนังสือด้วยตนเอง และนางก็เป็นครูวิวารศึกษาและเป็นเจ้าหน้าที่ของสมาคมสตรีมิชชันนารี

ซุงคูได้รับมารดาจากมารดา กล่าวคือมีมันสมองเฉียบแหลมและมีพลังงานในตัวอย่างมหาศาล แต่ขาดน้ำใจชนิดที่นางมีเท่านั้น ซุงคูเป็นเอาใจใส่เล่าเรียนอย่างดี และไม่เคยตอบคำถามพลาดเวลาสอบได้ เขามักนำหน้าในการเรียนและเป็นทีหนึ่งนชั้นเสมอ

ข้าพเจ้าตัดสินใจว่าจะช่วยซุงคูเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยและหวังว่าเขาคงฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าให้เขารับราชการของพระองค์เต็มเวลา ไม่ว่าหน้าที่หนึ่งหรือหน้าที่ใด

ที่วิทยาลัยเมืองปองยาง ซุงคูก็ยังคงแสดงความสามารถในการเรียนเด่นอยู่เสมอ ณ ที่นั่นเขาไม่ใช่เป็นที่หนึ่งในชั้นของเขาทุกวิชาเท่านั้น แต่เขาทำคะแนนสูงลิ่วจนหัวหน้าแผนกการศึกษาชาวญี่ปุ่นชอบใจและให้รางวัลพิเศษแก่เขาเมื่อเขาจบหลักสูตรของโรงเรียน

ทั้งนี้ทำให้ทางโรงเรียนเล็ก ๆ ซึ่งมีนักเรียนเพียง 150 คน ตั้งอยู่บนภูเขากลางดงกลางป่ารู้สึกภูมิใจที่สามารถผลิตนักเรียนชั้นเยี่ยมออกมาเด่นเหนือนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและเหนือโรงเรียนมิชชันนารีอื่น ๆ ที่มีครูดี ๆ สอน

ซุงคูกลับมาเป็นครูที่โรงเรียนเดิมเพื่อเป็นการชดใช้เงินที่ทางโรงเรียนให้ยืมขณะที่ยังเป็นนักเรียน

ปัญหาเรื่องรัฐบาลญี่ปุ่นบังคับให้ไหว้พระชินโตทั่วๆ ไปในเกาหลีก็ชักจะรุนแรงมากขึ้น เจ้าหน้าที่กระทรวงศึกษาธิการเคี่ยวเข็ญให้นักเรียนในโรงเรียนทุก ๆ โรงเรียนมีกำหนดเวลาหยุดพักระหว่าง

การเรียนแล้วให้ออกไปโค้งคำนับพระแม่เจ้าสุริยาที่พระวิหารของชินโต ทั้งนี้โดยอ้างว่าพระเจ้าสุริยาเป็นบรรพสตรีขององค์พระมหากษัตริย์ญี่ปุ่น

ปัญหานี้ได้หยิบยกขึ้นมาอภิปรายกันในทุกแห่งทุก มุมว่า “คริสเตียนจะยอมทำตามเช่นนั้นได้หรือไม่?” คณะคริสเตียนได้ยื่นอุทธรณ์ต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมิใช่เฉพาะที่กรุงซีอูล (เมืองหลวงของเกาหลี) เท่านั้น แต่อุทธรณ์ไปถึงกรุงโตเกียว เพื่อจะขอผ่อนผันมิให้คริสเตียนต้องขืนใจทำผิดต่อมโนธรรมของตัวเอง และคริสเตียนสำนึกว่าถ้าขืนปฏิบัติเช่นนั้นเป็นการทำผิดพระบัญญัติข้อที่สอง

มีชาวญี่ปุ่นหลายคนพยายามอธิบายว่าการโค้งคำนับเช่นนั้นไม่หมายความว่า เป็นการนมัสการพระ แต่เป็นการแสดงคารวะเท่านั้น ถ้าขณะที่โค้งคำนับอยู่นั้นให้คริสเตียนอธิษฐานถึงพระเจ้าของตนในใจก็แล้วกัน บรรดาศิษยาภิบาลผู้จงรักภักดีต่อพระเจ้าได้อธิบายโต้แย้งกันอย่างเคร่งเครียด ในที่สุดก็เห็นว่าการโค้งคำนับเช่นนั้นถึงแม้จะไม่ถือว่าเป็นการนมัสการพระเจาก็จริง แต่ก็ยังเป็นการผิดพระบัญญัติของพระเจ้าเหมือนกัน เพราะพระบัญญัติสอนไว้ว่าดังนี้ “อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น...” บางคนชี้แจงว่าถ้าคริสเตียนยอมโค้งคำนับก็เท่ากับยอมรับรองว่าพระแม่เจ้าสุริยามีตัวตนอยู่จริงๆ ฉะนั้นจึงทำผิดพระบัญญัติข้อที่หนึ่งกล่าวคือ “อย่าได้มีพระเจ้าอื่นต่อหน้าเราเลย”

เนื่องจากถูกทางรัฐบาล ญี่ปุ่นบีบบังคับอยู่เสมอ คือบังคับให้นักเรียนทั่วไปโค้งคำนับพระแม่เจ้าสุริยาเป็นประจำมีคริสเตียนหลายคนพยายามต่อรองและผ่อนผันอนุโลมตาม หรือมิฉะนั้นก็ขอตัวหลีกเลี่ยงด้วยนานาวิธี ถ้าไม่ทำเช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความหวังที่จะให้บุตรธิดาของตนได้รับการศึกษาเลย

มีครูคนหนึ่ง ในโรงเรียนแห่งหนึ่งของเราเขาเป็นเพื่อนสนิทกับซุงคูได้อภิปรายโต้แย้งเถียงกันในเรื่องเดียวกันนี้ ในที่สุดโรงเรียนคริสเตียนแห่งนั้นชื่อ “จุงซิล” ได้ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะไม่ยอมทำตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่กระทรวงศึกษาธิการและตำรวจที่ขืนใจให้สักการบูชารูปพระเจ้าสุริยา จึงถูกสั่งปิดโรงเรียนและข้าพเจ้าก็ถูกปลดจากการเป็นครูใหญ่ นักเรียนชายสี่สิบสองคนและครูทั้งหมดยกเว้นอยู่สองคนเห็นด้วยกับการกระทำของเรา

มีคนอีกคณะหนึ่งรวมทั้งศิษย์เก่าของโรงเรียนบางคนวิ่งเต้นของตั้งโรงเรียนขึ้นใหม่ เขาเข้ายึดตัวตึกเดิมและเปิดเรียนใหม่ ซุงคูและเพื่อน ๆ ของเขาบางคนทำให้เราผิดหวังมาก เพราะเขาอยากกลับเข้ามาเป็นครูสอนในโรงเรียนที่ตั้งขึ้นใหม่ โดยยอมนมัสการพระแม่เจ้าสุริยาตามที่ทางรัฐบาลกำหนดไว้ทุกประการ และซุงคูก็ยอมทำตามเหมือนกับคนอื่น ๆ ด้วย

น่าอายและผิดหวังอะไรเช่นนั้น ซุงคูเองก็รู้สึกอายและไม่อยากพบหน้าใคร ๆ เหมือนกัน แม่ของเขามาหาเราด้วยน้ำตาที่ผิดหวังจริง ๆ นางไม่มีอะไรจะแก้ตัว หัวใจของนางแทบขาดสะบั้นลงทีเดียว สิ่งเดียวที่เราช่วยนางได้ก็คืออธิษฐานให้บุตรของนางกลับใจเสียใหม่มาหาพระเจ้า

โรงเรียนดำเนินการไปอีกไม่ได้นานนัก เพราะขาดรสและหมคนิสัย ความเป็นคริสเตียนและขาดเหตุผลของการตั้งโรงเรียน ในไม่ช้ามันก็ “พับฐาน” ตัวของมันเอง เพราะไม่มีนักเรียนมาเรียน

สงครามโลกครั้งที่สองระเบิดขึ้น มีขบวนการที่ต้องออกจากประเทศเกาหลีหมดสิ้น มีเหลืออยู่บ้างแต่ครั้งโจมตีอ่าวเพิร์ลก็ถูกแลกเชลยพลเรือนกันจนหมดสิ้นซุงคูและเพื่อน ๆ ของเขา เราไม่ทราบเรื่องอีกเลย

เมื่อสงครามเลิกแล้วเรายังไม่ได้รับข่าวคราวอะไรจากเขาเลย เขาไม่ใช่คนหนึ่งในจำนวนสองล้านคนที่หนีข้ามเส้นขนาน 38 เพื่อลี้ภัยทางการเมือง

แต่ครั้นแล้วเมื่อ ค.ศ. 1950 น้องชายของซุงคูชื่อซุงโฮ ได้มาปรากฏตัวอย่างไม่นึกฝัน เขามาหาเราที่เมืองเตกู เขาแต่ตัวด้วยเสื้อคลุมของหญิงชาวอเมริกันชนิดเก่าแก่ขาดกระรุ่งกระริ่งเต็มที เขาได้ลี้ภัยทางการเมืองจากเหนือลงมาทางใต้ เพื่อหนีเงินแดงที่บุกลงมาเมื่อปลายเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1950

ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีมากที่ได้พบเขา เขาเคยอยู่ในโรงเรียนของเรา และความเฉลียวฉลาดที่ได้รับจากพ่อแม่ของเขายังมีอยู่กับตัวเขา และเขามีความขี้มึนแจ่มใสเหมือนแม่ของเขา

ประโยคแรกที่ข้าพเจ้าถามเขาคือ “ซุงคูเป็นอย่างไรบ้าง” ทันใดนั้นหน้าตาของเขาสดใสขึ้นและตอบว่า “เขาก็สุขสบายไปแล้ว เขาได้ทำให้พระเจ้าได้รับพระเกียรติจริง ๆ”

ซุงคูได้กลับใจใหม่จากการที่เขาได้ทำผิดต่อพระเจ้ากล่าวคือครั้งเมื่อเขากลับเข้าไปทำงานในโรงเรียนและขอมนมัสการพระเจ้าสุริยา เขาอายุมากเพราะสิ่งที่เขาทำไปนั้น เขารู้ว่าเขาได้ทำผิดแต่เขาอดทนต่อการชักชวนและต่อต้านอิทธิพลของเพื่อน ๆ ครูไม่ได้จึงได้กระทำผิดอย่างน่าละอายเช่นนั้น

เขาได้กลับใจสารภาพต่อพระเจ้าด้วยน้ำตาไหลเพราะเสียใจจริง ๆ เขาได้สัญญาต่อพระเจ้าว่าเขาจะไม่ทำผิดเช่นนั้นอีก และทูลขอพระเจ้าให้พระราชทานอภัยโทษให้แก่เขา เขาสัญญาว่าเขาจะยอมตายก่อนที่จะทำผิดพระทัยของพระเจ้าอีก

แล้วหน้าของซุงโฮก็เป็นประกาสสดใสขึ้นอีกครั้งหนึ่ง “เขาได้ทำตามที่เขาได้สัญญาทุกประการ คราวนี้แหละเขาตายสองครั้ง เขาตายครั้งที่หนึ่งเพื่อชดใช้ความผิดที่ล่วงมาแล้ว และตายอีกหนหนึ่งเป็นครั้งที่สองเพื่อชดใช้เวลานี้

“คุณหมายความว่าอย่างไร ที่คุณบอกว่าเขาตายสองครั้ง?”

“เมื่อเขาได้รับสารภาพผิดและกลับใจแล้ว เขาได้ถวายตัวของเขาต่อพระเจ้าจริง ๆ เป็นเวลาเกือบสองปีโอกาสเปิดทำให้เขามีเวลาเรียนในโรงเรียนพระคริสตธรรมที่เมืองปองยาง แม้มีขบวนการไปหมดแล้วเพราะสงครามแต่โรงเรียนนี้ก็ยังคงเปิดทำการสอนอยู่เรื่อย ๆ ไม่ขาดระยะญี่ปุ่นก็มัวยุ่งอยู่แต่การทำสงคราม และไม่มีเวลามาเอาใจใส่เรื่องคนจะนมัสการพระเจ้าสุริยาหรือไม่ ซุงคูสำเร็จหลักสูตร

โรงเรียนนั้นและถูกเจิมขึ้นเป็นศาสนาจารย์ และถูกเรียกเข้าประจำคริสตจักรที่เมืองชีวชนคริสตจักรนั้น
ดำเนินการไปได้ดีมาก”

“แต่ครั้งแล้วคอมมิวนิสต์ได้เข้ามายึดครองเกาหลีคอมมิวนิสต์ได้บัญชาให้ซุงคูทำสิ่งที่เขาไม่
เห็นด้วย พวกนั้นขู่เชิญเสมอแต่ซุงคูไม่ยอมผ่อนผันตามเลย ในที่สุดเขาก็จับตัวไปคุมขังไว้และให้
ทำงานกับทาสกรรมกรในเมืองแร่แห่งหนึ่ง เขาไม่ยอมทำงานในวันอาทิตย์ เพราะนั่นเป็นการทำผิด
ต่อพระบัญญัติของพระเจ้า นายงานโบยตีทุกเขาทุกวันอาทิตย์แต่เขาก็ยังปฏิเสธไม่ยอมทำงานวันอาทิตย์
อยู่นั่นเอง”

“วันหนึ่งพวกคอมมิวนิสต์โบยตีเขาหนักมากจนพวกนั้นคิดว่าเขาตายแล้ว จึงลากตัวไปทิ้งที่
แม่น้ำ มีบางคนที่เป็นพรรคพวกของซุงคูไปพบเข้าจึงตามไปที่แม่น้ำ พอพวกนั้นโยนร่างของเขาลงน้ำ
แล้วก็กลับไป เพราะนึกว่าซุงคูเป็นศพไปแล้ว ทันทิที่พวกนั้นกลับไปพรรคพวกของซุงคูก็ลงไปงมร่าง
ของเขาขึ้นจากแม่น้ำ นึกว่าจะนำศพศิษยาภิบาลของเขาไปฝังตามประเพณี”

“พวกเขาได้แบกร่างซุงคูไปยังหมู่บ้านแต่ปรากฏภายหลังว่าซุงคูยังไม่ตาย เขาฟื้นขึ้นมาอีก
บรรดาสาธุศิษย์ต้องช่วยกันพยาบาลอยู่หลายเดือนกว่าจะฟื้นมีแรงและเข้าทำงานในคริสตจักรตามเดิม”

“และเมื่อเดือนกันยายนที่แล้วมานี้เอง ขณะที่กองทัพสหประชาชาติกำลังเคลื่อนขบวนขึ้นไป
ทางเหนือ ก่อนหน้าที่กองทัพคอมมิวนิสต์จะถอยสักระยะน้อย พวกคอมมิวนิสต์ได้มาลากตัวเขาไป
และจับขังทิ้ง ดังนั้นเขาจึงตายสองหนใช้เวลานานในฐานะที่ครั้งหนึ่งเขาเป็นคนไม่สัสต์ชื้อต่อ
พระเจ้า”

บทที่ 4

นางซุนเอกิม (ความรักที่อ่อนสุภาพ)

ในวันแต่งงานของนางซุนเอกิมดูเหมือนว่าจะมีแต่ความสุขในภายหน้าเท่านั้น เธอมีความสุขจริงๆ พระเจ้าทรงพระเมตตาแก่เธอมาก

เธอมีบิดามารดาที่น่ารักที่สุดในโลก คุณพ่อและคุณแม่ของเธอเป็นคริสเตียนที่เคร่งครัดมาเป็นเวลาหลายปี คุณพ่อของเธอเป็นผู้ปกครองคริสตจักรที่เมืองจุงกวางใกล้ปากน้ำยาจู คุณพ่อของเธอมีอาชีพขายเครื่องยาสมุนไพรที่หาได้จากประเทศเกาหลี มีถุงกระดาษใส่เครื่องยาแขวนห้อยลงมาจากเพดานในห้องเก็บยา ฉะนั้นในบ้านของเธอจึงมีกลิ่นเครื่องยาสมุนไพรหอมฟุ้งไปทั้งบ้านซึ่งทำให้เธอนึกถึงเวลาเธอยังเป็นเด็ก ๆ อยู่เสมอ

ภายหลังเธอเรียนจบโรงเรียนมัธยมวิสามันตุดอนต้นแล้ว คุณพ่อของเธอจึงส่ง她去เรียนต่อที่โรงเรียนชั้นสูงในเมืองกงเก เนื่องจากใบหน้าที่สวยงามและนิสัยที่ขี้มึนขี้แหม่แหม่ใสร่าเริง ประกอบทั้งที่มีเสียงไพเราะกังวานเป็นพิเศษจึงสามารถเอาชนะหัวใจของบรรดามิชชันนารีได้หลาย ๆ คน

เธอเรียนจบหลักสูตรด้วยเกียรตินิยมและมีปฏิญ์เป็นพิเศษทางดนตรี เมื่อการทดลองครบรอบห้าสิบปีที่คริสต์ศาสนาได้แพร่เข้ามาในประเทศเกาหลี เธอได้แสดงให้เห็นว่าเธอมีฝีมือและมีศิลปะในทางร้องเพลงอยู่มาก แน่่อน การแต่งงานของเธอก็หนีธรรมเนียมและประเพณีของชาวเกาหลีไปไม่พ้น กล่าวคือพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายเป็นผู้ตกลงและจัดการแต่งงานให้ แต่คืออยู่น้อยหนึ่งที่คู่บ่าวสาวรู้จักมาก่อนและยินยอมตกลงด้วย

บ้านใหม่ของซุนเอเป็นตึกหลายหลังอยู่ในบริเวณเดียวกัน เป็นบ้านศิลปะเกาหลีแบบโบราณ พ่อตัวและคนในบ้านนั้นมีอาชีพเป็นชาวนา พ่อตัวของเธอเป็นชาวนาที่สุภาพมาก และเป็นคนขยันและทำงานหนักเท่า ๆ กับผู้ช่วยของเขา เขาเป็นผู้ปกครองคริสตจักรที่มั่นคงแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ใกล้ ๆ นั้น และโดยการเป็นเงินของเขาที่สร้างคริสตจักรนั้นขึ้น คุณย่าของเขายังมีชีวิตอยู่เมื่อหลายชายคนแรกเกิด ดังนั้นบ้านนี้จึงเป็นบ้านคริสเตียนถึงห้าชั่วอายุคน เขาไม่ร่ำรวยแต่ก็อยู่ในฐานะพอมีอันจะกินในพวกชาวเกาหลีด้วยกัน เช่นจะเห็นได้จากการที่เขามีออร์แกนหนึ่งอัน มีจักรเย็บผ้าหนึ่งหลัง และหีบเสียงหนึ่งเครื่อง ทั้งนี้ทำให้ครอบครัวนั้นเป็นครอบครัวที่ผาสุกสนุกสนาน สามีมของซุนเอชอบการศึกษาเขาเป็นคนมีนิสัยชอบหนังสือแต่เมื่อกลับมาบ้านก็ช่วยกันทำนา

ซุนเอเช่มักเขม้นเอาใจใส่ในการสอนรวิวารศึกษามากและสนใจในงานสำหรับยูวชนด้วย ครั้งหนึ่งเมื่อมีการประชุมศาสนกิจสมัยเมื่อเธอยังเป็นนักเรียน เธอได้อุทิศตัวทั้งหมดถวายพระเจ้า ความรักของเธอที่มีต่อพระเจ้าเป็นความรักชนิดที่ไม่มีพิธีรีตอง และเป็นความรักที่ออกมาจากหัวใจอย่างแท้จริง

ชีวิตของเธอเป็นชีวิตที่เกิดมาเพื่อทำความสุขให้แก่ครอบครัวและบุตรจริง ๆ

สงครามโลกครั้งที่สองดูเหมือนจะไม่ทำให้ความสงบของครอบครัวกระทบกระเทือนเลย ความทารุณโหดร้ายของต่อสู้ของโลกดูเหมือนอยู่ไกล ไกลจากบ้านของเขามาก

เมื่อสงครามเลิกแล้วชาวญี่ปุ่นต้องถอยออกจากเกาหลี และเกาหลีกลายเป็นประเทศเอกราช และไม่มีกรข่มเหงอีกต่อไป ประชาชนพากันหลั่งไหลเข้าคริสตจักรทุก ๆ คนเป็นคริสเตียน ตัวอาคารซึ่งใช้เป็นที่นัศการก็เล็กไปเสียแล้ว ฉะนั้นการประชุมจำเป็นต้องประชุมกันกลางแจ้ง

แต่ภายในไม่กี่สัปดาห์เมฆดำมืดของภัยคอมมิวนิสต์ก็จับท้องฟ้าเกาหลี ลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาในประเทศเกาหลีโดยปราศจากการเชื้อเชิญ และข้าพเจ้ามาพร้อมกับคำสัญญาที่ไพเราะและน่าศรัทธา แต่สันดานเดิมของลัทธิคอมมิวนิสต์ก็เผยตัวจริงออกมาให้เห็น ในไม่ช้า การเผด็จการได้ตั้งขึ้นไว้ให้ประชาชนก็ถูกกวาดล้างไปจนหมดสิ้น

ยิ่งมองก็ยิ่งขึ้นทุกวัน เมื่อ” กองทัพอาสาสมัครของประชาชน” ได้สถาปนาเป็นปีกแผ่น สามีของซุนเอรู้สึกว่าจำเป็นต้องหนี สิ่งสำคัญที่สุดที่เขาารู้สึกก็คือลูกสาวคนโตที่กำลังโตเป็นสาวขึ้นทุกวัน จำเป็นต้องซ่อมตัวให้พ้นการขู่เชิญของรัสเซีย ทั้งสองคนนั้นได้เดินทางข้ามเส้นขนาดสามสิบแปดลงไปทางทิศใต้ และหวังอยู่ว่าจะได้รับอิสรภาพในเมื่อเกาหลีรวมกันเข้าเป็นประเทศเดียวกัน

ครั้งแล้วเสมือนฟ้าได้ผ่าลงบนครอบครัวซุนเอ กล่าวคือมีรถยนต์บรรทุกคันหนึ่งมาถึงบ้านของซุนเอพร้อมด้วยทหารคอมมิวนิสต์ คนทั้งครอบครัวถูกสั่งให้ออกจากบ้านทันที “ขึ้นรถเดี๋ยวนี้ทั้งหมด” นี่เป็นคำสั่งพร้อมกับการเตะถีบและใช้ปลักแทงเพื่อไม่ให้ชักช้า

รถคันนั้นแล่นออกไปทันที จะมีอะไรเกิดขึ้น พวกนั้นจะพูดพาตัวไปที่ไหน? หลังจากเดินทางโยกเขยยกกระดอนขึ้นกระดอนลงมาในรถประมาณหนึ่งชั่วโมงรถคันนั้นก็หยุด

“ลงรถและเดินทางต่อไปด้วยตัวเอง เจ้าเป็นนายทุนที่เป็นศัตรูต่อประชาชน เจ้าไม่ต้องกลับไปบ้านเดิมของเจ้าอีก” เป็นเสียงตะคอกของผู้เป็นหัวหน้า “บ้านของเจ้าถูกริบเป็นของกลางแล้ว ถูกริบในนามของประชาชนและบ้านนั้นก็ไม่ใช่บ้านของเจ้าอีกต่อไป ที่ดินของเจ้าจะถูกแบ่งแยกให้แก่เจ้าที่ดินที่เห็นว่าเหมาะสม คนพวกนั้นแหละที่เราปลดแอกออกจากพระเจ้าที่เจ้าเคยข่มเหงเขา เอ้า เดินต่อไปซิ”

การที่จะลดตัวจากชีวิตที่มีความสุขลงมามีชีวิตอย่างคนของทาน พร้อมกับคนแก่ ๆ สองคนและมีเด็ก ๆ ถึงแปดคน ก็สามารถจะบดขยี้จิตใจของมนุษย์ปกติให้แตกสลายได้ ถ้าจะไม่กล่าวถึงความศรัทธาที่เกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า

แต่นางซุนเอไม่ใช่มนุษย์ชนิดสามัญทั่ว ๆ ไป นางได้รวบรวมครอบครัวของนางข้าง ๆ ถนน นั้นเอง แล้วเปิดประมุขอธิษฐานนมัสการ ณ ที่นั้น “ขอบคุณพระเจ้า” เป็นประโยคแรกที่หลุดออกจาก ปากของเธอ

เธอได้ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระพรที่พระเจ้าได้ทรงพิทักษ์รักษามาตลอดหลายปี เป็นการขอบพระคุณต่อความรักขององค์พระเจ้า และขอบพระคุณที่พระองค์พระราชทานพระบุตรองค์ เดียวของพระองค์ลงมาในโลกนี้และทนทุกข์ทรมานไม่กางเขนจนสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นไถ่บาปของปวง มนุษย์ และขอบพระคุณเพื่อชีวิตนิรันดร์และชีวิตที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่าจะให้เราอยู่ในพระราชฐาน ของพระองค์ เธอได้อธิษฐานมิใช่เพื่อจะให้เกิดความอดทนสามารถต่อสู้ความทุกข์ทรมานได้เท่านั้น แต่ เธอได้อธิษฐานขอเพื่อจะหาหนทางที่จะรับใช้พระเจ้าต่อไป

ข้าพเจ้าได้กลับไปยังประเทศเกาหลีอีกเมื่อ ค.ศ. 1947 และมีมิชชันนารีอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่กรุงซี อูลเชิญข้าพเจ้าไปเมืองอินซอน เพื่อไปทำการเย็บเย็บและสั่งสอนคริสตจักรหลายแห่งที่ลี้ภัยมาซึ่งขึ้น รวมกันข้าพเจ้ามีความยินดีมาก แต่ก็ไม่ประหลาดใจที่เห็นซุนเอและสามีของเธอเป็นหัวหน้าหรือเป็น ผู้นำคริสตจักรใหม่แห่งนั้น นางซุนเอและสามีได้ตั้งต้นคริสตจักรนั้นขึ้น คริสตจักรแห่งนั้นใช้ตัว อาคารซึ่งเป็นโครงอาคารที่ญี่ปุ่นสร้างไว้ และตอนนั้นมีช่างถ่ายรูปคนหนึ่งใช้เป็นร้านถ่ายรูป มิชชันได้ ให้เดินที่หลังใหญ่แก่คริสตจักรนี้เพื่อใช้สำหรับเป็นที่ประชุม ทุก ๆ วันอาทิตย์จะได้ยินเสียงเพลงดัง สั่นหวั่นไหว ร้องออกมาจากใจจริงของเด็ก ๆ ที่มาประชุมกัน

“จงสรรเสริญพระนาม จงสรรเสริญพระนาม

จิตใจข้าล่างด้วยโลหิตประทาน

จงสรรเสริญพระนาม”

ค.ศ. 1950 คอมมิวนิสต์เข้ารุกรานเกาหลี ประชาชนต้องพากันหนีอพยพอีกครั้งหนึ่ง ซุนเอและ สามีพาครอบครัวอพยพหนีด้วยความอ่อนอกอ่อนใจไปพร้อม ๆ กับครอบครัวอื่น ๆ เป็นระยะทางหลาย ร้อยไมล์ ทุก ๆ คนทั้งหญิงทั้งชายต่างมีภาระที่ต่างคนต่างต้องแบก เด็กเล็ก ๆ ขึ้นขี่คอพอไปและ คนเล็กที่ซุนเอเป็นคนอุ้มพร้อมกับเครื่องครัว และข้าวสารทุนบนศีรษะของเธอเดินไป ทุกเช้าและทุก ค่ำซุนเอและสามีจะรวบรวมครอบครัวเป็นวงกลมร่วมใจกันอธิษฐานเป็นประจำ เด็กเล็ก ๆ ทุกคนก็มี หน้าที่ในการอธิษฐานแล้วมักขึ้นด้วยคำว่า “ขอบคุณพระเจ้า”

เขามาถึงเมืองเตกูด้วยความอ่อนเพลียและเท้าบวมเพราะเดินทางไกล ข้าพเจ้าพบครอบครัวนี้ที่ ได้ถุนอาคารคริสตจักรเข้าที่เมาเทน รอยยิ้มของซุนเอปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเด็ก ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกยินดี จริง ๆ ที่สามารถแบ่งปันเสื้อผ้าให้แก่ครอบครัวนี้ได้ทั่วถึงกันทุกคน เด็กสาว ๆ อายุรุ่น ๆ แม้จะเป็นผู้ลี้

ภัยสงครามก็จริง ก็ยังรู้สึกตื่นเต้นเมื่อเห็นนั่นเสื้อและกะโปรงสวยแบบแปลก ๆ แม้เสื้อผ้าเหล่านั้นจะเป็นของใช้แล้วจากนักเรียนหญิงชาวอเมริกัน

ต่อมาครอบครัวนี้ต้องย้ายจากใต้ถุน คริสตจักรไปอยู่ในโรงเก็บสินค้า ซึ่งเป็นแหล่งกลางสำหรับเป็นที่ลี้ภัยซึ่งทางราชการจัดหาให้พัก ที่นั่นมีหลายครอบครัวพักรวมกัน ทุก ๆ ครอบครัวได้รับส่วนแบ่งอยู่กันเป็นห้อง ๆ ละหกฟุตกว้างยาวเท่ากัน โดยใช้เสื้อลำแพนกันเป็นห้องแต่เพราะครอบครัวนี้มีเด็กมากจึงได้รับส่วนแบ่งสองห้อง และในห้องนั้นแหละที่ลูกคนที่สิบของครอบครัวนี้ได้เข้ามาในโลก ในขณะที่นั้นไม่มีหมอไม่มีนางพยาบาล หญิงที่หลบภัยมาด้วยกันกับลูกสาวโต ๆ ของนางได้ช่วยกันทำคลอดในยามยากเช่นนั้น

วันหนึ่งใน ค.ศ. 1952 ชุนเอมาบอกข้าพเจ้าว่าสามีของนางหางานได้ที่บริษัทเหมืองแร่ตั้งสะเตนแห่งหนึ่งในหุบเขา ห่างจากเมืองเตกูประมาณสิบห้ากิโลเมตร ข้าพเจ้ารู้จักเหมืองแร่นั้นดีจึงบอกนางว่า “ที่นั่นไม่มีคริสตจักรเลย

พอรุ่งขึ้นอีกหนึ่งปี คือ ค.ศ. 1953 ชุนเอได้มาเยี่ยมข้าพเจ้า ๆ จึงถามว่า “มีคริสตจักรแล้วหรือยัง?” เธอก็ยิ้มพลางตอบว่า “มีแล้วค่ะ ขอเชิญอาจารย์ไปเยี่ยมเราจะดีไหม? ดิฉันตั้งโรงเรียนอนุบาลที่นั่นด้วยทางบริษัทเขาช่วยเหลือดิฉัน โดยปลูกอาคารทำเป็นตัวโรงเรียนให้หนึ่งหลัง ในวันอาทิตย์มีนักเรียนมากกว่าหนึ่งร้อยคนมาประชุม”

เป็นความจริงที่ชุนเอเป็นหญิงที่มีความเฉลียวฉลาดและขยันขันแข็งเป็นพิเศษคนหนึ่ง และถึงกระนั้นนางก็เป็นเสมือนตัวแทนคนหนึ่งของผู้หลบภัยจำนวนมากลงมาจากเกาหลีเหนือ คนในอเมริกามักถามข้าพเจ้าว่าดังนี้ “คริสเตียนที่กลับใจใหม่เป็นอย่างไรบ้าง? เขาต้องเดือดร้อนเพราะสงครามคราวนี้มากมิใช่หรือ? คนเหล่านั้นทิ้งความเชื่อไปบ้างไหม?”

แต่ตรงกันข้าม ความทุกข์ลำบากทำให้ความเชื่อของเขาเจริญมากขึ้น ไม่ว่าคริสเตียนอพยพกันไปที่ไหนเขาจะต้องตั้งคริสตจักรใหม่ของเขาขึ้นที่นั่น คริสตจักรใหม่เหล่านี้ไม่ใช่มีขึ้นไว้สำหรับคริสเตียนเท่านั้น แต่เขาพากันนำคนใหม่ ๆ เข้ามาหาพระเจ้าและได้รับความรอด เขาบอกแก่ข้าพเจ้าว่าคนที่ลี้ภัยมาจากเกาหลีเหนือและยังไม่เป็นคริสเตียนนั้นเป็นคนที่ย่างายที่สุดที่จะนำไปรู้จักกับพระเจ้า แต่ในเวลาเดียวกันก็ชักชวนชาวเกาหลีภาคใต้ให้เชื่อพระเยซูด้วย จำนวนคณะของคริสเตียนใหม่ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งในเมืองเตกูและในเมืองอื่น ๆ บางแห่งมีกระต๊อบหรือโรงเก็บสินค้าเก่า ๆ ใช้เป็นที่นมัสการพระเจ้า และมีกระสอบทำด้วยฟางสำหรับปูพื้นที่มีแต่ดินเท่านั้น บางแห่งก็สร้างที่นมัสการขึ้นอย่างพออยู่ได้ด้วยเศษไม้

มีคริสตจักรใหญ่ของผู้ลี้ภัยแห่งหนึ่งในเมืองเตกู ซึ่งสร้างขึ้นในอาคารที่ญี่ปุ่นสร้างทิ้งไว้เป็นที่พัก อาคารหลังนี้ใช้เป็นที่นมัสการได้ดี จุนได้ประมาณ 400 คน คริสตจักรนี้มีกติกาดังไว้ว่าถ้าใครจะ

กลับไปยังกรุงซีอูล (เมืองหลวงเกาหลีใต้) ได้ก็ต่อเมื่อนำคนมาให้รู้จักกับพระเยซูเสียก่อนอย่างน้อย
หนึ่งคน เพื่อทำหน้าที่ซ่อมสมาชิกที่ขาดไป ฉะนั้นอย่างน้อยคริสตจักรนี้จะมีจำนวนคือขนาดเท่า ๆ กับ
เมื่อผู้ลี้ภัยออกไปหมดแล้ว

บทที่ 5

นักโทษของพระเจ้า

อิมฮังซุงต้องเผชิญกับตำรวจญี่ปุ่นอย่างน่ากลัวที่สุดแถวหนึ่ง ใบหน้าของเขาต้องแดงและบวม เพราะถูกกดติดตลอดเวลาจากผู้ใต้สวนชาวญี่ปุ่น เพื่อจะบีบบังคับให้เขายอมอ่อนน้อมต่ออำนาจญี่ปุ่น ตาของอิมฮังซุงแดงก่ำเหมือนเลือดเพราะไม่ได้หลับไม่ได้นอนมาหลาย ๆ คืน เพราะผู้ตั้งคำถามได้ผลัดเปลี่ยนกันมาเรื่อย ๆ ติดต่อกันไป พอพวกนี้ถามเสร็จ พวกใหม่เข้ามาถามต่อไปร่างกายของเขาปวดหมดทั้งตัว ไม่ใช่เพราะถูกเตะถูกทุบเท่านั้น แต่เพราะต้องยืนอยู่เป็นชั่วโมง ๆ ต่อหน้าผู้ที่ตั้งตนเป็นกรรมการใต้สวน

“ทำไมเจ้าจึงขจัดจีนไม่ยอมกราบไหว้พระแม่เจ้าสุริยาผู้ซึ่งให้แสงสว่างแก่สวรรค์และแผ่นดินโลก?” นี่เป็นเสียงตะโกนของผู้ตั้งคำถามซึ่งนั่งอยู่ตรงกลาง

มีอะไรไม่ทราบที่ติดอยู่ในลำคอของเขา และทำให้ไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ ลิ้นของเขาพยายามกระตุกกระตักแต่เขาต้องเจี๊ยบ

การที่เขาถูกตีอย่างแรงทำให้หูอื้อไปหมดด้วยความปวดร้าว เมื่อทหารยามที่อยู่ข้าง ๆ เขาตะคอกเสียงดังสนั่นกรอกเข้าหูว่า “ตอบคำถามซี”

เมื่อรวบรวมกำลังในตัวได้ทั้งหมดแล้วอิมก็กล่าวออกมาด้วยเสียงแหบเครือว่า พระเจ้าตรัสไว้ว่าดังนี้ “เจ้าอย่าก้มกราบลงไหว้บูชาหรือปฏิบัติต่อรูปนั้นเลย”

“พระเจ้าที่เจ้าพูดถึงคือผู้ใด?” คนเป็นหัวหน้าคำถาม “เจ้าคิดหรือว่าพระเจ้าชนิดตายทรากรของพวกป่าเถื่อนชาวอเมริกันจะมีฤทธิ์อำนาจมากกว่าพระแม่สุริยาของจักรพรรดิญี่ปุ่นอย่างงั้นหรือ? เจ้ารู้ไหม พระแม่เจ้าสุริยาองค์นี้แหละมีความสามารถจะปกครองได้ทั่วแปดมุมโลก”

“ผมนมัสการพระเจ้าองค์ที่มีฤทธิ์อำนาจใหญ่ยิ่งที่สุด คือพระเจ้าผู้ทรงเนรมิตและเป็นผู้ปกครองสิ่งสารพัดทั้งปวงในโลก พระเจ้าองค์นี้มีชื่อเป็นพระเจ้าของชนชาติอเมริกันหรือชนชาติใดโดยเฉพาะ แต่เป็นพระเจ้าของทุก ๆ ชาติในโลก พระเจ้าองค์นี้ตรัสไว้ว่า “อย่าได้นมัสการพระองค์อื่นใดเลยในโลก”

คนที่ เป็นหัวหน้าลุกขึ้นจากเก้าอี้ด้วยความเกรี้ยวกราดและตะโกนว่า “พูดหยาบช้า เอาเจ้าหมอนี้ไปขังไว้และขังไว้จนกว่ามันจะสำนึกว่าพระสุริยาของจักรพรรดิญี่ปุ่นก็ดีกว่าและมีฤทธิ์มากกว่าพระเจ้าแก้ว ๆ ของมัน”

แสงแดดยามฤดูร้อนในประเทศเกาหลีทำให้ศิษยาภิบาลอิมและเพื่อนนักโทษอื่น ๆ ที่ต้องทำงานอยู่กลางแจ้งในสนามหญ้าร้อนจำทนไม่ไหว เสื้อสีอิฐแดง ๆ ของเรือนจำที่จ่ายให้นักโทษก็ไม่สามารถผ่อนคลายความร้อนลงได้เลย แต่ในฤดูหนาวยิ่งทารุณโหดร้ายมากขึ้น ผ้าห่มเนื้อหยาบ ๆ ผืนเดียวไม่พอที่จะทำความอบอุ่นให้แก่ร่างกายได้ เพราะอุณหภูมิลดลงต่ำกว่าได้ศูนย์ทุกคืนนักโทษต้องหนาวสั่นอยู่เป็นชั่วโมง ๆ บนพื้นคอนกรีตที่แข็งกร้าวจนม่อหลับไปเองเพราะความง่วง

สัปดาห์ล่วงไปเป็นเดือน เดือนล่วงไปเป็นปี จะต้องมีการเบิกตัวนักโทษมาถามเสมอ ๆ พร้อมกับครบหน้ากระตือปิบตะ แต่อิมยังยืนยันมั่นอยู่กับอุดมคติของตนเอง เวลากลางคืนห้องในคุกของเขาแม้จะเยือกเย็นและพื้นห้องแข็งแรงแรงปานใดก็ตาม อิมยังสนทนาติดต่อกับองค์พระเยซูเจ้าของเขาตลอดเวลา ความปวดและความทนทุกข์ทรมานก็ละลายหายไป พระรัศมีของพระเยซูคริสต์ดูเหมือนจะทำให้ห้องในคุกของเขาสดใสและอบอุ่นขึ้น บางครั้งเขาเกือบได้ยื่นเสียงตรีศอกออกมาในความสัจด์ว่า “จงชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน”

และนำอัครธรรม์จริง ๆ วันหนึ่งเขาได้รับข่าวว่าญี่ปุ่นยอมแพ้แล้ว มันเกือบเป็นข่าวที่ไม่น่าเชื่อเลยทุก ๆ สัปดาห์จะมีคนมาแสดงปาฐกถาให้นักโทษฟัง และจะแจ้งข่าวให้ทราบว่าญี่ปุ่นได้ชัยชนะอย่างไร ยึดฟิลิปปินส์ได้แล้ว ยึดฮ่องกงได้แล้ว ยึดมลายูได้แล้ว ลิงค์โปรยัคได้แล้วพร้อมทั้งหมู่เกาะอาลัสกา ญี่ปุ่นได้บุกอเมริกาแล้ว และในไม่ช้าจะต้องเซ็นสัญญาสงบศึกกันที่ตึกทำเนียบขาวกรุงวอชิงตัน

แต่บัดนี้ญี่ปุ่นกำลังลงมือเก็บของและกำลังถอยหนีประตูคุกเปิดออกกว้าง ศิษยาภิบาลอิมเดินออกมาจากคุก อิสระ เสรี ช่างนำอัครธรรม์จริง ๆ น่าดีใจและน่าปลื้มใจแท้ ๆ

อิมได้กลับไปยังคริสตจักรของเขาที่เมืองกวักแซนในเกาหลีเหนือ

ทุก ๆ วันอาทิตย์ในคริสตจักรจะมีคนมาประชุมอัดแอ ทุก ๆ คนดูเหมือนอยากเป็นคริสเตียน ญี่ปุ่นผู้รุกรานคริสต์ศาสนาเป็นผู้พ่ายแพ้ไปแล้ว คลื่นแห่งความมีชัยได้แผ่ไปทั่วประเทศ และความเจริญดูเหมือนกำลังคอยอยู่เบื้องหน้า

แต่ไม่ช้ากองทัพของรัสเซียก็มาถึง โดยมีชาวเกาหลีซึ่งเคยอยู่ในโซเวียตและแมนจูเรียมาเป็นเวลานาน พวกนี้กลับมาพร้อมกับลัทธิคอมมิวนิสต์ในจิตใจ และได้รับการฝึกหัดมาอย่างดีที่จะบริหารงานตามระบบของโซเวียตได้ทันที พวกนี้ให้คำสัญญาอย่างน่าปลื้มใจว่าจะทำอย่างนั้นอย่างนี้

ไม่สู่นานนักศิษยาภิบาลอิมก็รู้ตัวว่าจะเดินร่วมทางกับคนพวกนั้นไม่ได้ ชื่อเรียกร้องให้ปฏิบัติตามที่ขอยกกันออกมาทั้งสองอย่าง และชื่อเรียกร้องก็ยังทวีความยากที่จะปฏิบัติมากขึ้นทุกที เช่น ให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกสมาคมที่คณะคอมมิวนิสต์ควบคุม และให้เทศนาลัทธิคอมมิวนิสต์ เขาจะต้องเลิกเกี่ยวข้องกับชาวอเมริกันเขาจะต้องขอยกของเท็ดทูนสตาลินซึ่งเป็นคนไม่นับถือพระเจ้า เด็ก ๆ ที่เรียนรวิ

วารศึกษาถูกคณะกรรมการมิวนิสต์พาตัวไปหมด สมาชิกคริสตจักรใหม่ ๆ ที่มาติดต่อก็ถูกขู่ขู่และหายหน้าไปทีละคนสองคน

ครั้นแล้ววันหนึ่งอิมก็ต้องถูกลากตัวมาอยู่เรือนจำคราวนี้เป็นเรือนจำของคอมมิวนิสต์ และถูกไต่สวนด้วยคำถามที่น่าเบื่อ และเหนื่อยใจด้วยความปาดร้าว เขาถูกตบหน้า ถูกตีและถูกขังในห้องลาดซีเมนต์อีกวาระหนึ่งแต่อิมก็ขยันมั่นในอุดมคติของตนเอง

และถูกขัง “แซ่เย็น” จากสัปดาห์เป็นเดือน จากเดือนเป็นปีอีกวาระหนึ่ง ต้องถูกแดดเผาในยามฤดูร้อนและฤดูความหนาวเหน็บทรमानจนถึงกระดูกในฤดูหนาวอีกครั้งหนึ่ง

ครั้นแล้วเขาก็พบอิสรภาพโดยไม่นึกไม่ฝันอย่างทันทีทันใด วันหนึ่งยามที่ประตูเรือนจำหายหน้าไปหมดประตูถูกถูกบังคับให้เปิด นักโทษพากันเดินออกจากคุกเป็นแถว ๆ ทหารอเมริกันกำลังมาปลดแอกแล้ว

ศิษยาภิบาลอิมได้เดินออกจากประตูคุกพร้อม ๆ กับคนอื่น ๆ อิมเดินทางกลับบ้าน หนวดเคราของเขารุงรังเสื้อผ้าของเขาขมุกขมอมขาดรุ่งริ่งเหมือนผ้าชีวี่ว คุ้งของอิมแล้วช่างน่าทุเรศสิ้นดี ทันใดนั้นรถจี๊ปของทหารอเมริกันมารับตัวของเขาข้างถนนแห่งหนึ่ง สารวัตรทหารอเมริกันโผล่ลงมาจากรถและเข้าควบคุมตัวเขาอย่างสุภาพ ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะปรากฏว่าทหารเกาหลีเหนือปลอมตัวเป็นผู้ลี้ภัยปะปนมากับชาวเกาหลีใต้มากมายโดยทำหน้าที่เป็นกองโจร ตัดสายหรือทำลายการคมนาคมลำเลียงอาวุธ และทำหน้าที่สอดแนมคอยลือข่าว ถ้าพบคนใดที่น่าสงสัยให้ทำการจับกุมตัวทันที

ศิษยาภิบาลอิมต้องมาอยู่ในคุกอีกครั้งหนึ่ง ครั้งนี้เป็นคุกของทหารอเมริกันที่ซังเซลยศึก ถึงกระนั้นอิมไม่มีความท้อถอยเลย เขาเคยตกเป็นนักโทษของญี่ปุ่น เป็นนักโทษของคอมมิวนิสต์ และนักโทษของทหารอเมริกันแต่เปล่าเขาไม่ใช่นักโทษของใครทั้งสิ้น เขาเป็นนักโทษของพระเจ้า หลายปีมาแล้วเขาขอมมอบตัวถวายตนแก่พระเจ้าว่าจะยอมอยู่ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าอิมรู้ว่าเขาวางใจพระองค์ได้เสมอ อิมรู้แน่นอนว่าทุกอย่างประสานขึ้นเป็นผลงานอย่างดีแก่ผู้ที่รักพระเจ้า และอิมเป็นคนรักพระเจ้า

อิมรู้ว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จับตัวเขาใส่ไว้ในค่ายซังเซลยศึก อิมได้รวบรวมเด็กหนุ่ม ๆ คริสเตียนที่ถูกพวกคอมมิวนิสต์บังคับให้เข้าร่วมรบในกองทัพเกาหลีเหนือ อิมได้รับอนุญาตจากนายทหารที่ควบคุมตัวให้ตั้งคริสตจักรขึ้นในค่ายได้ เขาได้รับอนุญาตให้ทำการนมัสการพระเจ้าได้ในวันอาทิตย์ แล้วอิมได้บอกเด็กหนุ่ม ๆ เหล่านี้ว่า “พระเจ้าทรงมีพระราชประสงค์ที่เอาตัวพวกเราเอาไว้ในที่ลี้ภัยเช่นนี้ ท่านรู้ไหมว่าคนที่อยู่ล้อมรอบท่านเขาไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐของพระกิตติคุณเลย ท่านทราบไหมว่าเป็นเวลาถึงสิบปีที่พวกเราไม่ได้รับอนุญาตให้ประกาศหรือโฆษณาข่าวประเสริฐแก่คนไม่เป็นคริสเตียนเลย ครั้งแรกญี่ปุ่นได้เข้ามาทำลายงานรวีวารศึกษาและงานเผยแผ่ศาสนาของเรา

จนหมดสิ้น และเมื่อพวกคอมมิวนิสต์เข้ามาทำลายอย่างเดียวกัน ท่านมาอยู่ที่นี้ก็เพื่อจะบอกว่า ชาวประเสริฐแก่ทหารอื่น ๆ ที่อยู่กับพวกเราที่นี่ให้รู้จักพระเยซูคริสต์ ทหารอเมริกันบางคนไม่ห้ามปรามพวกท่านในการเผยแพร่พระกิตติคุณเอา พวกเราจึงรีบทำงาน”

คริสตจักรที่อยู่ในวงล้อมแห่งเส้นลวดหนามได้เจริญขึ้นอย่างประหลาด กิจการของพระเจ้าได้ขยายตัวออกไปคณะคริสเตียนก็เกิดขึ้นในค่ายกักกันในบริเวณอื่น ๆ ด้วยเขาเริ่มต้นด้วยการประชุมอธิษฐานในเวลาเช้าตรู่ การประชุมศึกษาพระคริสตธรรมได้ตั้งขึ้น ทหารเหล่านี้เห็นความทารุณเมื่อกองทหารญี่ปุ่นได้ทำการต่อสู้ศาสนาคริสเตียนในประเทศเกาหลี และรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ผู้ไม่มีพระเจ้าในใจมีคนนับเป็นร้อย ๆ ได้ยกมือขึ้นต้อนรับพระเยซู ในเมื่อมีการเชื่อเชิญ

สถาบันการเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ตั้งขึ้นในค่ายกักกันเชลยถึงสิบสองแห่ง ซึ่งแต่ละแห่งชาวเชลยทั้งสิ้นเป็นผู้จัดทำเอง จนทำให้มิชชันนารีและครูสอนศาสนาชาวอเมริกันแปลกใจไปตาม ๆ ว่าไม่เคยมีเช่นนี้มาก่อนเลย ผู้สื่อข่าวนิวยอร์กอเมริกันเข้ามาแวะเยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้านและบอกว่า “ผมเกือบไม่เชื่อเลยว่าเหตุการณ์เหล่านั้นจะเป็นไปได้อย่างไร” นักสื่อข่าวผู้นั้นถูกนำตัวให้ไปดูเชลยศึก 9,000 คน มานับการประชุมอธิษฐานเวลาเช้ามีคดก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น และคนพวกนั้นคุกเข่าลงกับดินแล้วอธิษฐานด้วยความสมัครใจของตนเอง และเขากล่าวว่า “นี่แหละเป็นสงครามจริงและเขาเป็นผู้ชนะสงคราม นี่เป็นสงครามระหว่างอิสรภาพและการเป็นทาส เป็นสงครามระหว่างพระเจ้ากับผู้ไร้พระเจ้า และเป็นสงครามระหว่างพระคริสต์กับสตาลิน

วันหนึ่งมีแม่ทัพคนหนึ่งมาตรวจค่ายกักกันเชลย ขณะที่นายพลผู้นั้นขับรถจี๊ปผ่านบริเวณค่ายกักกันเชลยแห่งหนึ่งก็ได้ยินเสียงประหลาดดังออกมา มีความว่าดังนี้

“เชื่อเถิดท่านนั้น เชื่อเถิดท่านนั้น

เชื่อท่านนั้นเดี๋ยวนี้

พระองค์ช่วยได้ พระองค์ช่วยได้

ทรงช่วยได้เดี๋ยวนี้”

นายพลต้องหยุดรถจี๊ปและฟังเสียงเพลงของเชลยเป็นจำนวนพัน ๆ ร้องเพลงบทนี้ “เอื่อนี้เป็นเสียงเพลงคริสเตียนนี่นะ ฉันเคยได้ยินทำนองนี้มาแล้ว” นายพลฟังเพลงนั้นจนจบบท แล้วหันไปพูดกับนายพลและนายพันอื่น ๆ ว่า “ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วอย่ามาโฆษณาและชักชวนให้ยากเลย พวกนี้ไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด”

ในค.ศ. 1953 ประธานาธิบดีซิมันรีได้เปิดประตูค่ายกักกันปล่อยให้เชลย 27,000 คน เป็นอิสระ และนั่นเป็นผลตอบคำอธิษฐานประการหนึ่ง ในบริเวณที่ต่อต้านคอมมิวนิสต์เราได้ตั้งไว้สำหรับ

อธิษฐานและอดอาหาร คริสเตียนหนุ่ม ๆ หน้าใหม่ ๆ เหล่านี้ไม่เคยหันกลับไปสู่ระบบคอมมิวนิสต์ที่ปราศจากพระเจ้าอีกเลยพวกเขาให้พ้นจากการกลับไปสู่อำนาจ “แดง” อีก และวาระนั้นก็มาถึงจริง ๆ คือพระเจ้าทรงใช้ประธานาธิบดีซึ่งเป็นบุรุษที่มีความเชื่อและอธิษฐานเสมอ บุรุษผู้นี้ไม่มีใครจะจับเขาได้ ไม่ว่าจะเป็ญีปุ่นหรือคอมมิวนิสต์หรืออเมริกา วิญญาณอนว่าอะไรถูกอะไรผิด ชายหนุ่มพวกนี้หวังพึ่งประธานาธิบดีซึ่งพระเจ้าได้พระราชทานคน ๆ นี้ไว้ในวาระที่จำเป็นจริง ๆ

ศิษยาภิบาลอิมหลุดออกมาจากที่คุมขังพร้อมกับคนอื่น ๆ บัดนี้เขากำลังใช้พระเจ้าอยู่ในคริสตจักรแห่งหนึ่งในเกาหลีใต้ ชายหนุ่ม ๆ ที่อิมพาให้มารู้จักองค์พระเยซูนั้น บัดนี้กระจัดกระจายกันไปอยู่ทั่วประเทศเกาหลี และชายหนุ่มพวกนั้นได้เข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรบางคนรับหน้าที่เป็นครูสอนรวีวารศึกษา บางคนได้ตั้งต้นสถาปนาคริสตจักรใหม่ ๆ ในบรรดาผู้ที่อพยพลงมาจากเกาหลีเหนือบางคนก็ศึกษาในโรงเรียนพระคริสตธรรม บางคนก็สมัครเข้าเป็นทหารในกองทัพบกสาธารณรัฐเกาหลี กองทัพนี้ไม่ใช่กองทัพเกาหลีใต้ แต่เป็นกองทัพเกาหลีอิสระ คนพวกนี้เป็นผู้ช่วยครูสอนศาสนาประจำกองทัพได้อย่างดี คนพวกนี้เตรียมตัวจะเข้าศึกษาในโรงเรียนพระคริสตธรรมเพื่อเตรียมตัวจะเป็นศิษยาภิบาลเหมือนอย่างอิมที่เขารักใคร่ คนพวกนี้มีจำนวนมากกว่าจำนวนของศิษยาภิบาลที่ถูกคอมมิวนิสต์ฆ่าตายในเกาหลีเหนือ

ศิษยาภิบาลอิมมีความพอใจกับคริสตจักรเล็ก ๆ ของเขา ซึ่งเป็นที่ ๆ พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้เขา บัดนี้เขาเป็นอิสระแล้วจากที่คุมขัง แต่แท้ที่จริงเขาเป็นคนอิสระและมีอิสระเสมอตลอดเวลา เขารู้แน่นอนว่าคนที่จะเป็นอิสระนั้น แม้จะอยู่ภายในกำแพงคอนกรีตและลวดหนาม เขายังเป็นอิสระได้เสมอ

อิสระหรือ? ถึงกระนั้นก็ยังไม่ใช่ เพราะเขายังเป็นนักโทษ คือเขายังเป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์ อิมสามารถพูดเหมือนกับเปาโลเคยพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นทาสขององค์พระเยซูคริสต์”

บทที่ 6

ความรักแรงกว่าระเบิดปรมาณู

“คุณจะไปมั่วสุมปะปนกับคนเป็นโรคเรื้อนเช่นนั้นไม่ได้”

“ทำไมไม่ได้”

“ก็เพราะคุณจะไปติดโรคร้ายชนิดนั้นเข้านะซี จึงว่าทำเช่นนั้นไม่ได้”

“นั่นก็ยิ่งดีนะซีครับ เพราะผมจะได้ไปอยู่ร่วมกับพวกนั้นได้ตลอดเวลา ไม่ใช่ผมจะบอกเขาถึงเรื่องความรักพระคริสต์เท่านั้น แต่ผมจะแสดงให้เห็นถึงความรักของพระคริสต์”

ข้อความข้างบนนั้นเป็นคำโต้ตอบของเพื่อนร่วมงานของศิษยาภิบาลซอนยังวัน ซึ่งเห็นภักจะมาถึงเพื่อนร่วมงานของตน เขาจึงได้ตักเตือนให้ระมัดระวังตัว แต่คำตอบของศิษยาภิบาลซอนทำให้สหายงงงันไม่ทราบจะโต้ตอบอย่างไรต่อไปอีก

ศิษยาภิบาลซอนได้รับหน้าที่เป็นศิษยาภิบาลอยู่กับคนเป็นโรคเรื้อนแห่งหนึ่งที่เมืองซุนจันทางเกาหลีตะวันตกเฉียงใต้ มีบ่อยครั้งที่ท่านผู้นี้จะเที่ยวตามหาคนโรคเรื้อนที่จนที่สุด และมีความต้องการมากที่สุดที่เที่ยวขอทานอยู่ตามถนน ศิษยาภิบาลผู้นี้จะแบ่งอาหารของตนเองให้คนโรคเรื้อนร่วมรับประทานอาหารด้วยกันกับท่านโดยเหตุนี้เองท่านผู้นี้จึงสามารถจูงใจให้คนโรคเรื้อนหลาย ๆ คนยอมรับพระองค์พระเยซูคริสต์ เป็นผู้เปลื้องบาปของเขา และท่านได้สร้างที่สำหรับนั้สการข้างนอกเมืองชนิดพออยู่ได้ให้แก่คนโรคเรื้อนเพื่อนนั้สการพระเจ้า

โรงพยาบาลโรคเรื้อนมีที่จำกัด ไม่สามารถรับคนป่วยเข้าได้อีกต่อไป การที่เอาใจใส่ต่อคนโรคเรื้อนในโรงพยาบาลเป็นงานที่ศิษยาภิบาลซอนต้องทำเต็มเวลา แต่ว่าท่านยังถือว่าคุณพวกนั้นที่ขอทานตามถนนเป็นลูกแกะของพระเจ้าเหมือนกัน

ซอนเป็นคนร่างเล็กแต่ว่องไว มีแสงไฟในดวงตาถ้าเขาลงมือทำอะไรแล้วเขาทำจริง ๆ จัง ๆ เหมือนกับเขาทำสิ่งนั้นเพื่อถวายพระเกียรติยศแก่พระเจ้าจริง ๆ

สมัยเมื่อญี่ปุ่นบังคับให้บูชาพระแม่สุริยา ซอนได้ยืนยันแข็งแรงและบอกตรง ๆว่าจะไม่ยอมทำตาม ในเช้าวันจันทร์วันหนึ่งหลังจากเทศนาอย่างร้อนแรงในวันอาทิตย์ เขาก็ถูกตำรวจบังคับให้ไปโรงพัก

หลายสัปดาห์หลังจากที่ต้องถูกไต่สวนแบบญี่ปุ่นซ่อนต้องถูกตัดสินลงโทษจำคุกสามปี ณ เมืองม็อคโปภรรยาของซอนได้มาส่งสามีที่สถานีรถไฟ เขามีโอกาสสนทนากับภรรยาบ้างเล็กน้อยก่อนถูกส่งตัวขึ้นรถไฟภรรยาของเขาพูดว่าดังนี้

“คุณคงจำถ้อยคำของภรรยาจูกิจุลได้ไหม?” หญิงนั้นพูดกับสามีของเธอ “ถ้าคุณยอมก้มหัวนมัสการพระแม่เจ้าสุรียาเมื่อใด คุณก็เป็นสามีฉันอีกไม่ได้ต่อไป และประโยชน์ฉันก็บอกคุณอย่างเดียวกัน”

ซอนจึงตอบว่า “เธออย่าเป็นห่วงฉันเลย เธอกลับไปบ้านและอย่าหยุดอธิษฐาน”

หลังจากถูกกักตัวอยู่ในบริเวณนั้นประมาณสองปีเขาถูกเบ็ดตัวเข้าไปในห้องของพัศดีพูดกับซอนว่าดังนี้

“ฉันได้รับจดหมายจากพ่อของท่านในแมนจูเรียแต่ฉันจะให้จดหมายนั้นแก่ท่านดูไม่ได้ และใจความในจดหมายนั้นมีความอย่างนี้ว่า “ทำไมเจ้าจึงโง่เง่า ทำไมเจ้ายอมให้ศาสนาของเจ้าทำให้เจ้ากลายเป็นคนโง่ไปได้ เจ้าไม่ได้เดือนร้อนแต่ตัวเจ้าตามลำพังเท่านั้นแต่เจ้าพาให้ครอบครัวของเจ้าเดือดร้อนไปกับเจ้าด้วยเจ้าตีความหมายของศาสนาของเจ้าผิดจริง ๆ คริสเตียนทั้งหลาย และหลายคนก็คิดว่าตัวเจ้า พวกเขายังเห็นด้วยว่าเป็นการแสดงความรักชาติในการที่จะยอมตัวไต่ลงนมัสการพระแม่สุรียา เจ้าจึงใช้ความคิดของเจ้ากลับไปบ้านและเอาใจใส่ดูแลครอบครัวของเจ้า”

“คุณพ่อของผมจะไม่เขียนจดหมายชนิดนั้นเลย” นั่นเป็นคำตอบของซอน พูดแล้วก็กลับไปยังห้องขังของตนตามเดิม

สองสามปีหลังจากซอนถูกปลดปล่อยตัวเป็นอิสระเขาได้ยินเรื่องราวอันแท้จริงจากปากคำของศิษยาภิบาลของบิดาของเขาซึ่งหลบภัยไปสู่เกาหลีใต้

“คุณพ่อของคุณได้รับจดหมายจากเรือนจำหันตโทษให้คุณพ่อของคุณเขียนจดหมายถึงคุณ เพื่อให้คุณกลับมาดูแลครอบครัว ครอบครัวของคุณย้ายไปอยู่เมืองม็อคโปเพื่อจะไปอยู่ใกล้ ๆ คุณ แต่ครอบครัวของคุณไม่ยอมตั้งหิ้งบูชาผีในบ้าน ครอบครัวของคุณจึงถูกตำรวจไล่และต้องครองชีวิตเยี่ยงผู้หลบภัย

“คุณพ่อของคุณนำจดหมายฉบับนั้นมาให้ผมอ่านเราได้อธิษฐานด้วยกันสำหรับเหตุการณ์เหล่านั้น และคุณพ่อได้ให้ผมอ่านคำตอบจดหมายฉบับนั้นก่อนคุณพ่อของคุณจะส่งไป

คุณพ่อของคุณเขียนตอบไปว่าดังนี้ “ชีวิตซึ่งสูญเสียความเชื่อ ชีวิตนั้นก็ตายแล้ว ฉะนั้นตายก็ดีกว่าอยู่”

หลังจากถูกปลดปล่อยจากการบีบรัดสมัยญี่ปุ่น และมีการจัดตั้งทัพอิสระของสาธารณรัฐเกาหลี มีข้าราชการบางคนรู้สึกว่าเขาควรจะทำอย่างไรให้คนรักชาติ ตามวิธีการไหว้พระแม่เจ้าสุรียาเพื่อให้คนรัก

ชาติมากขึ้น ในประเทศเกาหลีไม่มีศาสนาชินโตหรือศาลของพระแม่เจ้าสุริยา ฉะนั้นจึงควรมีธงชาติเป็น
เป้าในการให้คนรักชาติมากขึ้น พิธีการที่ให้ราษฎร ไ้ก่ก้านับธงชาติได้จัดทำขึ้นและออกคำสั่งไปยัง
โรงเรียนต่าง ๆ ให้ลงมือปฏิบัติตาม

ธงของเกาหลีมีเครื่องหมายโบราณบางอย่างบรรจุอยู่ซึ่งเกี่ยวข้องกับศาสนาขงจื้อ และเกี่ยวโยง
ไปถึงการเชื่อไสยศาสตร์การดูโชคชะตา และหมอผี การที่จะบังคับให้คริสเตียน ไ้ก่ก้านับ อย่างสุดซึ่ง
จนกลายเป็นการนั้สการ จึงทำให้คริสเตียนอึดอัดใจ เพราะจะทำผิดพระบัญญัติข้อที่สองของพระเจ้า
กล่าวคือห้ามนั้สการรูปสักการใด ๆ ทั้งสิ้น

หลังจากการถกเถียงกันในที่ประชุมศาสนาสภาสูงสุด ศิษยาภิบาลซอนถูกแต่งตั้งให้เป็น
ประธานกรรมการเพื่อนำข้อเสนอให้ประธานาธิบดีซึงมนั้รืทราบ

เนื่องจากผลของการสัมภาษณ์กับประธานาธิบดี ทำให้การเคารพธงแบบนั้สการเปลี่ยนเป็น
การเคารพปกติกกล่าวคือให้แสดงความเคารพธงโดยยืนตรงและดาให้จับดูธงขณะที่ธงกำลังขึ้นสู่ยอด
เสา

หลังจากสงครามญี่ปุ่นแล้ว รัฐบาลของกองทัพบกสหรัฐอเมริกาในเกาหลีตั้งต้นฝึกหัด
“กองทัพตำรวจ” ค่ายฝึกจัดตั้งขึ้นหลายแห่ง ในเมืองยูซูซึ่งอยู่ห่างจากเมืองซุนจัน เมืองที่ศิษยาภิบาล
ซอนตั้งภูมิลำเนาอยู่ก็มีค่ายฝึกตั้งอยู่ด้วยแห่งหนึ่ง

ตามทัศนะง่าย ๆ ของหลักประชาธิปไตย ที่ปรึกษากองทัพบกอเมริกันพยายามไม่เกี่ยวข้องกับ
“การเมือง”ของภายในประเทศเกาหลีเลย แม้จะเป็นการฝึกก็ไม่มีการเมืองแทรกแซงในกองทัพใหม่นี้
พรรคการเมืองคอมมิวนิสต์เป็นพรรคใหม่ที่ต้องรับเหมือน ๆ กับพรรคอื่น ๆ

แต่พรรคคอมมิวนิสต์รับฉายโอกาสนั้นทันที โดยรับส่งคนหนุ่ม ๆ จากเกาหลีเหนือและฝึกหัด
กองทัพสำหรับก่อการวินาศกรรมขึ้น

ภายในปี ค.ศ. 1948 พรรคคอมมิวนิสต์ในเมืองยูซูได้ฝึกหัดคนสำเร็จตามหลักสูตรและพร้อมที่
จะลงมือก่อการวินาศกรรมทันที

พรรคคอมมิวนิสต์ได้วางแผนการไว้เรียบร้อยแล้วจากคนทางเหนือ และในวันกำหนดได้ลงมือ
ก่อการจลาจล ข้าราชการเกาหลีถูกจับถูกยิง ที่ปรึกษาชาวอเมริกันถูกเล่นกลเข้าเช่นนั้น ต่างก็งงกันไป
ตาม ๆ กันและต่างหนีเอาตัวรอดทันที ตอนแรกกองทัพของคอมมิวนิสต์เข้ายึดกองทัพบกและเข้ายึดตัว
เมือง รัฐบาลโซเวียตจัดตั้งขึ้นโดยคนที่ได้รับการอบรมมาแล้วจากรัสเซีย และถูกส่งตัวมาเพื่อการจัดตั้ง
รัฐบาลโดยเฉพาะ

การปกครองระบบทหารได้ตั้งต้นและศาลชั้นต่ำได้ตั้งขึ้นเพื่อพิจารณาคดีผู้เป็นศัตรูของ
ประชาชน ผู้คนถูกยเหยและรุกร้าให้เกลียดชังบรรดานายทุนและเจ้าของที่ดินผู้ทรยศต่อประชาชน

และก่อให้เกิดปฏิกิริยาเช่นทำให้เกิดความเกลียดชังและให้แตกแยกกันเอง คนมีเงินที่โชคร้ายถูกลากตัวมาให้ถูกค่า และถูกแกล้งฟ้องเท็จปรับปรับ และฝูงชนพากันแข่งสาปและลงทัณฑ์คนเป็นจำนวนร้อยถูกลากตัวเข้าแถวเพื่อรอการยิงเป้าและถูกฆ่ากันอย่างง่ายดาย

ศิษยาภิบาลชอนมีบุตรอยู่สองคนกำลังเรียนหนังสืออยู่ในเมืองยูซู พ่อของเด็กสองคนนั้นรู้แน่ว่าลูกชายของเขาทั้งสองคนเป็นคริสเตียนจริง ๆ และแน่นอนเขาจะต้องตกเป็นเป้าของการต่อสู้ของพวกเขาคอมมิวนิสต์

พวกคอมมิวนิสต์ได้เข้ายึดเมืองชุนจันด้วย กฎอัยการศึกได้ประกาศใช้ทั่วไปและความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในเมืองทุก ๆ ก้าวล้วนแต่มีอันตรายทั้งสิ้น

ทันใดนั้นลูกของศิษยาภิบาลชอนได้ข่าวมาว่าพี่ชายของเขาทั้งสองคน ถูกคอมมิวนิสต์ฆ่าตายเสียแล้วในเมืองยูซู ศิษยาภิบาลชอนก็ยังนึกว่าเป็นข่าวคลาดเคลื่อน เพราะบุตรทั้งสองของเขายังเป็นเด็กนักเรียนคงไม่มีใครทำอันตรายแก่เด็ก ๆ เป็นแน่

ถึงอย่างไรก็ศิษยาภิบาลชอนมิได้นิ่งนอนใจ จึงส่งสหายผู้เป็นโรคเรื้อนคนหนึ่งของเขาไปสืบข่าวให้รู้เรื่องแน่ พวกคอมมิวนิสต์ไม่สนใจกับโรคเรื้อนของท่านแก่ ๆ คนนั้นเลยคนโรคเรื้อนคนนั้นจะไปทางไหนไม่มีใครเอาธุระ ฉะนั้นไม่ช้าคนโรคเรื้อนแก่คนนั้นก็สืบได้ความจริงจากชายคนที่เด็กทั้งสองอาศัยอยู่ด้วย และเขาเล่าเรื่องให้ฟังดังนี้

พวกคอมมิวนิสต์ประกาศว่าเมืองซีอูล เมืองเตกูเมืองปูซานและเมืองอื่น ๆ ได้กลายเป็นคอมมิวนิสต์ไปหมดแล้ว และบอกว่าไม่ช้าประเทศเกาหลีจะหลุดจากแอกของนายทุนผู้ทรยศ มีเพื่อนนักเรียนของสองคนนั้นมาเตือนจนถึงบ้านว่า ให้เตรียมตัวหนีจากเมืองนั้นทันที

พี่ชายคนโตตอบว่า “ก็นี่มันสงครามนี่นะ เป็นสงครามระหว่างความเชื่อและความไม่เชื่อ นอกจากเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเราไม่มีที่จะหนีไปข้างไหน”

รุ่งขึ้นแต่เช้าครูเด็กสองคนนั้นก็ลุกขึ้นอธิษฐานนมัสการพระเจ้าพร้อมกัน เขาทั้งสองคนรู้แน่ว่าชั่วโมงอันตรายมาถึงตัวแน่แล้ว เขาทั้งสองคนอาบน้ำและแต่งตัวชุดที่สวยงามที่สุด

ก่อนที่รับประทานอาหารเช้าเพื่อนนักเรียนด้วย กันมาถึงขอร้องและวิงวอนให้รับหนีและซ่อนตัวเสีย เพราะใคร ๆ ก็รู้ว่าเด็กสองคนนี้เป็นคริสเตียนแข็งแรง และต้องเป็นเป้าสายตาของพวกเขาคอมมิวนิสต์แน่นอน ทั้งสองคนตัดสินใจเด็ดเดี่ยวว่าจะไม่หนีและจะอยู่ในห้องของเขา

ประมาณสิบนาฬิกาเช้าวันเดียวกันนั่นเอง เด็กนักเรียนที่เป็น คอมมิวนิสต์พากันมาล้อมบ้านและลากตัวเด็กสองคนออกไปพร้อมกับทูปตีพี่ชายคนโต

“ผมทำผิดอะไรคุณจึงมาตีผม?” เขาร้องออกมา

“เจ้าเป็นคนรักประเทศอเมริกา” “เจ้าไม่ใช่หรือที่เตรียมตัวจะไปเรียนในอเมริกา?”

“ผมไม่ใช่คนรักประเทศอเมริกา แต่ผมเป็นเพียงคนที่เชื่อพระเจ้าผ่านทางองค์พระเยซู ทำไมผมจะต้องไปไว้วางใจประเทศอเมริกา?”

“นั่น นั่นเป็นไร เจ้าคริสเตียน” พวกนั้นตะโกนออกมาด้วยความโกรธเคือง “ศาสนาเป็นเสมือน ‘ฝัน’ ที่เจ้านายทุนให้คนสามัญทั่วไปกินจนมีเงินมา เพื่อเก็บเข้าไว้เป็นทาสน้ำเงินของมันต่อไป พวกเรากำลังมาจัดการขับไล่ผีร้ายออกจากตัวของเจ้า”

“คุณฆ่าผมก็ได้ แต่คุณจะไม่เอาพระเยซูออกจากใจของผมไม่ได้” เป็นคำตอบของทองอิน ครั้นแล้วทองอินน้องชายก็พูดแก้ตัวแทนพี่ชาย จึงทำให้พวกนักเรียนคอมมิวนิสต์หันมาเล่นงานน้องชาย

มีนักเรียนคอมมิวนิสต์บางคนเข้าไปในห้องของเด็กทั้งสองและค้นของทุกอย่างกระจุยกระจาย พวกนั้นช่วยกันขนเอกสาร จดหมาย และหนังสือทุกชนิดไปสู่สำนักงานใหญ่ของคณะคอมมิวนิสต์ เด็กสองคนนั้นถูกลากตัวลู่ถู๊กออกไป เช้าวันรุ่งขึ้นนายเจ้าของบ้านได้ทราบข่าวว่าลูกยิง เขาพยายามค้นหาและพบศพของเด็กทั้งสองคนนั้น

จากปากคำของภรรยา ของชายคริสเตียนคนหนึ่งที่ถูกพวกคอมมิวนิสต์ยิงตายเหมือนกัน ภรรยาของชายคนนั้นเห็นและได้ยินเหตุการณ์นั้นตั้งแต่ต้นจนจบ เด็กสองคนนั้นขอร้องให้พวกคอมมิวนิสต์กลับใจเชื่อพระเยซู “ทำไมเราชาวเกาหลีจึงต้องรบกันเอง? ถ้าเราทุกคนในเกาหลีเป็นคริสเตียน ประเทศของเราจะได้รับพระพรแห่งความร่มเย็นเป็นสุข

เด็กทั้งสองคนถูกนำตัวไปสู่ตัวตึกที่มีศพของคนนับเป็นหลายสิบศพที่ถูกยิงตายโดยคำสั่งของ “ศาลประชาชน”

“มองดูนี่” หัวหน้าคอมมิวนิสต์ชื่ออานเจซุนกำลังถือปืนลูกโม่กระบอกหนึ่งอยู่ในมือ “เราให้โอกาสสุดท้ายแก่เจ้า ถ้าเจ้าเปลี่ยนความคิดของเจ้าและตามมากับพวกเรา เราจะไว้ชีวิตของเจ้า ถ้าเจ้าคือดั่งเราจะฆ่าเจ้าเดี๋ยวนี้”

“คุณอาจฆ่าและแหะเนื้อในร่างข้างในของผมปลิ้นออกมาข้างนอกคุณก็ทำได้ แต่คุณจะดึงเอาพระเยซูคริสต์ออกจากหัวใจผมไม่ได้” นี่เป็นคำตอบของทองอิน

นักเรียนคนหนึ่งตะโกนออกมาว่า “มีประโยชน์อะไรที่จะพูดกับเจ้าหมอนั่นต่อไป ฆ่ามันเสียก็สิ้นเรื่อง”

น้องชายกระโดดขวางหน้าพี่ชายไว้และบอกว่า “คุณฆ่าผมสิ แต่ปล่อยพี่ของผมให้รอด”

ทองอินจับไหล่ของน้องชายแล้วหมุนตัวน้องชายหันหน้ามา “น้องของพี่ ทำไมพูดอย่างนั้น? คนพวกนี้เขาตั้งใจจะมาฆ่าพี่ น้องกลับไปบ้านและช่วยคุณพ่อคุณแม่เถอะ

นักเรียนคอมมิวนิสต์จับทองอิน แล้วเอาผ้าผูกตา “ทำไมคุณจึงทำบาปเช่นนี้และยอมตัวลงนรก จงกลับใจเชื่อองค์พระเยซู แล้วท่านจะรอดพ้นจากความบาปทองอินตะโกน

ทั้งนี้ยังทำให้พวกมันโกรธมากขึ้น อานตะโกนว่า “หนึ่ง สอง สาม” ยกปืนขึ้นแล้วปล่อยเบรียง ออกไป

ทองสินถลาเข้าไปประครองศพของพี่ชายและกอดศพไว้ “พี่ของผมไปสวรรค์แล้ว ผมจะตามพี่ ของผมไป ทำไมพวกคุณจึงหลั่งเลือดของคนที่ไม่รู้เรื่องเลย? คุณจะพ้นจากโทษบาปอย่างใหญ่หลวงนี้ได้ อย่างไร? คุณอาจพ้นบาปได้เดี๋ยวนี้ ถ้าคุณจะกลับใจสารภาพบาปต่อพระเยซู และยอมให้พระเยซูทรง เป็นผู้เปลื้องบาปของคุณ พระเจ้าจะทางอภัยบาปของคุณเดี๋ยวนี้”

นักเรียนคนหนึ่งตะโกนว่า “ฆ่าเจ้าคนนั้นเสียด้วย” ทองสินจึงร้องเสียงดังว่า “ฆ่าผมเสียก็ดี เหมือนกันผมจะตามพี่ชายของผมไปสู่เมืองสวรรค์”

ทองสินกางมือออกเป็นรูปไม้กางเขน “พระเยซูถูกตรึงเพื่อผม ผมจะตายในลักษณะอย่าง เดียวกัน ลงมือยิงผมได้แล้ว”

พวกคอมมิวนิสต์ตะโกนเสียงลั่น “เจ้าหมอนี้มันเลวร้ายยิ่งกว่าพี่ชายของมันอีก ฆ่ามันเสียเถอะ”

ทองสินหลับตาแล้วอธิษฐานดัง ๆ ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดอภัยโทษให้คนเหล่านี้ เพราะเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร ขอนำให้เขากลับใจเสียใหม่ โปรดพิทักษ์รักษาคุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้าไว้ โอพระเยซูเจ้า โปรดรับจิตวิญญาณของข้าพเจ้าด้วย...

เสียงปืนก็รัวสนั่น

คนโรคเรื้อนชื่อสองคนนั้นเมื่อสืบเรื่องราวได้แล้วก็กลับไปเมืองซุนจันพร้อมด้วยข่าวน่าสลด ใจ ศิษยาภิบาลชอนและภรรยาได้ไปพบที่ประตูเมือง ขณะที่เล่าเรื่องราวนี้ให้ฟังมารดาของเด็กสองคน นั้นเป็นลมล้มลงทันที

คริสเตียนที่เป็นโรคเรื้อนได้มาแล้ว โลมศิษยาภิบาลที่เขารักว่า “อาจารย์ไปบ้านและพักผ่อน เสียก่อนดีกว่า” พวกนั้นกล่าวในที่สุด แต่ศิษยาภิบาลชอนตอบว่า “ที่พักของผมคือพักในพระเจ้า”

ชอนเดินตรงไปที่โบสถ์และชนหน้าลงต่อพระเจ้า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงประทานความเชื่อ ให้แก่ข้าพเจ้าข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระบิดาซึ่งพระองค์ทรงอวยพระพรแก่ข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนบาป โดย ใ้บุตรของข้าพเจ้าทั้งสองตายอย่างผู้กล้าหาญ สำหรับพระนามของพระองค์ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีใครเป็น คนยังถูกชายทั้งสองของข้าพเจ้าตาย แต่พระองค์ทรงทราบ ขอพระองค์ทรงพระเมตตาแก่เขา และขอ พระองค์พระราชทานความรักของพระองค์แก่ข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้โหลบาปของเขาด้วย”

ศพของเด็กทั้งสองถูกนำมาฝังที่เมืองซุนจัน ศิษยาภิบาลซอนกล่าวว่า “ลูกชายของข้าพเจ้าทั้งสองคนตั้งใจจะเป็นคนงานของพระเจ้าเต็มเวลาเพื่อรับใช้คนที่เป็ นโรคเรื้อน ฉะนั้นให้เราฝังร่างกายของ เขาทั้งสองไว้ในป่าช้าชาวนิคมโรคเรื้อนนี้แหละจะดีมาก”

วันรุ่งขึ้นมีการทำพิธีฝังศพใหญ่โต คนโรคเรื้อนทุกคนมาที่นั่น และมี คริสเตียน อีกหลายคน ออกมาจากตัวเมือง มาร่วมพิธีฝังศพด้วย

ศิษยาภิบาลซอนเป็นคนนำประมุขทำพิธีฝังศพด้วยตนเอง ขณะที่คนในที่ประมุขนั้นกำลังก้ม ศีรษะอธิษฐานอยู่ เสียงของศิษยาภิบาลซอนก็ดังออกมาอย่างชัดเจนว่า

“ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์เจ้า ซึ่งพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าสมเป็นบิดาของบุตรชายของ ข้าพเจ้าผู้ถูกฆ่าตายอย่างผู้เสียสละเพื่อพระนามของพระองค์ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ พระราชทานลูกชายที่ดีเลิศเช่นนี้ให้แก่ครอบครัวของข้าพเจ้า ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงรับ เอาลูกชายที่ดีที่สุดของข้าพเจ้าไปอยู่กับพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ที่เขาเย็นมั่นอยู่กับพระองค์จนถึง วาระสุดท้าย เขาอาจนิ่ง ๆ เสียก็ได้แต่เขาไม่ทำเช่นนั้น เขาเป็นพยานเพื่อพระองค์จนถึงวาระสุดท้ายเขา ทั้งสองกำลังเตรียมตัวจะไปศึกษาต่อที่อเมริกา แต่พระองค์ทรงรับเขาไปยังที่ ๆ ประเสริฐสูงสุดซึ่งคือว่า อเมริกา ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ซึ่งทำให้จิตใจของข้าพเจ้ามีความรักคนเหล่านั้นที่มาลูกชายของ ข้าพเจ้า ขอพระองค์ทรงนำให้เขากลับใจเสียใหม่และช่วยให้เขาพ้นความบาป ข้าพเจ้ารู้ว่ามิหลายคนได้ ยินเรื่องราวความเชื่อของลูกชายของข้าพเจ้าทั้งสอง คนเหล่านั้นจะยอมรับเอาองค์พระเยซูคริสต์เป็น พระผู้ช่วยให้รอดของเขา ขอพระองค์พระราชทานลูกฝ่ายวิญญาณจิตอีกหลาย ๆ คนแทนลูกชายทั้งสอง ซึ่งพระองค์ทรงรับไปแล้ว และข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงพระราชทานสันติสุข และ ความยินดีในท่ามกลางความโศกเศร้าเช่นนี้ พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นเป็นผู้ทำการอัศจรรย์เช่นนี้ได้”

อีกสองวันต่อมา กองทหารของรัฐบาลกลางก็มาถึงและกองทัพขบถของคอมมิวนิสต์หนีไปที่ ภูเขาหมดสั้น

ศิษยาภิบาลซอนสั่งให้เพื่อนของเขาคนหนึ่งชื่อศิษยาภิบาลลาซึ่งอยู่เมืองยู่ชู่ไปขอร้องกองทหาร ให้ขอชีวิตคนที่ฆ่าลูกชายของเขาทั้งสองคนไว้ ลูกสาวของซอนอายุสิบสองขวบเดินทางร่วมไปด้วย

“คุณเป็นบ้าไปแล้วหรือ?” พวกทหารถามด้วยความสงสัย “โกหกกันเสียแล้ว ไม่มีใครอยาก จะขอร้องเช่นนั้นในเมื่อเจ้าหมอนั้นเป็นคนฆ่าลูกชายของเขาถึงสองคนตาย”

“คุณถามเด็กหญิงคนนี้ก็แล้วกัน” ศิษยาภิบาลลาตอบ

“หนูเป็นใคร?”

“หนูเป็นลูกสาวศิษยาภิบาลซอน และเป็นน้องสาวของพี่ทั้งสองคนที่ถูกฆ่าตายค่ะ”

“หนูมาที่นี่ทำไม?”

“คุณพ่อของหนูใช้ให้หนูมาขอชีวิตคนที่ยังพี่ชายของหนูตายค่ะ และขอให้พาตัวคนนั้นไปหาคุณพ่อด้วย”

นายทหารเกาหลีผู้รับผิดชอบเรื่องนี้ตัดสินใจว่าจะต้องได้ส่วนเรื่องประหลาดนี้ให้ได้ความเสียก่อน

นายทหารควบคุมตัวนายอาน นักเรียนหนุ่มหัวหน้าที่คอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นมือปืนยิงเด็กทั้งสองคนนั้นตาย และเขาพาตัวอาชญากรหนุ่มไปเมืองซุนจันและให้ไปตามตัวศิษยาภิบาลซอนมา

“จริงหรือที่คุณเป็นคนขอชีวิตคนที่ฆ่าลูกชายของคุณตายถึงสองคน?”

“ครับ ลูกชายทั้งสองของผมเขาเตรียมตัวพร้อมแล้วที่จะตาย เพราะเขาเป็นคริสเตียน แต่เด็กหนุ่มคนนี้ยังไม่พร้อมที่จะตาย เขายังไม่รู้จักองค์พระเยซูคริสต์ขอความกรุณาให้ผมเป็นผู้ควบคุมตัวเด็กคนนี้ได้ อย่างน้อยกรุณาขอรอไว้อย่าให้เขาถูกประหารชีวิต ผมจะทำฎีกายื่นต่อประธานาธิบดีซิมมันรี ผู้ที่ผมรู้จักกันเป็นส่วนตัว เพื่อจะขอให้อภัยโทษแก่เด็กหนุ่มคนนี้ ผมอยากจะบอกเรื่องราวของพระเยซูคริสต์แก่เขาก่อน แล้วเขาคงพร้อมที่จะตาย”

นายพันตรีออกอุทาน “ผมไม่เคยได้ยินเรื่องความรักเช่นนี้มาก่อนเลย ผมนึกไม่ถึงเลย ผมเชื่อว่าคุณตั้งใจสุจริตจริง ๆ ผมจะมอบเด็กหนุ่มนี้ไว้ในความดูแลของคุณตามที่คุณขอร้อง แต่คุณจะต้องรับผิดชอบเต็มที่สำหรับชีวิตเด็กหนุ่มคนนี้”

ศิษยาภิบาลซอนได้นำเด็กหนุ่มคนนั้นไปหาพ่อแม่ของเด็กหนุ่มคนนั้นเอง

พ่อแม่ของเด็กหนุ่มคนนั้นได้ต้อนรับอย่างสุภาพที่สุดและรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณอย่างใหญ่หลวง

“ผมอยากจะอธิบายให้คุณทราบว่าทำไมผมจึงขอชีวิตลูกชายของคุณไว้” แล้วซอนก็อธิบายถึงการที่พระเยซูคริสต์ถูกเขาจับปลงพระชนม์บนไม้กางเขนและพระเยซูได้ใส่ความรักของพระองค์ไว้ในใจของผู้เชื่อพระองค์ ซอนได้อธิบายถึงพระคุณอันน่าประหลาดของพระเจ้าที่มายอมตายไถ่บาปของมนุษย์ ซอนพยายามอธิบายอย่างย่อ ๆ และง่าย ๆ พอที่จะเข้าใจได้ดี

ในบ้านนั้นเองทั้งพ่อทั้งแม่และลูกชายของครอบครัวนั้นคุกเข่าลงพร้อมกับศิษยาภิบาลซอนและยอมรับเอาพระเยซูเป็นผู้ไถ่บาปและเป็นพระเจ้าของเขา

ในการแสดงความกตัญญูศรัทธาอันซื่อสัตย์ของลูกหญิงของซอนมาอยู่ในบ้านของเขา “เราทั้งสองไม่มีลูกหญิงเลย เราต้องการลูกหญิงของคุณให้อยู่กับเราและสอนให้เรา รู้จักว่าการเป็นคริสเตียนนั้นเขาทำกันอย่างไรความรักซึ่งท่านแสดงต่อเรานั้นเป็นความรักที่อยู่เหนือการเรียนรู้ใด ๆ เราจะต้องเห็นด้วยตาของเราเอง เราจะต้องมีความรักชนิดนี้ด้วย”

เรื่องราวของศิษยาภิบาลซอนได้เล่ากันต่อ ๆ ไป จากปากนี้ไปสู่ปากโน้นตลอดทั่วเกาหลีใต้ มีหนังสือเล่มหนึ่งเขียนถึงเรื่องราวเหล่านี้เรียกว่า “ความรักแรงกว่าระเบิดปรมาณู”

มียูวชนคริสเตียนหมู่หนึ่งแต่งเรื่องนี้ขึ้นเป็น ละครสั้น ๆ แล้วนำออกแสดงแบบละครเร่ทั่วประเทศเกาหลีได้ มีคนเข้ามาชมมากมาย พอแสดงเสร็จแล้วก็ออกปากเชื้อเชิญให้คนรับพระเยซูเป็นพระผู้ไถ่บาป ไม่มีใครทำสถิติไว้ว่ามีคนเป็นจำนวนกี่พันคนพากันเชื่อถือพระเยซูหลังจากได้ชมละครสั้นๆ ที่สะท้อใจเรื่องนี้แล้ว

เมื่อสงครามเกาหลีระเบิดขึ้น กองทัพคอมมิวนิสต์รุกรลงมาทางใต้และเข้ายึดครองเกาหลีด้านตะวันตกเฉียงใต้มีคนมาเตือนให้ศิษยาภิบาลซอนหนีภัยพร้อม ๆ กับคริสเตียนอื่น ๆ แต่ซอนปฏิเสธไม่ยอมหนี เขารู้สึกแน่ใจว่าเขาต้องตายพร้อมกับคนโรครีออน ดังนั้นเขาจึงอยู่ในนิคมโรครีออนต่อไป

ศิษยาภิบาลซอนยังทำหน้าที่สอนศาสนาคริสต์ที่นั่นต่อไป ชาวคณะคอมมิวนิสต์มีประกาศห้ามมิให้ประมุขสอนศาสนาใด ๆ ทุกชนิด เมื่อซอนคัดค้านบากบั่นสอนศาสนาต่อไป ซอนถูกจับและถูกจำไว้ในคุก

เมื่อคอมมิวนิสต์ได้ยืนยันว่ากองทัพสหประชาชาติรุกเข้ามาทางเหนืออินซอน ทางการของเรือนจำแจ้งว่าจะต้องย้ายนักโทษยังเมืองอื่นในเวลากลางคืน แต่นักโทษทุก ๆ หมู่ที่นำตัวออกไปก็ถูกนำตัวเข้าป่าและถูกยิงตายหมดทุกคน มีคนเดียวหนีเล็ดลอดออกมาได้ราวกับปฏิหาริย์และกลับเข้ามาในเมือง แล้วเล่าเรื่องนี้ให้คนในเมืองฟัง

รุ่งเช้ามีคนพบศพของคนเหล่านั้น ศพของศิษยาภิบาลซอนถูกฝังไว้ในป่าชานนิคมโรครีออนข้าง ๆ กบหลุมฝังศพลูกชายทั้งสองของเขา

อานเจซุนซึ่งเคยเป็นคอมมิวนิสต์และฆ่าลูกชายซอนตายทั้งสองคนนั้น ไม่ใช่แต่เป็นคริสเตียนเท่านั้น แต่ยังถวายตัว แก่พระเจ้าเป็นผู้ประกาศ พระกิตติคุณของพระเยซูเพื่อทำหน้าที่แทนผู้ที่เขาได้ทำลายชีวิต อานได้เข้าศึกษาในโรงเรียน พระคริสตธรรมแห่งหนึ่งในเมืองปูซาน

ในการประชุมเพื่อทำพิธีระลึกถึงศิษยาภิบาลซอนนายอานได้กล่าวดังนี้

“เขาโลแห่งเมืองตาระโซผู้ซึ่งข่มเหงคริสเตียนแต่ได้กลายเป็นเปาโล ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนเขาโลและกลายเป็นเปาโลอีกคนหนึ่งเหมือนกัน”

บทที่ 7

คำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ

เมื่อทหารอเมริกันถามข้าพเจ้า “ชาวเกาหลีพวกนี้เป็นคริสเตียนดีจริง ๆ หรือ?” ข้าพเจ้าอยากถามเขาว่า “คุณหมายความว่าอะไร? เป็นคริสเตียนเหมือนคุณใช่ไหม?”

พวกทหารเหล่านี้ว่าดังนี้ “ผมหมายถึงชาวเกาหลีพวกนี้มาเป็นคริสเตียนก็เพราะเขาได้รับประโยชน์อะไรบางอย่างใช่ไหม?” นี่ทำให้ข้าพเจ้าคิดถึงจูกิจุล

โรงเรียนโอแซนเป็นโรงเรียนคริสเตียนในประเทศเกาหลี เมื่อจูกิจุลเข้ามาเป็นนักเรียน เขาก็เริ่มไปคริสตจักรซึ่งดูเหมือนเป็นสิ่งที่ควรทำ

เขาได้มาจากครอบครัวที่ไม่เป็นคริสเตียนจากเกาหลีใต้ ครอบครัวนี้ไม่เป็นคริสเตียนแต่ก็ไม่ต่อสู้อาสาสมัครคริสเตียน เขาได้ซื้อพระคัมภีร์ใหม่เล่มหนึ่งกับหนังสือเพลงนมัสการอีกเล่มหนึ่ง แล้วเขาก็เริ่มไปคริสตจักร

ในไม่ช้า ก็เรียนหลักโอวาท ศาสนาคริสเตียนได้และเขาก็ถือตัวเองว่าเขาเป็นคริสเตียน เขาถูกรับตัวเข้าให้อยู่ในชั้นที่อบรมเตรียมตัวจะเป็นคริสเตียนหลังจากที่ตอบคำถามของศิษยาภิบาลจนเป็นที่พอใจแล้วหนึ่งปีต่อมาเขาก็ได้รับพิธีบัพติศมาโดยผ่านการสอบไล่จากคณะกรรมการคริสตจักรเป็นการเรียบร้อย

ต่อมาเขาถูกเลือกตัวเข้ารับหน้าที่เป็นมัคนายก เขาเป็นคนเคร่งครัดและสัตย์ซื่อต่อหน้าที่ของเขาทุก ๆ คนคิดว่า “เขาก็เชื่อพระเจ้าถูกต้องดีแล้ว” เขาเป็นนักเรียนและร้องเพลงเก่ง ดังนั้นเขาจึงถูกเชิญตัวให้เทศนาในวันอาทิตย์ตอนเช้า แต่ที่จริงเขาถือหลักโอวาทของคริสตจักรแต่ภายนอกเท่านั้น

จนอยู่วันหนึ่งเป็นเช้าวันอาทิตย์ หลังจากได้ดื่มอย่างสนุกสนานตลอดคืนที่ร้านขายเหล้านอกเมือง เขารู้ดีว่าคริสเตียนไม่ควรดื่มเหล้า แต่เขาไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด ถึงกระนั้นก็ดีเขารู้ว่าเขาทำนั้นคงไม่เป็นเรื่องของคนอื่น

ตอนเช้าวันนั้นเองเขาทราบว่าเป็นเวรของเขาที่ต้องเทศนา เขารีบอาบน้ำเย็นล้างหน้าเพื่อให้อาการแดงซึ่งปรากฏบนใบหน้าเพราะฤทธิ์เหล้าลดน้อยลงเขารวบรวมข้อเทศนาอย่างเร่งร้อนแล้วก็ขึ้นไปบนธรรมาสน์ แต่บัดนี้เขารู้สึกตัวเสียแล้วว่าเขามุดคำพูดที่จะเทศนาให้คนฟัง และดูเหมือนมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นเสียแล้วเขาเองได้รู้ตัวว่าเป็นอะไร ข้อเท็จจริงก็คือเขาไม่ปฏิบัติตามที่คริสเตียนเคร่งครัดควรปฏิบัติ เขาเทศนาตามที่เขาล่าเรียนมาว่าคำสอนนั้นถูกต้องดีแล้ว แต่ดูเหมือนคำพูดของเขาไม่มี

ความหมายอะไร และไม่มีฤทธิ์อำนาจเลยจนนึกเดียว เหตุการณ์เหล่านั้นได้รับกวนจิตใจของเขาตลอดเรื่อยมา

ต่อมามีผู้ประกาศศาสนาคริสต์ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งชื่อกิมอ็คคูได้เทศน์เรื่อง “ท่านต้องบังเกิดใหม่” ทันใดนั้นจู่ก็สำนึกได้ว่าเขาไม่เคยเกิดใหม่เลย เขาเป็นคริสเตียนก็เพราะความตั้งใจของเนื้อหนัง เขาไม่เคยเป็นบุตรของพระเจ้าเลย

“คนทั้งหลายที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงโปรดให้มีอำนาจที่จะเป็นบุตรของพระเจ้าได้ ก็คนทั้งหลายที่ได้วางใจในพระนามของพระองค์” เขาท่องจำพระคัมภีร์ข้อนี้หลายหนจนจำขึ้นใจได้คล่องแคล่ว แต่บัดนี้พระคัมภีร์ ข้อนั้นเป็นรัศมีโชติช่วงขึ้นในจิตใจของเขา เขาสำนึกได้ว่าเขาเคยเชื่อเรื่อง ๆ นี้มาก่อนก็จริงแต่เขาไม่เคยต้อนรับความจริงนี้ไว้เป็นสมบัติของเขาเลย

ขณะที่ผู้เทศนาขอร้องคนฟังให้อธิษฐานถวายตัว จูได้หลับตา และเงยหน้าขึ้น อธิษฐานเป็นการอธิษฐานพร้อมกันทุกคนในเวลาเดียวกัน ด้วยใจปວคร้าวว่า “ขอเชิญพระเยซูเสด็จเข้ามาในใจของข้าพเจ้า”

ทันใดนั้นความปลื้มปิติได้ไหลท่วมทันจิตใจของจูเขารู้ทันทีว่าคำอธิษฐานของเขาได้รับคำตอบแล้ว

ในสัปดาห์ต่อมาเขาเองก็รู้ตัวว่าสิ่งเก่า ๆ ได้ล่วงไปและกลายเป็นสิ่งใหม่ ๆ ทั้งสิ้น สมองของเขาเต็มไปด้วยความคิดถึงองค์พระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นผู้ประเสริฐของเขา ความรักของพระเยซูช่างมีมากมายสำหรับเขาจริง ๆ เพราะพระองค์ทรงวางชีวิตของพระองค์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่ชีวิตที่ไร้ค่าของเขา “อุทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี... นี้แหละ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปเป็นนิรันดร์กว่าจะสิ้นโลก” ความสัมพันธ์อะไรช่างสนิทสนมเช่นนั้น ความยินดีจากสวรรค์ช่างมีรสชาติอะไรดีเช่นนั้น “ความสุขของเรา ๆ ให้แก่ท่าน.... ไม่เหมือนโลกให้”

ทุก ๆ วันเขาจะมีความคิดใหม่ และความเข้าใจอย่างใหม่ ๆ จากพระคัมภีร์ข้อเก่า ๆ ที่เขาเคยเรียนรู้มาแล้วก็ผุดขึ้นในสมองของเขา หรือมีละมุนถ้อยคำในบทเพลงนมัสการบางข้อก็ลอยเด่น ขึ้นในสมองโดยมีความหมายอย่างใหม่ ๆ เกิดขึ้น

ความใคร่ชนิดเก่า ๆ ของเขาก็อันตรธานหายไปสิ้นความคิดชั่วต่าง ๆ ในใจของเขาไม่กลับมาสู่ความคิดเขาอีกเลย เดียวนี้เขามีหลายสิ่งใหม่ที่จะคิดและมีหลายสิ่งที่จะทำต่อไป

ต่อมาอีกไม่นานนักเขาได้ยินเสียงเรียกของพระเจ้าอย่างชัดเจนว่า “จงมอบชีวิตของเจ้าแก่เรา” จูสนองคำร้องเรียกนั้นทันที และเขาตอบดังนี้ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ทรงสละชีวิตของพระองค์สำหรับตัวข้าพเจ้า ไม่ใช่เฉพาะบนไม้กางเขนเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเสียดสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้าทุก ๆ วัน แล้วเหตุไฉนข้าพเจ้าจะหวงแหนตัวเองจากพระองค์?”

เขาเรียกจบหลักสูตรของโรงเรียนพระคริสตธรรมในเมืองปองยาง และถูกเรียกตัวเข้าเป็นศิษยาภิบาลประจำคริสตจักรเล็ก ๆ ใกล้บ้านเกิดของเขาทางเกาหลีใต้เมื่อเขายังเรียนรัฐจักพระเยซูมากขึ้นเขาก็ยังมีฤทธิ์อำนาจในการเป็นพยานมากขึ้น

วันหนึ่งเขาได้รับคำเชิญให้ไปเป็นศิษยาภิบาลในคริสตจักรใหญ่แห่งหนึ่งในเมืองปองยาง คริสตจักรนั้นอยู่ไม่ห่างจากโรงเรียนพระคริสตธรรมและไม่ไกลจากวิทยาลัยยูนิเวนมากนัก นักเรียนหลายคนมานมัสการพระเจ้าที่คริสตจักรนั้น และศิษยาภิบาลผู้นี้ต้องรับภาวะในใจเกี่ยวกับตัวนักเรียนเหล่านั้นไม่ใช่บ่อย

ความยิ่งใหญ่และมหิทธิฤทธิ์ของพระเจัาก็เริ่มงานในสมองของเขา คำเทศนาของเขาก็พุ่งถึงหลักใหญ่ ๆ เหล่านั้นเสมอ

รัฐบาลญี่ปุ่นได้สร้างศาลพระแม่เจ้าสุริยาหลังใหญ่แห่งหนึ่งในตอนเหนือของเมืองนี้ โรงเรียนต่าง ๆ ได้รับคำสั่งให้นมัสการพระเจ้าสุริยาพร้อม ๆ กัน ณ ศาลหลังนั้น ยิ่งนานวันเข้ารัฐบาลญี่ปุ่นก็บีบบังคับให้ประชาชนทำพิธีนมัสการในศาลเจ้าหลังนี้มากขึ้น คริสเตียนหลายคนไม่ยอมไปร่วมพิธีเช่นนั้น โรงเรียนของคณะมิชชันนารีต้องปิด เพราะไม่ยอมทำตามคำสั่ง มีการอภิปรายและโต้ว่าทักกันถึงเรื่องนี้อยู่ทั่ว ๆ ไป ทางรัฐบาลญี่ปุ่นแก้ตัวว่าการที่เช่นนั้นเป็นการแสดงคารวะมิใช่เป็นการนมัสการเกี่ยวกับศาสนาเลย เขาบอกว่าไม่เกี่ยวข้องกับศาสนาแต่เป็นการแสดงความรักชาติเท่านั้น

ศิษยาภิบาลจู่ได้เริ่มเทศนาด้วยความร้อนใจและแจ่มแจ้งในเรื่องนี้ คริสเตียนแท้ไปกุ่มกราบ ณ ศาลพระแม่เจ้าสุริยาไม่ได้เลย ไม่ว่าในกรณีใด ๆ นักสืบลับมาสอดแนมเวลาที่มีการนมัสการพระเจ้าเสมอ ๆ ซึ่งจู่ก็รู้ดี และตัวตำรวจได้เรียกตัวไปตักเตือน

ในวันอาทิตย์สัปดาห์ต่อมา หลังจากที่จู่ได้อธิษฐานอยู่เป็นเวลานาน และอธิษฐานด้วยใจร้อนรนจริง ๆ จู่ได้เทศนาอย่างเข้มแข็งและตรงไปตรงมาว่า “อย่านมัสการหรือกุ่มกราบบูชาใด ๆ การกุ่มศีรษะลงกราบที่ศาลพระแม่เจ้าสุริยาเป็นการผิดพระบัญญัติของพระเจ้า ในข้อที่ห้ามมิให้นมัสการรูปสักการใด ๆ จู่ก็ไม่หกลาดใจอะไรเลยเมื่อวันรุ่งขึ้นตำรวจสันติบาลชาวเกาหลีและญี่ปุ่นได้มากุมตัวเขาไปขังไว้ในเรือนจำ

ระบบการไต่สวน สืบสวน และขู่เชิญ เขียนติและใช้น้ำล้าง (คือกรอกน้ำเข้าทางปากจนท้องกางแล้วใช้เท้าเหยียบให้น้ำไหลออกแล้วกรอกเข้าไปใหม่) การทรมานจากระดับเบา ๆ เขาค้นรุนแรงขึ้นทุกที ๆ สมาชิกของคริสตจักรซื่อสัตย์ได้มาร่วมใจกันอธิษฐานนมัสการตั้งแต่เช้าตรู่ห้านาฬิกาทุก ๆ วัน คริสตสมาชิกได้รับคำตอบจากพระเจ้าในฤดูหนาวปีนั้น เขาพากันมาอธิษฐานด้วยใจร้อนรนจริง ๆ และในบรรดาพวกนั้นมีภรรยาของศิษยาภิบาลจู่ด้วย

พวกนั้นเขาได้อิทธิฐานว่าอย่างไร เขาอธิษฐานขอให้ศิษยาภิบาลของเขาหลุดจากตารางหรือ? เปล่าเลยพวกเขาไม่ได้ขอเช่นนั้น เพราะถ้าเขาปล่อยศิษยาภิบาลออกมาก็แปลว่าศิษยาภิบาลยอมอ่อนน้อมทำตามคำสั่งกล่าวคือยอมกราบไหว้พระแม่สุริยา แต่พวกนั้นได้อิทธิฐานขอมิให้ศิษยาภิบาลออกมาจากตาราง

คำอธิษฐานของบรรดาคริสต์ศาสนิกชนเหล่านั้นได้รับคำตอบ คือศิษยาภิบาลจะได้รับกษัตริย์มาจนถึงแก่ความตาย

ในความตายของเขา เขาได้ทำให้ถ้อยคำของพระเยซูสำเร็จว่า “อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าวิญญาณ แต่จงกลัวท่านผู้มีฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตทั้งกายพินาศในนรกได้” (มัทธิว 10:28)

บทที่ 8

เมื่อสตาลินส่งคนไม่รู้จักราชเจ้ามาหามิชชันนารี

“ความโทโสของมนุษย์จะกลับไปเป็นความสรรเสริญแก่พระองค์เป็นแน่” (สคุดี 76:10)

คุณตารางสำหรับช่างนักโทษมีอยู่ทุกยุคทุกสมัยและมีทั่วไป เช่นคุณที่เมืองฟิลิปปินส์ คุณสำหรับปล่อยนักโทษบนเกาะปัตโม

คุณสำหรับช่างนักโทษจีนคอมมิวนิสต์ก็มีเหมือนกันในประเทศเกาหลี ถ้าจะนับผู้ปกครองประเทศที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้าเช่นพระยาปีลาต นะบูคัดเนซร์ เฮโรด นิโรมหาราช แล้วคงนับสตาลินผู้ปฏิเสธพระเจ้าเข้าอยู่ในอันดับเดียวกันได้ เมื่อสตาลินสั่งให้กองทัพจีนคอมมิวนิสต์เข้าบุกเกาหลีเหนือ สตาลินเองก็ไม่รู้ว่าตนกำลังทำอะไร

มิชชันนารีชาวเกาหลีคนหนึ่งเพิ่งกลับมาจากประเทศจีน ในขณะที่กองทัพจีนคอมมิวนิสต์เริ่มบุกเกาหลีคริสตจักรของชาวเกาหลีมีสมาชิกส่งมิชชันนารีออกไปนอกประเทศตั้งสี่สิบปีมาแล้ว เมื่อ ค.ศ. 1912 สภาคริสตจักรเกาหลีถูกตั้งขึ้น และที่ประชุมใหญ่ของเขาลงมติว่าจะส่งคนออกไปเผยแผ่พระกิตติคุณยังต่างประเทศ และคริสเตียนชาวเกาหลีลงมือเรียกรักกันภายในคริสตจักรแล้วจัดส่งมิชชันนารีชาวเกาหลีไปประเทศจีนจำนวนเงินที่เรียกรักได้มีพอที่จะส่งคนไปสามคน และมีการเรียกรักผู้สมัครตัวออกไปเป็นมิชชันนารีที่ประเทศจีน และทุกคนซึ่งอยู่ในที่ประชุมนั้นลุกขึ้นยืนสมัครใจจะไปเป็นมิชชันนารีที่ประเทศจีนกันหมดทุกคน

เนื่องจากสงครามเกาหลี “หลิได้ยุ่ง” มิชชันนารีชาวเกาหลีไม่สามารถกลับไปประเทศจีนได้ตามเดิม หลีนี้นักเทศน์ที่มีฤทธิ์ในการเทศนาจริง ๆ และเป็นนักอธิษฐาน ชายคนนี้ได้ถูกพระเจ้าใช้เขาอย่างน่ามหัศจรรย์เพื่อสั่งสอนพระกัมภีร์และมีการประชุมฟื้นฟูในประเทศของเขาเอง

ศิษยาภิบาลหลิได้ถูกเชิญตัวสองครั้งให้ไปทำการเทศนาแก่นักโทษจีนในค่ายกักกัน มีคนมาฟังนับจำนวนพัน ๆ เมื่อเขาอยู่ประเทศจีนเขาไม่เคยมีโอกาสดีเช่นนั้นเลย ยิ่งนานวันเข้าคนก็ยังดีใจฟังพระกิตติคุณมากขึ้น และมีคนเป็นร้อย ๆ ต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์

ถ้อยคำที่หลิสอนไม่ใช่เป็นการชักชวนว่า “กลับไปเชื่อลัทธิคอมมิวนิสต์ทำไม?” หรือไม่ได้สอนว่า “จงเลือกประชาธิปไตยแล้วท่านจะเป็นอิสระ

ถ้อยคำของหลิเป็นพระกิตติคุณของพระเยซูชนิดฟังง่าย ๆ เช่นเขาสอนว่า “จำเพาะพระเจ้าท่านทุก ๆ คนเป็นคนบาป” “คำจ้างของความบาปคือความตาย” แต่พระเจ้าทรงมีความรักมนุษย์มาก จึงได้

พระราชทานพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ของพระองค์ลงมาไต่ถามของเรานี้ไม่กังขา โดยความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ พระเจ้าจึงพระราชทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกมนุษย์ ท่านจะรับของประทานนี้จากพระเจ้าหรือไม่?”

ศิษยาภิบาลหลบบอกแก่ข้าพเจ้าว่า ภายในไม่กี่สัปดาห์มีคนกลับใจใหม่เชื่อพระเจ้าในค่ายกักกันหลายมากกว่าที่เขาได้ทำงานเป็นมิชชันนารีในประเทศจีนมาถึงยี่สิบเก้าปี

เมื่อบรรดามิชชันนารีไม่สามารถออกไปหาคนไม่รู้จักพระเจ้าได้ สตาลินก็ส่งคนไม่รู้จักพระเจ้าเข้ามาพบมิชชันนารี

แต่มิชชันนารีที่ถูกส่งไปหาชาวจีนคือนักศาสนศาสตร์ เอิล.เจ. วูดเบอร์รี่ซึ่งรับใช้พระเจ้าเพื่อชาวจีนในประเทศจีนอยู่หลายปี แต่เนื่องจากแผ่นดินจีนถูกคอมมิวนิสต์ยึดครอง จึงไม่สามารถกลับไปยังประเทศจีนได้ตามเดิม วูดเบอร์รี่จึงถูกส่งตัวไปประจำประเทศเกาหลี เพื่อไปทำงานเท่าที่จะทำได้ในการสอนพวกนักเรียน

ชาวจีนถูกส่งตัวเข้าไปในเกาหลีเหนือเมื่อกองทัพของคอมมิวนิสต์ยอมแพ้เมื่อ ค.ศ. 1950 ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1951 ทางกองทัพมีความต้องการศาสนศาสตร์ประจำกองทัพ และมีสเตอร์วูดเบอร์รี่รับสนอง โดยได้ไปรับหน้าที่นั้น

พระเจ้าทรงเตรียมผู้ช่วยเป็นชาวเกาหลีไว้สำหรับวูดเบอร์รี่ ชายคนนี้เป็นศิษยาภิบาลอันซึ่งหนีภัยคอมมิวนิสต์ลงมาจากเกาหลีเหนือเส้นขนานสามสิบแปดเขาลงมาก่อนที่เกาหลีจะถูกบุกเป็นเวลานาน อันรับหน้าที่เป็นศิษยาภิบาลอยู่ในคริสตจักรเมืองเตกูซึ่งมีคริสตสมาชิกประจำมากกว่าว่าหนึ่งพันคน

งานฉลองคริสตมาสปี ค.ศ. 1950 หอประชุมมนัสการแห่งนั้นซักจะคับแคบและเบียดเสียดคับเยียดกันมาก มีคนหนึ่งคาดว่าเป็นชาวคอมมิวนิสต์ตะโกนว่า “ไฟไหม้” ผลทำให้ผู้มาประชุมแตกตื่นและมีเด็ก ๆ ถูกเหยียบตายถึงสี่สิบสองคน

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนั้นทำให้ศิษยาภิบาล อันเกิดเป็นโรคเส้นประสาทต้องไปหยุดพักและในที่สุดต้องลาออกจากคริสตจักรนั้น

อันอยู่ในประเทศจีนหลายปี และได้เข้าศึกษาในโรงเรียนชั้นสูงของประเทศจีนด้วย และที่นั่นเองอันได้เตรียมตัวเป็นคนงานของพระเจ้า เขา รู้จักภาษาจีนอย่างดีเขาไม่เพียงเป็นนักเทศน์ที่เทศนาเร้าใจเท่านั้น แต่ในใจของเขามีความรักของพระเยซูพอที่จะลั่นไปสู่จิตใจคนอื่น ๆ ด้วย

อาจารย์วูดเบอร์รี่รู้จักอันตั้งแต่อันอยู่เมืองเตกู และอยู่ที่นั่นด้วยขณะที่เกิดเหตุร้ายแรงวันนั้น เมื่อวูดเบอร์รี่ถึงเมืองปูซานซึ่งมีค่ายกักกันหลายศึกตั้งอยู่ที่นั่น เขาจึงลงมืออธิษฐานพระเจ้าขอผู้ช่วยโดย “บังเอิญ” วูดเบอร์รี่ได้พบตัวศิษยาภิบาลอัน และในที่สุด อันก็ยอมรับเป็นผู้ช่วยเหลือวูดเบอร์รี่ สมกับที่ได้อธิษฐานขอพระเจ้าไว้และได้รับคำตอบจริง ๆ

ต่อมาอีกสองปีคนงานของพระเจ้าผู้นี้ได้ทำงานด้วยกัน

ขณะที่คนทั้งสองเข้าไปสอนในค่ายเชลยซึ่งมีลวดลายกัน บางทีต้องไปพบกับเชลยหน้าใหม่ ๆ เป็นจำนวนมาก ๆ คนหน้าใหม่พวกนี้พากันหวาดระแวง หน้าตึงและไม่ยอมฟังคำพูดใด ๆ คนพวกนี้ถูกเตือนมาล่วงหน้าว่าให้ระวังชาวอเมริกัน เชลยพวกนี้ถูกเลี้ยงสอนให้เกลียดชังเจ้าพวกนายทุนมหาอุบาทว์และชั่วร้ายพวกนี้จริง ๆ

มีคริสเตียนในพวกเชลยศึกนี้ อยู่บ้างเพียงหยิบมือเดียว เมื่อเปรียบเทียบกับเชลยศึกนับเป็นจำนวนพันเชลยศึกพวกนี้มีประมาณหนึ่งในสาม ของเชลยทั้งหมดซึ่งไม่เคยได้ยินเรื่องพระกิตติคุณของพระเยซูมาก่อนเลยในชีวิต อีกหนึ่งในสามเคยได้ยินชื่อพระเยซูแต่ไม่ทราบว่าหมายความว่าอะไร นอกจากนั้นก็เคยได้ยินมามากบ้างน้อยบ้างตามโอกาส แต่มีน้อยคนที่เข้าใจเรื่องราวพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ อย่างที่เขาควรเข้าใจ

ชาวจีนพวกนี้มีหลายคนมาจากมณฑลตะวันตกของประเทศจีน และมาจากแคว้นที่ไม่เคยมีมิชชันนารีเข้าไปสั่งสอนเลย พวกเหล่านี้ไม่เคยได้ยินชื่อพระเยซูและคงจะไม่มีโอกาสฟังพระกิตติคุณเลยถ้าสถานีไม่มีบัญชาให้พวกเขาเข้ามาในประเทศเกาหลี

การประชุมโดยไม่มีการบังคับได้จัดให้มีขึ้น มีน้อยคนสมัครมาประชุม โดยมากพวกที่มาก็เพราะอยากรู้อยากเห็นมากกว่า หีบเพลงเล็ก ๆ ที่พบได้และการร้องเพลงทำให้พวกชาวจีนพวกนี้แปลกใจ ถ้าจะเป็นทหารอเมริกันและ “ทาส” ชาวเกาหลีสอนเขา เขาก็ไม่รู้สึกแปลกใจอะไรนัก เพราะคนพวกนี้ได้ถูกสอนให้เชื่อลัทธิคอมมิวนิสต์มาก่อนแล้วอย่างมากมาย แต่สิ่งที่แปลกประหลาดมากที่สุดก็คือคนพวกนี้ไม่ได้ถูกส่งหรือถูกบังคับให้มาประชุม ครั้นเขามาได้ยินคนอเมริกันพูดภาษาจีนเขาก็พากันที่หึ่งและสนใจ

เชลยจีนพวกนั้นพากันเริ่มฟังอย่างสนใจจริง ๆ ว่าคนอเมริกันนั้นพูดเรื่องอะไร แต่ถ้อยคำที่พวกเขาฟังนั้นเป็นเรื่องใหม่ซึ่งพวกเขาฟังแล้วไม่เข้าใจว่าพูดเรื่องอะไรแต่ชาวจีนเชลยศึกพวกนี้พากันประหลาดใจว่าคนพวกนี้เป็นเพื่อนที่ดี คนสอนศาสนามีเรื่องต่าง ๆ เล่าให้ฟังและทำให้คนพวกนี้หัวเราะ ผู้ช่วยที่เป็นชาวเกาหลีมีถ้อยคำที่ทำให้เชลยศึกรู้สึกมีความอบอุ่นอย่างแปลกประหลาด

ข่าวดีนี้บอกเล่ากันต่อ ๆ ไป และมีผู้มาประชุมมากขึ้น ภายในระยะเดือนเดียวเท่านั้นความรู้สึกกลัวและหวาดระแวงก็หมดไป คนพวกนั้นเริ่มเรียนร้องเพลงและจำด้วยคำแปลก ๆ ที่เขาได้ยินได้ฟังในไม่ช้าทำนองเพลงสั้น ๆ ก็ได้ยินเขาร้องกันในกระโจมของเขาตลอดวันตลอดคืน

ข่าวความรักของพระเจ้าและเรื่องพระโลหิตซึ่งไหลออกไปบาปบนไม้กางเขนเริ่มกลายเป็นเรื่องประจำตัวของบุคคลพวกนั้น และมีการเชื้อเชิญให้ต้อนรับพระเยซู หลายคนยกมือขึ้นต้อนรับพระเยซูและจดรายชื่อไว้ พระคัมภีร์กิตติคุณได้แจกจ่ายให้แก่คนที่อ่านหนังสือออก

แต่อย่างไรก็ตามนายทหารที่ถูกจับเป็นเชลยไม่ยอมเชื่อง่าย ๆ นายทหารหลายคนได้รับการศึกษามาอย่างดีหลายคนยังเชื่อมั่นอยู่ในคำสัญญาของคอมมิวนิสต์ เขาจะไม่ยอมให้พวกอเมริกันหรือ “ลูกน้อง” ของเขามาหลอกลวงเขาได้เลย ชาวอเมริกันนั้นกำลังพูดถึงเรื่องศาสนาเป็นเหมือนยาฝิ่น พวกคอมมิวนิสต์สอนไว้ว่า เจ้าพวกนายทุนใช้ศาสนาปกคลุมความละโมภและปกปิดความหลอกลวงไว้ และนี่ก็ประจักษ์แก่สายตาของเขาแล้ว เขาจะไม่ยอมถูกหลอกลวงเพราะทำนองเพลงชนิดเด็ก ๆ และ “หลงลม” ด้วยถ้อยคำหวาน ๆ ของพวกนี้เลย

ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงใช้ความโกรธของมนุษย์เพื่อสรรเสริญพระนามของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง มีนายทหารจีนคนหนึ่งชื่อหวังโจหลี่ได้ถูกหัวหน้าค่ายซึ่งเป็นชาวจีนด้วยตั้งจับตัวฐานมีอาวุธ แลหมมมีคนไว้ติดตัว ต่อมาสืบได้ความอีกว่ามีพรรคพวกสี่คนสมคบกันจะก่อการร้ายแรง เนื่องจากความอิจฉาและเกลียดชังได้ทำให้หวังและพรรคพวกของเขาตั้งใจจะฆ่าหัวหน้าค่ายบางคน หลักฐานที่สืบได้ปรากฏชัดเจนว่าสี่คนได้ทำผิดจริงและจะเสนอเรื่องราวไปให้ทางการอเมริกันลงโทษพวกคนจีนเชื่อว่า จะต้องถูกประหารชีวิตแน่

ศาสนาจารย์วูดเบอร์รี่ได้ขอร้องหัวหน้าค่ายให้จัดการเรื่องนี้ตามวิธีการของคริสเตียนก่อน

“หวังเป็นคริสเตียนหรือเปล่า?”

ผมไม่ทราบว่าเขาเป็นหรือไม่ แต่ก็คงไม่เป็นอะไรถึงเขาเป็นคริสเตียนผมก็จะไปพยายามป้องกันความผิดของเขา แน่แน่นอนเขากระทำในสิ่งที่คริสเตียนไม่ควรจะทำแต่พระเจ้าทรงมีวิธีการต่าง ๆ ที่จะจับการกบฏอาชญากร ขอความกรุณาให้ผมทดลองวิธีของพระเจ้า”

ตอนนี้ประวัติของหวังถูกค้นขึ้นมาสอบสวน ปรากฏว่าหวังเคยถูกจดชื่อไว้ว่าอยากเป็นคริสเตียน หัวหน้าค่ายจึงยอมประวัติคดีนี้ไว้ชั่วคราว

ศาสนาจารย์วูดเบอร์รี่ได้ล้มเจ็บบลงเป็นการปัจจุบันขณะนั้นศิษยาภิบาลฮันจึงถูกมอบหมายให้ไปพูดกับหวัง

ขณะที่วูดเบอร์รี่ต้องเบอริ่ตองนอนเจ็บอยู่บนเตียงนอน เขาได้ถวายเป็นเรื่องไว้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า พร้อมกับคำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนจริง ๆ

“พระองค์เจ้าข้า โอกาสครั้งนี้เป็นเวลาที่จะสำแดงพระคุณ ของพระองค์ในการช่วยไถ่บาปคนพวกนี้มิใช่หรือ? พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์แก่คนเหล่านี้”

ศิษยาภิบาลฮันได้กลับมาจาก การสนทนากับหวังและพรรคพวกที่ก่อการร้าย แต่ดูเหมือนไม่มีปฏิกิริยาว่าเขาจะกลับใจใหม่เลย

ในทันใดนั้นดูเหมือนถ้อยคำในกิจการ 5: 31-32 ได้เล่นปราดเข้ามาสู่สมองของผู้สอนศาสนา “...กลับใจเสียใหม่ และจะได้โปรดยกความผิดของเขา” ข้อนี้แน่แล้ว เป็นของพระราชทานจากพระเจ้า แต่ตัวเองก็ไม่สามารถกลับใจใหม่ด้วยตนเองได้เลย

ทั้งวุดเบอริ์และฮันได้คุกเข่าลงพร้อมกันทูลอธิษฐานขอต่อพระเจ้าถึงเรื่องของวัง โดยเฉพาะ “โอพระองค์เจ้าขอทรงพระราชทานการกลับใจใหม่ และขอโปรดยกความผิดบาปของวัง”

พระเยซูเจ้าประทับในสวรรค์ ของพระองค์ประทับในใจของวัง และขอพระองค์ทรงโปรดให้เขา กลับใจเสียใหม่ ทั้งสองคนได้ร่วมใจกันอธิษฐานเพื่อให้วังกลับใจใหม่และให้พระเยซูเสด็จเข้ามา ประทับในใจของวัง

“พระองค์เจ้า ขอพระองค์ทรงทำลายเครื่องกีดขวางขอพระองค์เสด็จเข้ามาในใจของวัง และขอ พระองค์ทรงครองจิตใจของเขา”

จากห้องเล็ก ๆ ข้างในลวดหนามบนเกาะโกเจ พระเจ้าทรงสดับคำทูลอธิษฐานของชาวอเมริกัน และชาวเกาหลี ที่ทูลอธิษฐานพระเจ้าเป็นภาษาจีน เพื่อเชลยศึกจีนคอมมิวนิสต์ซึ่งกำลังจะกลายเป็น อาชญากร

“ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในแผ่นดินโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้”

“พรุ่งนี้ลองไปพูดคุยกับเขาอีกที” ผู้สอนศาสนาได้ปรารภกับผู้ช่วยที่ซื่อสัตย์ของเขา “จงเสนอ สิทธิที่เขาควรจะได้รับจากพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่แค่เพียงให้พระเยซูเป็นผู้ไถ่บาปเท่านั้น แต่ให้เป็นพระผู้ ครองชีวิตของเขา วังเคยยกมือขึ้นต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์แล้วครั้งหนึ่งว่าจะยอมรับพระเยซูเป็นผู้ไถ่ บาปของเขา ถูกแล้วเขายังไม่เข้าใจตลอดว่าสิ่งที่เขายกมือขึ้นนั้นมีความหมายว่าอย่างไร เดียวนี้เขา คงต้องการที่จะพ้นจากความตายทางร่างกาย แต่เขาจะรอดพ้นจากความตายทางร่างกายไม่ได้ถ้าเขายังไม่ รอดพ้นทางจิตวิญญาณด้วย เขาจะรอดพ้นจากความตายทางจิตใจได้ก็โดยกลับใจใหม่จริง ๆ และเขาจะ รับความรอดไม่ได้เว้นแต่พระเยซูจะทรงพระราชทานให้แก่เขา และพระเยซูจะพระราชทานให้แก่เขา ไม่ได้ถ้าเขาไม่รับว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าของเขา จงอ่านข้อความนี้แก่เขา และให้เขาท่องข้อพระคัมภีร์ นั้นจนขึ้นใจ อย่าสัญญาอะไรว่าจะช่วยให้เขาพ้นอาชญากรรมที่เขาได้กระทำมาแล้ว ขอร้องอย่างเดียว ให้เขาต้อนรับองค์พระเยซูเป็นพระเจ้าของเขา และขอร้องให้เขากลับใจใหม่จากทางบาปของเขาเท่านั้น”

รุ่งขึ้นวุดเบอริ์ก็ยังคงนอนป่วยอยู่บนที่นอนของเขาและเขาอธิษฐานมอบเรื่องนี้ทั้งหมดไว้กับ พระเจ้า ไม่ใช่อธิษฐานเพื่อชีวิตของคน ๆ เดียว และไม่ใช่อธิษฐานสำหรับจิตวิญญาณของคน ๆ เดียว แต่ได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าสำแดงฤทธิ์เดชแก่บรรดานายทหารจีนผู้ได้รับการศึกษาอย่างดีให้เชื่อว่า พระเจ้ามีฤทธิ์ที่จะทำงานได้ตามพระประสงค์ของพระองค์

“บัดนี้ของพระองค์ทรงเริ่มงานของพระองค์...” เป็นเวลาบ่ายที่ศิษยาภิบาลหันกลับมาด้วย
ใบหน้ายิ้มแย้มร่าเริง

“พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเราแล้ว เมื่อผมลงมือใช้พระวจนะของพระเจ้า จิตใจของวัง
เริ่มอ่อนลงแน่นอนพระวจนะของพระเจ้า ก็มีฤทธิ์ และکمกว่าดาบสองคม เขายอมรับองค์พระเยซู
คริสต์ไว้เป็นพระเจ้าผู้ไถ่บาปของเขา และเขายอมให้พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา และเขายอม
กลับใจใหม่จริง ๆ ผมรู้แน่นอนว่าเขาเป็นคนเกิดใหม่แล้ว ผมรู้ได้จากถ้อยคำที่เขาอธิษฐาน ผมสามารถ
บอกได้ว่าอะไรเป็นของแท้ อะไรเป็นของปลอม เมื่อผมได้ยินคำพูดของเขาผมเข้าใจดี”

ภายในไม่กี่วันเพื่อนของวังทั้งสามก็กลับใจใหม่ด้วยและคนเหล่านี้รู้สึกหนักใจในภาระบาป
ของตนซึ่งทำให้คนเหล่านี้กลับใจใหม่จริงๆ

ผู้สอนศาสนาได้ตามหาหัวหน้าค่าย ผู้ซึ่งรับเชื่อเป็นคริสเตียนในค่ายเหมือนกัน

“เราเชื่อแน่ว่าพระเจ้าทรงเปลี่ยนใจ ของวังและเพื่อนของเขาแล้วจริง ๆ จงให้ออกาสแก่เขา จง
ให้พวกนั้นพิสูจน์ตัวเองว่าจิตใจของเขาได้เปลี่ยนแล้วจริง ๆ ถ้าพระเจ้าอภัยบาปให้คนพวกนี้แล้วผม
หวังว่าคุณคงอภัยโทษให้คนพวกนี้ด้วย จงควบคุมตัวคนพวกนี้ไว้ชั่วระยะหนึ่ง อย่าเพิ่งรายงานเรื่องนี้
ต่อทางการอเมริกัน”

การเปลี่ยนจิตใจของวังได้เป็นผลประจักษ์ออกมาว่า “ถ้าแม่คนใดคนหนึ่งอยู่ในพระคริสต์ คน
นั้นเป็นคนถูกสร้างใหม่แล้ว”

ทั่วบริเวณค่ายกักกันเชลยชั้นนายทหารได้เกิดการตื่นเต้นกันยกใหญ่ วันหนึ่งมีนายทหาร
คอมมิวนิสต์จีนที่ได้รับการอบรมลัทธิคอมมิวนิสต์มาเป็นอย่างดีจำนวนเจ็ดสิบคนได้มาหาผู้สอน
ศาสนา

“เราได้เห็นด้วยตาของเราเองแล้วครับ” ผู้แทนคณะนายทหารเหล่านั้นได้พูดกับผู้สอนศาสนา
“เรารู้ว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงใจจิตใจของวังผู้เป็นสหายของเราเราไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าคริสต์ศาสนา คือ
อะไร บัดนี้เราได้เห็นด้วยตาของเราเอง เรารู้ว่าพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำการเช่นนั้นได้ ถ้าการเป็น
คริสเตียนทำอะไรได้เช่นนี้พวกผมก็อยากเป็นคริสเตียนด้วย”

ต่อมาภายหลังไม่นานนัก เราได้ถ่ายรูปนายทหารแปดสิบสี่คน “จงส่งรูปนี้ไปให้ชาว
คอมมิวนิสต์ และให้เขาเห็นตัวเราว่าเราคือใคร และเป็นอย่างไร จงบอกชาวคอมมิวนิสต์ว่าเราเป็นคริส
เตียนแล้ว และเราไม่ละอายที่จะบอกให้เขาทราบข้อนี้เป็นข้อพิสูจน์แล้วว่าปฏิเสศการเป็นคอมมิวนิสต์
เพื่อพระเยซูคริสต์

วังไม่ใช่เพียงแต่หลุดพ้นโทษเท่านั้น แต่ในที่สุดเขาได้รับตำแหน่งหัวหน้าในบริเวณค่ายกักกัน
เชลยที่ชาวเชลยศึกจีนด้วยกันได้แต่งตั้งเขา วังกลายเป็นคนช่วยเหลืองานของพระเจ้าในค่ายกักกันเชลย

ที่สำคัญคนหนึ่งทุก ๆ วัน เขาแสดงตัวให้คนอื่นเห็นว่าเขาได้เปลี่ยนเป็นคนใหม่แล้วจริง ๆ เขาจะพาคนอื่น ๆ มาประชุมนมัสการเรื่อย ๆ ติดต่อกันเป็นสัปดาห์ ๆ เขาไม่เคยพบหน้าผู้สอนศาสนาแต่เขามีใบหน้าที่มีรัศมีแห่งความปิติยินดี

“คุณ ไม่เพียงช่วยชีวิตผมเท่านั้น แต่คุณช่วยจิตวิญญาณของผมด้วย”

“ดังนั้นพระเจ้าทรงพระราชทานคนที่กำลังจะรอดบาปเข้ามาเรื่อย ๆ” หลังจากที่เชลยจีนถูกย้ายตัวไปอยู่เกาะเจจูแล้ว ได้ให้เชลยที่กลับใจเชื่อพระเยซูมานมัสการรวมกันทั้งสองค่าย มีจำนวนเฉลี่ยแล้วอาทิตย์ละ 16,000 คน และมีผู้สมัครศึกษาพระคริสตธรรมอย่างน้อย 14,000 คน คนพวกนี้ไม่เคยได้ยินเรื่องพระกิตติคุณมาก่อนเลย หนึ่งในสามของคนพวกนี้ถ้าสถานีไม่ส่งตัวเขามาให้เราที่ประเทศเกาหลีแล้วเขาจะไม่เคยได้ยินเรื่องพระเยซูอีกเลยตลอดชีวิต

เชลยศึกจีน 14,000 คน ได้ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อลัทธิคอมมิวนิสต์อีกต่อไป และถูกส่งตัวไปเกาะไต้หวันและในจำนวนนี้มีมากกว่า 13,500 คนที่ตั้งใจ จะเป็นคริสเตียน มีคริสเตียนจีนบางคนเลือกที่จะกลับไปประเทศจีนเนื่องจากมีพันธะทางครอบครัว

เมื่อมีการปลดปล่อยตัวให้เชลยเป็นอิสระ มีนายทหารและข้าราชการหลายคน บางคนเป็นชาวอเมริกันบางคนเป็นชาวเกาหลี และบ้างก็เป็นชาวจีนมายืนรอรับที่ประตูด้วยความปิติยินดี และอาจารย์สอนศาสนาก็ยืนรอรับอยู่ที่นั่นด้วย ขณะที่เดินออกมาเป็นระเบียบอยู่นั้นมีเชลยหลายคนกระโดดออกมาคำนับอาจารย์สอนศาสนาด้วยความปลื้มใจ

บทที่ 9

ทหารของพระคริสต์

ใน ค.ศ. 1951 มีครูสอนศาสนาประจำกองทัพถูกส่งตัวไปประเทศเกาหลีอย่างมากมายหลังจากได้รับการอบรมหนึ่งเดือนแล้ว มีครูสอนศาสนาประจำกองทัพเพียงสามสิบเจ็ดคนเท่านั้น ต่อมาเมื่อถึง 300 คนประจำกองทัพบกมี 29 คนในกองทัพเรือและมี 13 คนในกองทัพอากาศ เขาสร้างหอประชุมขึ้น 63 แห่ง แต่โดยมากกว่าประชุมนมัสการมักประชุมกันในคืนที่ใหญ่ มีประมาณ 737 แห่งและมีบ้านเช่าหรือให้ยืมประมาณ 48 แห่ง ที่ในเกาะเจจูซึ่งเป็นศูนย์รวมของกองทัพบกมีหอประชุมใหญ่ก่อด้วยศิลาจูนคนได้ถึงสามพันคน และมีคนมาประชุมเต็มทุก ๆ วันอาทิตย์ และ ณ ที่นี้แหละซึ่งเป็นที่ทหารใหม่ ๆ ซึ่งไม่เคยได้ยินได้ฟังพระกิตติคุณมาก่อนเลยมาได้ยินเป็นครั้งแรกในชีวิต

โดยทั่ว ๆ ไปแล้วผู้สอนศาสนาประจำกองทัพต้องพร้อมที่จะทำงานจริง ๆ และเขารู้จักหน้าที่การงานของเขาที่ต้องเทศนาสั่งสอนองค์พระเยซูคริสต์ที่มีชีวิตอยู่เพื่อให้คนที่กำลังจะสิ้นใจเพราะถูกบาดแผลเนื่องจากการรบ ผู้สอนศาสนาเหล่านี้ต้องออกไปสู่แนวหน้าขณะที่มีการรบอย่างหนัก บางคนถึงแก่ความตายขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ของตน เขาต้องไปในแนวรบตามเส้นทางสามสิบแปด จากหน่วยนี้ไปยังหน่วยโน้นเรื่อย ๆ ไป เขาต้องทำงานในค่ายฝึกด้วย และทำงานในโรงเรียนฝึกนายทหารและทำงานในโรงพยาบาล

ในสมัยเมื่อญี่ปุ่นยึดครองประเทศเกาหลีศาสนาพิธีทุกอย่างทำแบบพิธีศาสนาพุทธ เดียวนี้ทำพิธีตามแบบคริสเตียน เว้นไว้แต่มีผู้ขอร้องให้ทำพิธีอย่างอื่น พิธีฝังศพก็ทำพิธีแบบศาสนาคริสต์

เมื่อคนที่ถูกเกณฑ์หน้าใหม่ ๆ เข้ามารับราชการทหารครูสอนศาสนาประจำกองทัพก็พูดคุยกับคนพวกนี้

ขณะที่เกิดสงครามขึ้นต่อสู้กัน และขณะที่กองทัพกำลังเตรียมตัวจะออกปฏิบัติการครูสอนศาสนาประจำกองทัพจะนำในการอธิษฐาน ขณะที่ทหารที่ถูกบาดเจ็บหรือใกล้จะตายถูกนำตัวเข้ามาในแนวหลังครูสอนศาสนาประจำกองทัพจะเป็นผู้นำจิตใจของพวกนี้ให้ระลึกถึงพระเจ้า ถ้าคนที่ได้รับบาดเจ็บไม่เจ็บเกินไปครูสอนศาสนาเหล่านี้จะสอนต่อไปถึงเรื่องความรอดพ้นบาปชนิดง่าย ๆ โดยให้ทหารหนุ่มเหล่านั้นรับความเชื่อในพระโลหิตไถ่บาปขององค์พระเยซู ไม่ใช่เพียงอ่านคำเพลงสดุดีบทที่ยี่สิบสามให้ฟังเท่านั้น หรือไม่ใช่พูดคำอ่อนหวานให้ฟังเพราะ ๆ เท่านั้น แต่เล่าถึงความรอดอย่างครบบริบูรณ์ซึ่งเป็นความรอดพ้นบาปได้เปล่า ๆ โดยไม่เสียมูลค่าใด ๆ เลย เป็นความรอดมาจาก

พระเจ้าและนำไปให้เขาโดยตรง ไม่มีการสอนอ่อนค้อมหรือสอนอย่างเกรงใจ เขาสอนตรง ๆ ว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” เขาจะรอดพ้นจากไฟนรกได้โดยรับของพระราชทานจากพระเจ้า คือรับเอาพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า รับเอาการไถ่บาปจากพระเยซูผู้ทรงตายบนไม้กางเขน พระโลหิตของพระเยซูองค์เดียวเป็นเลือดที่ล้างบาปได้เท่านั้น เขาสอนให้รู้จักสวรรค์และนรก

และเขาได้รับผลที่น่าพิงพอใจ คนไม่ต่ำกว่ายี่สิบเปอร์เซ็นต์ของกองทัพที่ประจำประเทศเกาหลีรู้จักและมีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ข้อนี้หมายความว่าพวกทหารถูกครุสอนศาสนาประจำกองทัพนำมาให้รู้จักและรักพระเยซูไม่ต่ำกว่าหนึ่งแสนคน คริสเตียนใหม่พวกนี้เป็นคริสเตียนแข็งแรง เกรงครัด หมั่นไปนมัสการพระเจ้าเสมอ อ่านพระคัมภีร์ทุกวัน และอธิษฐานทุกวันเป็นประจำ โปรดจำไว้ว่าประเทศเกาหลีมีพลเมืองเพียงสามเปอร์เซ็นต์ เท่านั้นที่เป็นคริสเตียนและคริสเตียนสองในสามคนเป็นผู้หญิง มีบ่อยครั้งที่มีการถึง 50 เปอร์เซ็นต์ที่มาร่วมการนมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์

เป็นโอกาสดีแก่ข้าพเจ้าที่มีโอกาสเทศนาให้แก่นักเรียนโรงเรียนนายร้อยประจำประเทศเกาหลี ณ เมืองจินเฮมินักเรียนนายร้อยทั้งหมดในโรงเรียนนั้นประมาณสี่ร้อยคน และมีเกือบสามร้อยคนพากันมาประชุม ต่อมาอีกไม่กี่สัปดาห์ข้าพเจ้าพบนายทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคริสเตียนดีมาก เขาบอกว่านักเรียนพวกนั้นตั้งกองศึกษาพระคริสตธรรมกันเอง และเขาขอร้องให้ข้าพเจ้าเป็นผู้สอน และมีนักเรียนนายร้อยมาศึกษาพระคริสตธรรมถึง 180 คน คนเหล่านี้แหละจะเป็นนายทหารผู้นำชั้นเยี่ยมของกองทัพเกาหลีในอนาคต ข้าพเจ้าถูกขอร้องให้พูดแก่หมู่ทหารในกองคลังและกองโรงเรียนสืบราชการลับ การประชุมทุก ๆ ครั้งจะมีคนฟังแน่น และทุกครั้งเจ้าหน้าที่ประจำกองทัพจะมาเตือนข้าพเจ้าว่าจงเทศนาพระกิตติคุณแก่เขา จงให้คนเหล่านั้นตัดสินใจต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์เป็นผู้ไถ่บาปของเขา

ปัญหาเรื่องครุสอนศาสนาอื่น ๆ นอกจากศาสนาคริสต์ได้เกิดเป็นปัญหาที่กองทัพเกาหลีจะต้องขบและปัญหานี้ไม่ได้มาจากตัวพลทหาร และไม่มีระเบียบการอันใดที่จะกีดกันมิให้ผู้สอนศาสนาอื่นสมัครเข้ามาเป็นผู้สอนศาสนาในกองทัพ

แต่เมื่อสมัย “ปลดแอก” ทางการณ์เรือรบของเกาหลีตัดสินใจว่าจะบรรจุครุสอนศาสนาประจำเรือรบทางการจึงเชิญผู้แทนศาสนาต่าง ๆ ให้ไปแสดงปาฐกถาและบรรยายเรื่องศาสนาของตนในเมืองซีอูล และในที่สุดให้นักโทษ 500 คนลงมติว่าจะเลือกฟังศาสนาอะไรมีผู้ลงมติดังกล่าวต้องการครุสอนศาสนาพุทธห้าคน มีสี่เสียงที่ต้องการพระสงฆ์โรมันคาทอลิก และมี 491 เสียงต้องการคริสเตียนนิกายโปรเตสแตนต์ ดังนั้นทางการจึงบรรจุครุสอนศาสนาคริสตนิกรายโปรเตสแตนต์ให้เข้าทำงานในเรือรบ ครุสอนศาสนาเหล่านี้ได้ทำงานหนักภายในกำแพงคุก เป็นครั้งเป็นคราวที่นักโทษขนาดฆ่าคนตายและนักโทษชั้นอุกฤษฏ์โทษได้เปลี่ยนชีวิตใหม่อย่างน่าอัศจรรย์ พระเจ้าเท่านั้นเป็นผู้ทรงทราบการของผู้สอนศาสนาคริสต์ผู้ซื่อสัตย์เหล่านี้

บทที่ 10

คริสตจักรที่คุกเข่าอธิษฐาน

ก่อนที่บิลลีเกรแฮมจะทำงานเทศนาที่ประเทศอังกฤษบิลลีขอร้องให้คริสเตียนเกาหลีอธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อกิจการที่จะลงมือทำ บิลลีเกรแฮมได้ไปเยี่ยมประเทศเกาหลีและเคยเห็นคริสเตียนชาวเกาหลีอธิษฐาน บิลลีรู้แน่นอนว่าคริสเตียนชาวเกาหลีรู้จักอธิษฐาน บิลลีรู้ด้วยว่าคริสเตียนชาวเกาหลีเข่อธิษฐานจริงๆ บิลลียากให้ชาวเกาหลีอธิษฐานเพื่อเพราะการอธิษฐานนั้นจะเกิดผล (พระเจ้าจะทรงตอบ)

กองทหารจะเดินต่อไปได้ถ้าทหารท้องไม่แห้ง เช่นเดียวกันถ้าอยากให้คริสตจักรเจริญขึ้น คริสตจักรต้องคุกเข่าอธิษฐานให้มากขึ้น ความเจริญของคริสตจักรเกาหลีเป็นผลของการที่เข่อธิษฐานกันจริง ๆ ถูกแล้วคริสตจักรยังมีข้อบกพร่องอีกหลายประการ แต่เราพูดโดยความจริงว่าคริสตจักรของเขาคุกเข่าอธิษฐานกันจริง ๆ

ตั้งแต่เริ่มสงครามเกาหลีเป็นต้นมาคริสตจักรเกาหลีได้จัดให้มีการอธิษฐานเวลาเช้าตรู่แทบทุก ๆ คริสตจักรคริสเตียนพากันมายังคริสตจักรขณะที่ยังมีตอยู่ เขาเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยความร้อนใจเรื่องประเทศและคริสตจักรของเขาที่กำลังถูกภัยคุกคาม

เมื่อบิลลีเกรแฮมมาเยี่ยมกรุงซีอูลเมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 1952 เพื่อนของเขาชื่อบ็อบเพียร์สได้บอกเรื่องการอธิษฐานก่อนสว่างแก่บิลลี ๆ เกือบจะไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้

“คุณคงไม่หมายว่าคริสเตียนทุกคนจะมาประชุมกันเข้ามิดเช่นนั้นใช่ไหม?” บิลลีถามอย่างไม่เชื่อใจ “คุณหมายถึงคริสตจักรที่เราเห็นเมื่อวานนี่คือคริสตจักรที่กำลังสร้างด้วยหรือ เขาจะมาประชุมอธิษฐานกันเข้ามิดก่อนสว่างอย่างนั้นหรือ?”

เพียร์สตอบอย่างทำทายเป็น “ผมกล้าทำถ้าคุณจะตื่นขึ้นเวลาเช้าตรู่ 4.30 น. และคุณไปดูเอาเองก็แล้วกัน”

บิลลีเกรแฮมรับคำท้าทายและเขาทั้งสองตื่นขึ้นแต่เช้ามิด ไปดูคริสตจักรนั้นทั้งมิด ๆ และหนาวมาก แน่แน่นอน คริสเตียนพากันมาประชุมอธิษฐานยังสถานที่ที่กำลังก่อสร้าง หลังคายังไม่ทันมุงมีแค่โครงเครื่องบนเท่านั้น ฝ้าด้านข้าง ๆ จะกั้นลมก็ไม่มี และพื้นก็ยังไม่เสร็จ ต่างคนต่างนำพินมาคนละคู่หนึ่งเพื่อมารองนั่งบนพื้นดินที่กลายเป็นน้ำแข็ง ทั้งสองคนช่วยกันนับปรากฏว่ามีคนมาประชุมตอนเช้ามิดวันนั้นถึงหนึ่งร้อยแปดสิบเก้าคน

นักเทศน์อเมริกันทั้งสองคนต้องก้มศีรษะลงรับด้วยความถ่อมใจ

ท่านคงนึกไม่ถึงที่คริสตสมาชิกรายหนึ่งร้อยห้าสิบคนออกไปอธิษฐานกัน เวลาเช้ามีดก่อนสว่างคือ ก่อนมีการประชุมธุรกิจของสภา และนำอัครราชโองการที่มีนักเทศน์สองพันคนไปอธิษฐานก่อนรุ่งอรุณ เรียกร้องขอการอภัยบาปจากพระเจ้า

เมื่อชาวเกาหลีอธิษฐานไม่มีการคอยกันนาน ๆ จนคนอื่นมีความกล้าพอจะนำอธิษฐานได้ แต่ชาวเกาหลีอธิษฐานติดต่อกันไม่ขาดระยะ และมีบ่อยครั้งที่มีสองคนตั้งต้นพร้อม ๆ กัน และแต่ละคนก็ไม่อยากหยุดช่วงกกลางกัน

และพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน เวลามาประชุมอธิษฐานจะไม่มีการอายเหนียม เขาจะ “เท” ความต้องการออกจากจิตใจของเขาเสนอต่อพระเจ้าเท่า ๆ กับพวกผู้ชายหญิงชาวเกาหลีถูกกดลงเป็นเวลาหลายศตวรรษ ฉะนั้นทำให้เราแปลกประหลาดใจมากที่เป็นหญิงชาวเกาหลีกล้าหาญชาญชัยในการประชุมอธิษฐาน โดยเปิดเผยเช่นนั้น

การอธิษฐานตอนเช้า ๆ วันอาทิตย์เวลามัสการพระเจ้า นักเทศน์ที่ได้รับการฝึกหัดมาแล้วอย่างดีไม่ใช่เป็นผู้ผูกขาดในการอธิษฐานในที่ประชุมเท่านั้น แต่จะมี “ผู้ปกครอง” หรือ “มัคนายก” ของคริสตจักรเป็นผู้ที่อธิษฐาน และนั่นเป็นเหตุการณ์ปกติประจำสัปดาห์ของเขาที่เดียว และนอกจากนั้น การอธิษฐานสำหรับเงินถวายทรัพย์ มัคนายกหรือมัคนายิกาก็ถือฤกษ์เงินสำหรับเรียไรในที่ประชุมจะเป็นผู้นำการอธิษฐาน

การอธิษฐานได้เข้าครอบครองคริสเตียนชาวเกาหลีเมื่อเขาเข้าไปในประตูบ้านหรือเข้าไปในที่ทำงาน เขาจะก้มศีรษะอธิษฐานเงียบ ๆ ชาวเกาหลียอมรับข้อนี้ว่า “ขณะเมื่อขึ้นเรือนจงให้พรแก่เรือนนั้น” (มัทธิว 10:12) เท่าที่ยอมรับว่า “พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียว...” (ยอห์น 3:16)

การอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าเรื่องอาหารเขามีได้อธิษฐานเฉพาะการรับประทานอาหารมื้อใหญ่ ๆ สามมื้อเท่านั้น แต่เขาจะอธิษฐานขอบพระคุณไม่ว่าจะเป็นน้ำชาสักถ้วยหนึ่งหรือรับประทานผลไม้สักผลหนึ่งหรือรับประทานขนมหวานสักชิ้นหนึ่ง คริสเตียนชาวเกาหลีจะก้มศีรษะ และหลับตาอธิษฐานก่อนรับประทาน อาหารเหล่านั้น แม้จะรับประทานน้ำเย็นสักจอกหนึ่ง เขามีให้อธิษฐานในนามของพระเยซูคริสต์เท่านั้น แต่เขาจะอธิษฐานขอบพระคุณพระเยซูเสมือนหนึ่งว่าน้ำเย็นถ้วยนั้นพระราชทานมาจากองค์พระเยซูคริสต์โดยตรงที่เดียวคริสเตียนจะหยุดขอบพระคุณพระเยซูก่อนไม่ว่าเขาจะหิวน้ำหรือคอจะแห้งผากสักเพียงใด

บางครั้งผู้ที่ไม่คุ้นเคยจะรู้สึกรำคาญในเมื่อส่งขนมปังและน้ำอุ่นให้คริสตสมาชิกรอเวลา

คือมหาสนิทคริสตสมาชิกทุก ๆ คนจะต้องหยุดชะงักอธิษฐานสั้น ๆ แล้วจึงจะหยิบขนมปังหรือน้ำองุ่น ในการเชิญเลี้ยงอาหารครั้งสำคัญ ๆ จะต้องมีการขอพรขอบพระคุณพระเจ้าเสียนาน บางครั้งจนอาหาร แทะจะเย็นซืดหมดครสทีเดียว

เหตุการณ์ที่สัมฤทธิ์ผลเพราะการอธิษฐานก่อนรุ่งอรุณนี้มีมากมายหลายอย่าง เช่นเช้าวันหนึ่ง ข้าพเจ้าขอร้องให้ผู้ปกครองคริสตจักรแห่งหนึ่งอธิษฐาน เขาจึงอธิษฐานดังนี้ “โอพระบิดาเจ้าข้า พวกเราที่นี่มีอาหารไม่พอรับประทาน เรามีเครื่องนุ่งห่มไม่เพียงพอ และเราไม่สามารถมีบ้านของตนเองได้” ข้าพเจ้าเริ่มเสียวใจที่เขาอธิษฐานเช่นนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าชายคนนี้จะน้อยใจแม้ว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นเป็นความจริง แต่ในทันใดนั้นชายคนนั้นก็อธิษฐานต่อไปถึงสิ่งที่เขามี ไม่ใช่สิ่งที่เขาไม่มี “แต่ข้าพเจ้ามีความยินดีในพระองค์ ข้าพเจ้าทั้งหลายมีพระวิญญูณบริสุทธิ์ของพระองค์” และด้วยประการนี้ข้าพเจ้าไม่เคยได้ ยินใครอธิษฐานในลักษณะคำอธิษฐานของพระเยซูเช่นนี้เลย กล่าวคือชายคนนั้นอธิษฐานเพื่อศัตรูของเขาทุก ๆ คน แม้กระทั่งสตาลินเขาก็อธิษฐานเผื่อด้วย ในคำอธิษฐานจะได้ยินเขาอธิษฐานด้วยถ้อยคำของพระเยซูตามลำดับเป็นประวัติศาสตร์ทีเดียว “จงรักศัตรูและอวยพรแก่ผู้ที่ช่งด่าท่าน จงทำคุณแก่ผู้ที่เกลียดช่งท่าน และจงอวยพรให้แก่ผู้ที่ประทุษร้ายเกี่ยวเจ็ญท่าน

ชาวเกาหลีต้องเผชิญกับการว่างเปล่าและอากาศหนาว และไม่มีอะไรเลยแม้แต่สิ่งจำเป็น สำหรับชีวิตของเขา แต่กระนั้นชาวเกาหลีก็รู้จักการฟื้นฟูใจใหม่และมีชีวิตอยู่กับพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่ง ประทับอยู่ในสถานสวรรค์

อีกสิ่งหนึ่งในคริสตจักรเกาหลีที่ทำให้หลายคนแปลกใจก็คือเขาอธิษฐานพร้อม ๆ กันเสียงดัง ๆ ต่างคนต่างอธิษฐานเรื่องของตนเองด้วยเสียงดัง ตามภาษาของตนเอง บางครั้งมีคนอธิษฐานพร้อม ๆ กัน เช่นนั้นเป็นจำนวนร้อย ๆ จำนวนพัน ๆ จะทำให้เกิดความวุ่นวายหรือ? เปล่าเลย ถ้าเราเห็นเข้าครั้งแรก จากอาการภายนอก เราจะเห็นเป็นของแปลก แต่ถ้าเราเข้าไปนาน ๆ เข้าเราจะเข้าใจว่าคริสเตียนพวกนี้มี จิตใจสมานเป็นใจเดียวกันจริง ๆ ทุกคนที่เห็นภาพการอธิษฐานของคริสเตียนเกาหลีแล้วจะเห็นว่าสมอง ของคนพวกนี้ไม่ได้เลื่อนลอย หรืออธิษฐานปะปะเรื่อยเปื่อยไปเลย ใบหน้าของทุก ๆ คนจะเคร่งเครียด เต็มไปด้วยความตื่นเต้น บางคนจะยกหน้าขึ้นสู่อท้องฟ้า บางคนจะกอดมือคุกเข่าลงกับพื้นกระดาน แต่ ทุก ๆ คนได้รับแสงสว่างจากพระพักตร์ของพระเจ้าโดยตรง

เช้าตรู่วันหนึ่งข้าพเจ้าไปในการประชุมอธิษฐานในเมื่อเขาจวนจะเลิกอยู่แล้ว ข้าพเจ้าได้เห็น ลักษณะท่าทางของคนเหล่านั้นประมาณมากกว่าหนึ่งพันคน บางคนก็ขอบพระคุณ บางคนสรรเสริญ พระเจ้า บางคนทูลเสนอขอร้อง บางคนอธิษฐานเงียบ ๆ บางคนก็พูดเสียงดัง บางคนก็ตะโกน บางคน เอมือทูปดินกระตีบเท้าทำให้ข้าพเจ้านึกถึง “กองทัพมหิมาที่มีพลั้งคูจกลืนในมหาสมุทร”

คำอธิษฐานของเขาได้รับตอบหรือเปล่า? แน่แน่นอนเขาได้รับตอบทุกคน แต่ไม่ใช่ได้รับอย่างที่ เขาขอทุกอย่าง “เพราะว่าความคิดของเรา (ของพระเจ้า) ไม่เหมือนความคิดของเจ้า (มนุษย์) ทางของเรา ก็ไม่เหมือนทางเจ้า พระเจ้าตรัสว่าดังนั้น”

การตอบคำอธิษฐานมีทุก ๆ วัน ไม่ใช่ตอบในทางอิทธิฤทธิ์และมหัศจรรย์เสมอทุก ๆ ที่ แต่ถึง กระนั้นก็ได้รับคำตอบทุกครั้ง การร้องขอในคำอธิษฐานที่พระเจ้าทรงสอนให้สาวกของพระองค์ จะรับ คำตอบได้โดยปราศจากเป็นมหิทฤทธิหรือการอัศจรรย์เช่น “ขอประทานอาหารเลี้ยงข้าพเจ้าทั้งหลายใน กลางวันนี้” “ขอยกโทษของข้าพเจ้า” และ “ขอให้นำข้าพเจ้าเข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้พ้นจากการ ชั่วร้าย” มีแต่ข้อเดียวซึ่งต้องเป็นการอัศจรรย์จึงจะสำเร็จคือ “พระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์ อย่างไร ก็ให้สำเร็จในแผ่นดินโลกเหมือนกัน” นี่แหละเป็นการอัศจรรย์เหนืออิทธิฤทธิ์ทั้งปวง

คำตอบคำอธิษฐานที่ได้รับก็คือ ได้รับพระพรพระคุณก็ทวียิ่งขึ้น กำลังกายได้กลับคืนมา พระ ปัญหาทรงพระราชทานให้ ความเชื่อทวียิ่งขึ้น ความบาปได้ยกให้จิตใจก็บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น พระเจ้าทรงนำ สิ่งที่จำเป็นพระเจ้าก็ประทานให้ ความวิตกกังวลใจก็หมดไป ความยุ่งยากได้พ้นอุปสรรค ความทดลอง ใจได้ชัยชนะ หลายคนได้รับความรอด คนบาปได้กลับมาหาพระเจ้า ความคิดและสมองก็แจ่มใสขึ้น พระวิญญานบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ไหลหลั่งลงมา พระนามของพระเจ้าได้รับการสรรเสริญ

แต่การมหัศจรรย์ก็ติดตามมาด้วย “การอธิษฐานด้วยความเชื่อจะกระทำให้อายุที่ป่วยนั้นรอด และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหาย” การอธิษฐานสำหรับคนเจ็บป่วย ของคริสเตียนเกาหลี เป็นของปกติและเป็นเรื่องสามัญเท่านั้น การรักษาให้หายโรคที่เราอาจถือว่าไม่ใช่เป็นของมหัศจรรย์ ก็ เป็นสิ่งที่เขาถือว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำ และเป็นสิ่งมหัศจรรย์ในสายตาของเขาและมีการหายโรคหลาย รายที่อธิบายไม่ได้เว้นแต่อาศัยความเชื่อเท่านั้น ชาวเกาหลีรู้ว่าพระเจ้าทรงรักษาความเจ็บป่วยเมื่อ พระองค์ทรงพระทัย และนั่นก็เพียงพอแล้ว

วันหนึ่งข้าพเจ้าถูกเชิญไปอธิษฐาน ณ หมู่บ้านของหญิงคนหนึ่งที่ถูกผีสิง ต่อมาอีกหลายหก เดือนข้าพเจ้าไปเยี่ยมหญิงนั้นและถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง “พระเจ้าทรงรักษาให้หายแล้ว” เป็นคำตอบ ง่าย ๆ ของเขา

เป็นเวลากว่าสามสิบปีที่พระเจ้าทรงใช้นักเทศน์ชาวเกาหลีผู้เรื่อรนาม ชื่อกิมอึ๊กคู พระเจ้าทรง ใช้นักนี้ให้ทำการฟื้นฟูใหญ่โตตลอดแหลมเกาหลี เขาได้ตั้งเวลาได้ทุกวัน เพื่ออธิษฐานสำหรับคน เจ็บป่วย หลังจากได้อธิษฐานในรุ่งอรุณเป็นประจำทุกวัน ชายคนนี้ไม่ได้อ้างถึงพิเศษอะไรเลยว่า เขา ได้รับพระพรในการรักษาโรค เขาได้อธิษฐานขอพระเจ้าให้พระราชทานพระคุณของพระองค์เท่านั้น มี รายงานมาว่าทุก ๆ แห่งที่เขาไปเยี่ยมเยียนจะมีคนหายโรคอย่างมหัศจรรย์เขาได้ให้คนเหล่านั้นเป็นพยาน ยืนยันว่าเขาได้หายโรคจริง ๆ เมื่อพระกิตติคุณแผ่ออกไป ประชาชนก็ไหลหลั่งกันเข้ามาคนง่อยคนเขก

และคนตาบอดพากันมา พวกเขาอยากรู้ อยากเห็น และพวกอันธพาลก็พากันเข้ามาดูของแปลก ๆ ด้วย
ทันใดนั้นเขาเห็นว่า การที่ทำเช่นนั้นเป็นภัยต่อการเทศนาประกาศพระกิตติคุณเพื่อคนบาปจะได้รับความ
รอด เขาจึงเลิกอธิษฐานเพื่อคนป่วยในที่เปิดเผย แต่ได้อธิษฐานของพระเจ้าทรงรักษาโรคเป็นรายบุคคล

พระเจ้าทรงสำแดงอิทธิฤทธิ์และมหัศจรรย์มิใช่หรือที่พระองค์ทรงช่วยชาวเกาหลีให้พ้นจาก
อำนาจของญี่ปุ่น? เป็นเวลาสามสิบห้าปีที่เขาได้อธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้า อำนาจของญี่ปุ่นดูเหมือนจะ
เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น ชาวเกาหลีหมดหวังที่จะพ้นจากอำนาจของญี่ปุ่นได้และไม่มีประเทศใดที่
สนใจจะช่วยเหลือชาวเกาหลีให้พ้นแอกของญี่ปุ่น รัฐบาลญี่ปุ่นทำความทารุณแก่คริสเตียนเกาหลีมาก
เหตุการณ์รุนแรงมากขึ้นในรัฐบาลญี่ปุ่นประกาศว่าพระแม่เจ้าสุริยาเป็นพระเจ้าองค์ที่หนึ่งและพระเยซู
วาท์เป็นพระเจ้าองค์ที่สอง การจับกุม การขังขัง การเขียนตีและการทรมานต่าง ๆ เกิดขึ้น แล้วก็การ
อธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้า

ทันทีที่ทันใดญี่ปุ่นโจมตีประเทศอเมริกา หมู่เกาะฟิลิปปินส์ ภูเก็ตครองและหมู่เกาะอื่น ๆ อีกใน
มหาสมุทรแปซิฟิก ภูเก็ตครอง อะลาสกาถูกคุกคาม และไม่ช้าจะต้องเซ็นสัญญาสันติภาพในทำเนียบ
ขาว ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

“แต่คริสตจักรร่วมใจกันอธิษฐาน”

แล้วทันทีที่ทันใดญี่ปุ่นแพ้สงคราม และเกือบจะไม่ทันข้ามคืนญี่ปุ่นถอนกำลังทหารออกไปจาก
เกาหลีหมดสิ้น เป็นการอัศจรรย์หรือ? แน่นอน

บัดนี้คริสตจักรกำลังทูลขอต่อพระเจ้าให้เอาอำนาจที่ใหญ่ยิ่งกว่าอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าอำนาจของ
ญี่ปุ่นไปเสียจากเกาหลี อำนาจนี้เป็นอำนาจต่อสู้อำนาจพระเจ้าและเป็นอำนาจที่ปฏิเสธไม่ยอมรับเชื่อพระเจ้า
ศัตรูใหม่นี้ไม่มีความเมตตาปราณีเลยศัตรูใหม่นี้ไม่สนใจว่าอะไรผิดอะไรถูก อาณาจักรเกาหลีถูก
แบ่งแยก ประเทศถูกทำลาย แผ่นดินถูกคุกคามสหประชาชาติของโลกดูเหมือนจะยี่งยับ

“แต่คริสตจักรก็ยังร่วมใจกันอธิษฐานต่อไปจนถึงเวลานี้ทุก ๆ เวลาเช้าตรู่” ทุก ๆ เช้ามีดก่อน
สว่างไม่ว่าคริสตจักรเล็กหรือใหญ่ทูลอธิษฐานขอต่อพระเจ้า “โอพระองค์ผู้ทรงทราบเหตุการณ์นี้เป็น
อะไร ข้าพเจ้าทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์”

พระเจ้าจะสดับฟังคำอธิษฐานนี้หรือไม่? แน่นอนพระเจ้าจะทรงฟัง พระองค์จะทรงกระทำการ
อิทธิฤทธิ์หรือ? แน่นอนพระองค์จะทรงกระทำ แต่เวลานั้นเป็นของพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำ
ตามวิธีของพระองค์เองเพื่อพระเกียรติของพระองค์

บทที่ 11

เพชรจากโคลน

ฝูงคนเดินเข้ามาเป็นหมู่ผ่านประตูรั้วคริสตจักรเข้ามาเป็นเด็กทุกขนาด และรูปร่างผอมโซ เสื้อผ้าขาดปะและบ้างก็ใส่เสื้อผ้าที่ไม่สู้จะเหมาะสมกับร่างของผู้ใส่นัก

แต่ถ้าจะพินิจดูให้ถี่ถ้วนแล้วเด็กพวกนี้มีมือและใบหน้าสะอาด และภาษาที่เขาใช้พูดก็สะอาดด้วย

เด็กเป็นจำนวนร้อย ๆ พวกกันเดินดูหัตถ์ตุหร่ายดำตรอกที่มีแต่โคลนผ่านประตูรั้ว และขึ้นบนบันไดชันเข้าไปนั่งในโบสถ์แห่งหนึ่ง เด็กพวกนั้นเข้าไปนั่งสงบเงียบเป็นแถว ๆ บนพื้นห้องที่มีเสื่อปูไว้ และเด็กพวกนี้ไม่มีสิ่งที่จะกั้มศึรยะลงหลังตาและอริษฐานสั้น ๆ ตามภาษาของเด็ก ๆ

ในเวลาไม่ช้าคริสตจักรนั้นก็มียุวชนมาเรียงร้อยถึงสามพันคน แม้จะมีเครื่องแต่งตัวที่น่าสมเพชก็ยังอยู่ในระเบียบที่ดี เราเกือบจะไม่เชื่อตาของเราเองว่าเด็กที่นุ่งผ้าขาดกระรุ่งกระริงเช่นนั้นจะนั่งสงบเสงี่ยมเรียงร้อย

เมื่อผู้นำกล่าวเปิดประชุมร้องเพลงแล้ว มีเด็กหญิงอายุสิบขวบคนหนึ่งท่าทางองอาจขึ้นมานบนเวที และยกดินสอขึ้นให้จิ้งหว่า

“เมื่อพระเยซู เมื่อพระเยซู

มาเลือกหา ผู้เป็นศิษย์

อุปมาเหมือน พลอยเพชรวิเศษ

ท่านทรงโปรดที่สุด”

ภาพนั้นทำให้ข้าพเจ้านึกถึงครูสอนวิชาเคมีที่ให้นักเรียนไปหาโคลนที่สกปรกที่สุดในเมืองมาให้ครู นักเรียนไปขุดโคลนที่สกปรกที่สุดข้างร่องน้ำใกล้โรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งมาให้ครู

“วัตถุนี้ประกอบขึ้นด้วยของห่วยอย่าง” ท่านอาจารย์ผู้อาวุโสกล่าวแก่นักเรียน คือมี ดินเหนียวทราย ขี้เถ้า ของเน่าเปื่อย และน้ำ เราเรียกสิ่งนี้ว่าโคลน มนุษย์ทำประโยชน์อะไรกับวัตถุที่สกปรกเหล่านี้ไม่ได้มากนัก แต่พระเจ้าทรงสามารถทำสิ่งสวยงามออกจากของสกปรกเหล่านี้ได้ จากดินเหนียวที่พระเจ้าทรงสามารถทำทับทิมและนิลสีครามออกมาให้มนุษย์ชมได้ จากกรวดทรายพระเจ้าทรงทำให้มีหินลายพลอยสีต่าง ๆ ได้ จากขี้เถ้าหรือถ่านทำให้เป็นเพชร และจากวัตถุเปื่อยเน่าให้กลายเป็นต้นกุหลาบและทำน้ำให้กลายเป็นหิมะได้มนุษย์ทำสิ่งนี้ไม่ได้แต่พระเจ้าทรงสามารถทำได้

ถูกแล้วพระเจ้าทรงทำเพชรพลอยจากของโสโครกและในทำนองเดียวพระเจ้าทรงเปลี่ยนมนุษย์
น่าสมเพชให้เป็นเพชรพลอยที่น่าชมต่อหน้าข้าพเจ้า ณ บัดนี้

เด็กที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริ่งเป็นผ้าขี้ริ้วเช่นนี้โดยมากมาจากครอบครัวที่ยากจนมาก
บ้านของเด็กพวกนี้เป็นบ้านทำด้วยเศษไม้ เศษกระดาชแข็ง ๆ และทำจากเศษถังสังกะสี ห้องที่อยู่
โดยมากเป็นห้อง ๆ เดียว อยู่กันอย่างแออัดตามริมแม่น้ำใกล้ ๆ โรงงานอุตสาหกรรมหรือใกล้ ๆ โรงเก็บ
สินค้า คนพวกนี้ก็จนที่สุดเพราะเป็นพวกที่ลี้ภัยมาจากเกาหลีเหนือ ซึ่งได้สูญเสียทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่
เขามีอยู่และหนีกันมาแต่ตัวเท่านั้น พ่อแม่ของเด็กเหล่านี้ไม่สามารถส่งลูกของตนเข้าโรงเรียนได้ เพราะ
ในเกาหลีแม้แต่โรงเรียนประชาบาลก็ต้องเสียค่าลงทะเบียนและเสียค่าเล่าเรียน พ่อแม่ของเด็กเหล่านี้
ต้องทำงานตัวเป็นเกลียวตลอดวัน ฉะนั้นจึงไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนเรื่องการประพฤติลูกของตนได้
ตามปกติเด็กพวกนี้จะสมคบกันเข้าเป็นหมู่ ๆ เทียวลักเล็กขโมยน้อยและเล่นเป็นพาลเถรตามแต่โอกาส
เหมาะ

แต่บัดนี้เด็กเหล่านั้นเข้ามาอยู่ในคริสตจักรและร้องเพลง

“ถึงยังเด็กอยู่ ถึงยังเด็กอยู่

ถ้ารักพระเจ้า ไถโทษ

จุดดั่งเพชรสำหรับมงกุฎ

พระทรงโปรดที่สุด

สโมสรรีเยนพระคัมภีร์ในเมืองเตกูจัดให้มีการแจกประกาศนียบัตร เมื่อร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า
จบแล้วหัวหน้าก็เรียกให้คนนำอธิษฐานคนละประโยค ไม่มีการชักช้าให้เสียเวลาเลย เสียงเล็ก ๆ จาก
คนนั้นแล้วต่อมาคันนี้ ออกเสียงอธิษฐานซัดถ้อยซัดคำ ด้วยความเคารพและขอบพระคุณพระเจ้าด้วย
ความจริงใจ เป็นคำทูลอธิษฐานของเด็กซึ่งที่ไ้เราารู้สึกแปลกใจมาก เด็ก ๆ พวกนี้บางคนอายุเพียงแปด
ถึงสิบขวบเท่านั้น เด็ก ๆ พวกนี้ไม่ได้สักแต่ว่าอธิษฐานเพียงสวดมนต์ตามข้อท่องจำเท่านั้น แต่เด็ก
เหล่านั้นอธิษฐานด้วยชีวิตจิตใจจริง ๆ และอธิษฐานออกมาจากใจจริง

ข้อพระคัมภีร์ที่เป็นบทท่องจำที่สำคัญที่สุดที่ทุกคนจำได้คือ ลูกา 2: 52 และระเบียบการจัดให้มี
การท่องข้อพระคัมภีร์คนเดียวบ้างและท่องพร้อม ๆ กันทั้งหมู่บ้างสลับกันไป สโมสรรีเยนพระคัมภีร์นี้
มีมิชชันนารีคนหนึ่งชื่อ แฟรนซิส กินสะเลอร์ จัดให้มีขึ้นในประเทศเกาหลีเมื่อประมาณยี่สิบห้าปี
มาแล้ว ณ เมืองปองยางเดิมทีเดิยวสโมสรรีเยนนี้ตั้งขึ้นเป็นแบบโรงเรียนกลางคืนสำหรับเด็ก ๆ ที่ไม่
สามารถเข้าเรียนในโรงเรียนที่ญี่ปุ่นจัดตั้งขึ้นซึ่งมีจำนวนจำกัด และประสงค์จะให้เด็กที่ยากจนมาหาวิทยาลัย
และนักเรียนโรงเรียนพระคริสตธรรมหารายได้จากการสอนนักเรียนกลางคืนเช่นนั้นด้วย

แต่ทางรัฐบาลไม่อนุญาตให้จัดทำโรงเรียนเช่นนั้นใครจะจัดตั้งโรงเรียนขึ้นโดยไม่ได้รับอนุญาตไม่ได้ และทางการจะไม่ อนุญาตให้มีโรงเรียนเลย เว้นแต่จะมีอาคารหรือสถานที่ มีครูที่ทรงคุณวุฒิและมีเงินทุนในการจัดทำ

“เราจะสอนพระคัมภีร์ได้ไหม?” เป็นคำถามของมิชชันนารี

“ครับ คุณสอนพระคัมภีร์ก็สอนได้ และจะสอนอย่างอื่นอีกไม่ได้”

มิสเตอร์คินสเล่อร์ผู้ไม่ยอมท้อถอยจึงจัดให้มีระเบียบการอ่านการเขียนและเรียนเลขโดยใช้ข้อพระคัมภีร์เป็นหลัก เมื่อสถาบันที่ตั้งขึ้นใหม่นี้เรียกว่าโรงเรียนไม่ได้จึงเรียกว่า “สโมสรพระคัมภีร์” (ภาษาเกาหลีเรียกว่า “กูรีอคบู”)

หลักสูตรดำเนินตามแนวข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “พระเยซูก็ได้จำเจริญขึ้นในฝ่ายสติปัญญา ในฝ่ายกาย และเป็นที่ชอบจำเพราะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย” คือเจริญขึ้นทางสมอง ทางร่างกาย ทางจิตวิญญาณ และทางสังคม มีหลักสูตรท่องจำพระคัมภีร์เรียนพระคัมภีร์และนมัสการพระเจ้า

มีนักเรียนเป็นจำนวนร้อย ๆ ซึ่งเรียนพระคัมภีร์แบบสโมสร เดียวนี้นักเรียนเหล่านั้นบางคนอยู่ในมหาวิทยาลัย และบางคนอยู่ในโรงเรียนพระคริสตธรรม ซึ่งบัดนี้เป็นคนกำลังทำงาน ของพระเจ้าอยู่หรือไม่ก็เป็นครูสอนในโรงเรียน คริสเตียนผู้นำเหล่านี้แหละได้ตั้งสโมสรเรียนพระคัมภีร์ทั่วประเทศเกาหลี สโมสรเหล่านี้เปิดบริการขึ้นในอาคารของคริสตจักรบ้าง หอประชุมสาธารณะบ้าง และบางแห่งใช้โรงเรียนเด็กกำพร้าเป็นสถานจัดสโมสร หรือมีสถานที่ใดจัดขึ้นได้ก็ตั้งทันทีมีครูหลายคนที่มีสมัครสอนให้เปล่า ๆ และในเวลาเดียวกันก็มีนักศึกษาหลายคน ต้องเลี้ยงชีพด้วยการสอนชนิดนั้นด้วย

มีเด็กเรียนพระคัมภีร์ที่สโมสรเรียน พระคัมภีร์ที่มาร่วมในเมืองเตกูประมาณสามพันคน และมีประมาณหกพันคนที่มาร่วมในเมืองซ็อล และมีอีกหลายร้อยหลายพันคนในเมืองอื่น ๆ ซึ่งรวมจำนวนเด็กที่เป็นสมาชิกของสโมสรเหล่านี้แล้วมีไม่น้อยกว่าหกหมื่นแปดพันคนและเด็กเหล่านี้แหละที่อย่างไร ๆ ก็ตามไม่มีโอกาสเข้าโรงเรียนเลย และเด็กหกหมื่นแปดพันคนนี้แหละได้รับการศึกษาแบบคริสเตียน

พระเจ้าทรงมีวิธีการอันดีการบรพของพระองค์ที่จะช่วยประเทศเกาหลีที่ถูกภัยสงคราม เข้ามาทำร้ายประเทศจนย่อยยับ โดยช่างเด็ก ๆ จากแดนสมเพชเหล่านี้แหละให้เป็นเพชรพลอย

“ดูจาดาราประกายพุกฤษ์

ดูจเพชรพลอยในมงกุฎ

ศิษย์พระองค์นี้จะส่องแสง

ไฟโรจน์มาจากท่าน

บทที่ 12

คริสตจักรพื้นเมือง

ไม่กี่ปีมานี้เองข้าพเจ้ามีโอกาสขับรถไปบนแม่น้ำยาโลซึ่งไม่ใช่ริมน้ำแต่บนน้ำทีเดียว เพราะหน้าหนาวน้ำกลายเป็น น้ำแข็งหนาตั้งหลายฟุต จึงสามารถ ขับรถหรือใช้เกวียนลากข้ามน้ำแข็งได้ มีบางแห่งเท่านั้นที่น้ำไหลเชี่ยวมากจนน้ำแข็งไม่ติดกันเป็นก้อน หน้าหนาวน้ำในแม่น้ำเป็นน้ำแข็งอยู่ตั้งสี่เดือน ชาวจีนใช้เกวียนเทียมด้วยม้า แมนจูเรียสี่หรือห้าตัวลากเกวียน ข้ามแม่น้ำในฤดูหนาว

ขณะที่ข้าพเจ้าขับรถไปบนน้ำแข็งบนแม่น้ำยาโลรถยนต์เก่าแก่สมัยโบราณของข้าพเจ้าก็เกิดเสีย ข้าพเจ้ารู้แน่ว่าจะทำการซ่อมแซมหมดในเวลามืดและหนาวเช่นนี้คงไม่สำเร็จ คงจะทำให้เพียงซ่อมแซมเล็กน้อยเท่านั้นข้าพเจ้ารู้ว่าคริสตจักรแห่งหนึ่งตั้งอยู่ห่างจากรถที่เสียนี้ประมาณสามไมล์ ข้าพเจ้าไม่เคยไปคริสตจักรนั้นเลยแต่รู้จักเจ้าหน้าที่บางคนที่มาประชุมอบรมและที่มาประชุมสภาคริสตจักร ข้าพเจ้าไม่กล้าขับรถฝ่าความมืดไปในที่อ้างว้างเช่นนั้น และก็ไม่สามารถจะไปยังจุดหมายปลายทางที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะไป ข้าพเจ้าส่งผู้ช่วยคนหนึ่งล่องหน้าไปสืบหาคริสตจักรแห่งนั้น

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังขับรถยนต์ของข้าพเจ้าซึ่งเดินไม่สะดวกนักเล่นไปบนแม่น้ำซึ่งมีหิมะปกคลุม และกำลังเริ่มมืดตอนหัวค่ำ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่ามีคนสองคนกำลังคอยข้าพเจ้าอยู่แล้ว

ห่ออาหารและม้วนที่นอนของข้าพเจ้ามีคนหามขึ้นไปบนบ้านริมฝั่งซึ่งเจ้าของบ้านใจดีให้ ข้าพเจ้าพัก ขณะที่ข้าพเจ้านั่งรับประทานอาหาร มีแกงจืดกะหล่ำปลีและข้าวหุงเป็นอาหารเย็นมีอันอยู่ ผู้ปกครองคริสตจักรมาถามข้าพเจ้าว่า จะเต็มใจนำประชุมในคริสตจักรคืนนั้นหรือไม่? ข้าพเจ้าก็บอกว่าได้ แต่ยังสงสัยว่าจะมีคนมาประชุมกันอย่างไร บรรดาสมาชิกก็ไม่รู้ว่าข้าพเจ้าจะมาและคืนวันนั้นก็ไม่ใช่คืนที่มีการประชุมปกติ และหมู่บ้านก็ไม่มี เป็นละแวกของชาวนาที่ตั้งบ้านเรือนกระจัดกระจายกันอยู่เป็นหย่อม ๆ ผิดกับชาวนาเกาหลีภาคใต้ที่อยู่รวมกันเป็นหมู่บ้านทำด้วยกระโจมมุงหญ้าหรือใช้ใบจากมุงหลังคา (เหมือนกับชาวนาเมืองไทย)

“ส่งคนไปบอกก็ได้ เขามารับเองละครับ” เจ้าของบ้านรับรอง ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรับคำเชิญ ข้าพเจ้าคิดว่า คงจะมีคนมาประชุมราว ๆ 15-20 คนเป็นอย่างมาก

สักครู่หนึ่งต่อมาเราก็ไปที่อาคารของคริสตจักรข้าพเจ้าแปลกใจมากที่พบอาคารสมัยใหม่ก่ออิฐถือปูนมีกระจกสีกรุหน้าต่าง พื้นขัดมันอย่างดี มีออร์แกน มีธรรมสาร และเก้าอี้ พร้อมกับม้ายาว ๆ สำหรับคนร้องเพลง

และข้าพเจ้ายิ่งแปลกใจมากกว่านั้นอีกที่เห็นคนมาประชุมคืนวันนั้นสองร้อยสามสิบคน แต่งตัว นั่งคอยข้าพเจ้าอยู่แล้ว การประชุมดำเนินไปอย่างดี และเขาสนใจฟังจริง ๆ

ภายหลังที่อธิษฐานปิดประชุมแล้วผู้ปกครองของคริสตจักรนั้นมาบอกแก่ข้าพเจ้าว่า “ท่านอาจารย์เป็นมิชชันนารีคนแรกที่มาเยี่ยมคริสตจักรของเรา”

ต่อมาอีกปีหนึ่งหรือสองปีข้าพเจ้ามีโอกาสไปอบรมพระคัมภีร์ในคริสตจักรนั้น กลางคืนมีคนมาประชุมไม่ต่ำกว่าเจ็ดร้อยคน และคนเหล่านี้มาจากไหนข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้

ณ ที่นั่นแหละคริสตจักรนี้ซึ่งตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำยาลูตอนเหนือ คริสตจักรนี้คริสเตียนชาวเกาหลีเป็นผู้ก่อตั้งขึ้น ตัวอาคารของคริสตจักรก่อสร้างขึ้นด้วยเงินของคริสเตียนชาวเกาหลีและโดยแรง ของชาวเกาหลีทั้งสิ้นคริสตจักรมีเด็กเรียนรวีวารศึกษา มีคณะยูวชน มีพวกนักร้อง ๆ เพลงถวายพระเกียรติ และมีสมาคมสตรีสำหรับส่งเสริมมิชชันนารี แต่คนพวกนี้ไม่เคยเห็นหน้าของมิชชันนารีเลย นี่แหละเป็นคริสตจักรพื้นเมืองจริง ๆ

แต่กระนั้นยังไม่ใช่เป็นของแปลกหรือมีช้อยกเว้นเพราะคริสตจักรเกาหลีทั้งหมดเป็นคริสตจักรประจำพื้นเมืองอยู่แล้ว ความจริงคริสตจักรเป็นเรื่องที่ฝังลึกเข้าไปในชีวิตจิตใจของชาวเกาหลีมานานแล้ว

เมื่อ ค.ศ. 1885 ดอกเตอร์ฮอเรส แกรนท์อันเดอร์วูดเป็นมิชชันนารีต่างดาวคนแรกไปถึงประเทศเกาหลี อันเดอร์วูดพักอยู่ที่กรุงซ็อลไมท์สปีดาค์เมื่อผู้แทนชาวเกาหลีได้มาหาท่าน

“พวกเราเป็นคริสเตียนเราอยู่ใกล้ทะเลในจังหวัดหวังเฮ เรอยากเชิญท่านอาจารย์ไปเยี่ยมเรา” ชาวเกาหลีพวกนั้นพูดกับอาจารย์อันเดอร์วูด

“พวกคุณหมายความว่าอะไรที่ว่าเป็นคริสเตียนแล้ว?” ดอกเตอร์อันเดอร์วูดถามอย่างไม่แน่ใจ “ผมเป็นมิชชันนารีคนแรกที่มาถึงประเทศเกาหลี ถึงเมืองซ็อลไมท์สปีดาค์ และยังไม่เคยออกไปสอนที่ไหนเลยแล้วพวกคุณจะว่าเป็นคริสเตียนแล้วได้อย่างไร ผมยังไม่เข้าใจ?”

“พวกเราอยู่ใกล้ทะเลและเป็นชาวประมง บางครั้งเราไปเยี่ยมประเทศจีน และมีบางคนในพวกเราได้ยินเรื่องของพระเยซูจากประเทศจีน เพื่อนของเราคนหนึ่งรู้จักภาษาจีนและอ่านหนังสือจีนได้ดี เขาซื้อพระคัมภีร์เป็นภาษาจีนมาเล่มหนึ่ง เขาอ่านและอธิบายให้พวกเราฟัง เราเชื่อและเข้าใจ เราจึงสร้างอาคารประจำคริสตจักรของเราแห่งหนึ่ง เราจัดให้มีการนมัสการพระเจ้าเหมือนกับที่เขาทำกันในประเทศจีน ฉะนั้นขอเชิญอาจารย์ไปเยี่ยมพวกเราบ้าง”

ดอกเตอร์อันเดอร์วูดใช้เวลาเป็นพาหนะออกไปเยี่ยมคริสเตียนหมู่บ้านที่ตำบลชอไร ที่ริมฝั่งทะเลเหลืองแน่นอน อันเดอร์วูดไปพบคริสตจักรเล็ก ๆ ตั้งอยู่ที่นั่นแล้ว มีผู้ใหญ่ประมาณห้าสิบคนและมีเด็กเป็นจำนวนมาก อันเดอร์วูดสอบถามคนที่จะเตรียมตัวรับบัพติศมาและได้ถามคำถามยาก ๆ แก่คน

เหล่านั้นหลายข้อ และมีมากกว่ายี่สิบคนที่มีความรู้เรื่องพระเจ้า ว่าพระเจ้าทรงเตรียม ทางรอดพ้นบาป โดยการหลังพระโลหิตบนไม้กางเขน อันเดอรัวู้ครู้แน่นอนว่าคนพวกนั้นเดินตามคำสอนของพระกิตติคุณจริงๆ เมื่อไปเยี่ยมครั้งแรกก็ตั้งต้นให้ศิลาบัพติศมาและรับเหล่านั้นเข้าเป็น คริสตสมาชิกของคริสตจักร

เรารู้สึกเสียใจอย่างยิ่งที่คริสตจักรนั้นตั้งอยู่เหนือเส้นขนานสามสิบแปด ฉะนั้นเราจึงไม่รู้เรื่องของคริสตจักรนั้นมากนัก แต่เรารู้ว่ามีคริสเตียนหลายพันคนในจังหวัดนั้นได้ ถูกฆ่าตายก่อนที่คอมมิวนิสต์ จะถอยทัพเมื่อ ค.ศ. 1950

ตั้งแต่กลับมาจากเยี่ยมบ้าน (สหรัฐอเมริกา) ข้าพเจ้ามีโอกาสไปพิธีฉลองโบสถ์ใหม่ของคริสตจักรหลาย ๆ แห่งในละแวกที่เราอยู่ มีบางคริสตจักรต้องสร้างแล้วถึงสองครั้งที่สาม เพราะอาคารเดิมที่สร้างแล้วถึงสองครั้งก็คับแคบเกินไป และแต่ละแห่งไม่เคยมีมิชชันนารีไปเยี่ยมเลยเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าปี

ข้าพเจ้าไปเยี่ยมคริสตจักรใหม่ๆ ประมาณสามสิบแห่งที่ตั้งขึ้นภายในหนึ่งปี บางแห่งมีคริสตสมาชิกประมาณสี่ร้อยคนและมีตัวโบสถ์ประจำคริสตจักรอย่างดีบางแห่งก็เป็นตึกใหญ่หรือเป็นบ้านที่ช่อนิใหม่ และโดยมากข้าพเจ้าเป็นมิชชันนารีคนแรกๆ ที่ไปเยี่ยมเขียนคริสตจักรเหล่านั้นแต่ละแห่ง

และยังมีอีกหลายแห่งที่ข้าพเจ้าไม่ได้ไปเยี่ยมคริสตจักรเหล่านั้นมีอยู่ทั่วประเทศเกาหลี มีผู้พูดไว้ว่า “จะใช้มิชชันนารีเพียงไม่กี่คนทำการเผยแพร่ให้ชาวตะวันออกรู้จักพระเยซูได้หมดนั้นก็เป็นการยากที่จะทำให้สำเร็จได้ งานเผยแพร่พระกิตติคุณของพระเยซูจะต้องทำโดยชาวพื้นเมืองนั่นเองจึงจะสำเร็จ” และตามความเป็นจริงแล้วมิชชันนารีเพียงไม่กี่คนไม่ได้ ทำการเผยแพร่พระกิตติคุณทั่วประเทศเกาหลีเลย การงานนั้นได้ทำเสร็จโดยชาวเกาหลีทั้งสิ้น

บางทีผู้อ่านคงจะรู้สึกสะดุ้งใจ เมื่อพูดว่าหน้าที่สำคัญของมิชชันนารีนั้นไม่ใช่การนำวิญญูณ แต่หน้าที่สำคัญของมิชชันนารีคือสถาปนาคริสตจักรให้เป็นคริสตจักรนำวิญญูณ คือคริสตจักรที่สมาชิกแต่ละคนเป็นพยานเพื่อพระเยซู

เป็นความจริงที่เราจำเป็นต้องนำคนให้รู้จักพระเยซูเสียก่อน เราจำเป็นต้องนำวิญญูณเพื่อเราจะได้อัตมามาสร้างเป็นคริสตจักรชนิดที่สามารถนำวิญญูณได้ เราจะต้องนำวิญญูณเพื่อเป็นตัวอย่างและกระตุ้นและแสดงให้คนเห็นเป็นแบบฉบับว่าคริสตจักรที่จะจำเจริญได้ก็ต้องเป็นคริสตจักรอย่างนี้ คริสเตียนชาวพื้นเมืองก็ย่อมคัดตัวอย่างจากมิชชันนารีชาวต่างด้าวว่าทำงานอย่างไร โดยเฉพาะงานเริ่มต้นครั้งแรก แต่บางครั้งชนชาวพื้นเมืองทำงานได้ดีกว่าครูต่างด้าวจนครูที่มาสอนต้องอาย เพราะลูกศิษย์ทำได้ดีกว่าครู เราจำเป็นต้องนำวิญญูณ “ความวิบัติจะมีแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศพระกิตติคุณ”

แต่หน้าที่อันแท้จริงของมิชชันนารีคือทำให้คริสตจักรนั้นเจริญรุ่งเรืองขึ้น และให้คริสตจักรลงมือทำงานการมีคริสตจักรแล้วไม่หมายความว่า เป็นการสิ้นสุดลงแก่นั้น คริสตจักรเป็นอุปกรณ์ที่จะใช้ เป็นเครื่องมือทำงาน มีคนหนึ่งเขียนจดหมายไปยังอาจารย์ผู้สอนศาสนาว่า “จงจำไว้ว่าคริสตจักรไม่ใช่อาณาบริเวณที่ท่านจะทำงาน แต่คริสตจักรเป็นพลังงานที่ท่านจะนำออกใช้ให้ทำงาน”

มีคณะมิชชันนารีในบางประเทศรู้สึกว่หน้าที่ที่สำคัญที่สุดของเขาก็คือจะต้องเผยแพร่พระกิตติคุณ แล้วมอบหน้าที่ดูแลและให้คริสตจักรเจริญขึ้นนั้นไว้กับหัวหน้าคริสตจักรชาวพื้นเมืองให้จัดการต่อไป แต่ความจริงมิชชันนารีควรทำงานด้วยกันกับชาวพื้นเมือง ข้อนี้เป็นความเชื่อมั่นของมิชชันนารีผู้กรุณาทางการทำงานในเกาหลีและข้อความจริงนี้ยังฝังอยู่ในใจของคริสเตียนยุคแรก ๆ คือเขาารู้ว่ามีความรับผิดชอบที่จะต้องเอาชนะจิตใจคนพื้นเมืองด้วยตนเองให้รู้จักพระเยซู

ข้าพเจ้าก็ทำหน้าที่อย่างมิชชันนารีอเมริกันประจำประเทศเกาหลีทั้งหลายเขาทำการเผยแพร่พระกิตติคุณกล่าวคือข้าพเจ้าไปเที่ยวเยี่ยมเยียนคริสตจักรต่าง ๆ ที่อยู่ตามชนบท โดยมากไม่มีศิษยาภิบาล ทำงานโดยหมุนเวียนไปจากคริสตจักรนี้ไปยังคริสตจักรนั้นเรื่อย ๆ ไปจนรอบ ทุก ๆ แห่งที่ไปเยี่ยมก็มักมีการนำคริสเตียนใหม่ ๆ ที่คริสเตียนที่ชาวพื้นเมืองนั้น ๆ นำมาให้รู้จักพระเยซูภายในหกเดือนที่ล่วงมาแล้ว คนพวกนั้นได้รับการอบรมในฐานะเป็นคนใหม่ และคนที่เป็นคริสเตียนมานานแล้ว ก็ให้รับบัพติศมาได้เลย ถ้าไม่มีคริสเตียนใหม่หรือมีใครพร้อมจะรับศีล บรรดาผู้นำของคริสตจักรจะถูกเรียกตัวมาประชุมกันและถามว่าทำไมเป็นเช่นนั้น

ในประเทศเกาหลีถ้าจะสอนให้คนตัดสินใจรับพระเยซูก็ไม่สู้ยากนัก แต่การที่จะทำให้คนเชื่อถือนั้นคงเป็นการถาวรนั้นทำได้ยากมาก จะสอนให้คนเป็นคริสเตียนจริง ๆ และหมั่นไปนมัสการพระเจ้าเสมอ นั้นก็ทำได้ยากมาก เราจะทำงานเบา ๆ แล้วปล่อยให้ตามเรื่องตามราวหาได้ไม่

“จงออกไปประกาศพระกิตติคุณแก่คนทุกคนทั่วโลก” เป็นงานเศษหนึ่งส่วนสิบของงานทั้งหมดเท่านั้น แต่งานที่ “สอนให้เขาถือสิ่งสารพัดที่ซึ่งปวงที่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายนั้น” เป็นงานเศษเก้าส่วนสิบของงานทั้งหมดที่พระเยซูทรงสั่งไว้ มีผู้ปกครองของคริสตจักรแห่งหนึ่งเล่าความจริงให้ข้าพเจ้าฟังว่า เขาได้รับบัพติศมามาแล้วตั้งสามปี ก่อนที่เขาจะเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไรในคริสต์ศาสนา เขารู้จักคำถามคำตอบอย่างดีแต่มันยังไม่ซาบซึ้งเข้าไปในหัวใจเลย

“ถ้าแม้คนหนึ่งคนใดอยู่ในพระคริสต์ คนนั้นเป็นคนถูกสร้างใหม่แล้ว” ถูกแล้ว แต่มันต้องกินเวลานานที่จะเปลี่ยนนิสัยของความคิดและการกระทำ บางทีที่จะสอนให้คริสเตียนใหม่ ๆ จำได้ว่าวันไหนเป็นวันอาทิตย์ก็ทำได้ยากเสียแล้ว

แต่งานทุกสิ่งดังกล่าวดำแล้วจะต้องปฏิบัติโดยชาวพื้นเมืองนั่นเอง โดยมากมิชชันนารีต่างด้าวจะสอนให้ได้เพียงไม่กี่คนเท่านั้น

การเผยแพร่พระกิตติคุณและการประชุมฟื้นฟูใจมักกระทำกันเสมอ ๆ มีคนมาประชุมมากมาย ไปปลิวเอาออกแจกกันเป็นพัน ๆ มีหลายคนยกมือขึ้นต้อนรับพระเยซู ครั้นเมื่อเลิกประชุมแล้ว เหตุการณ์ก็เข้าสู่ในขั้นปกติอย่างเดิม ถูกแล้วการที่มีการประชุมเร้าใจเป็นของสำคัญและไม่ต้องสงสัยว่ามีคนหลายคนได้รับความรอดพ้นจากบาป และจิตวิญญาณของคนเหล่านี้เป็นของมีราคามากสำหรับพระเจ้า

ยุคนี้เป็นยุควิทยาศาสตร์ ฉะนั้นคนจึงนำเครื่องมือรื้อเย็บแผลมาใช้เป็นอุปกรณ์การสั่งสอน เพื่อให้คนเกิดความสนใจเช่นมี เครื่องขยายเสียง มีวิทยุ ภาพยนตร์เสียง และการประชุมฟื้นฟูใจเป็นหมู่ใหญ่ ผลก็ได้รับอย่างน่าตื่นเต้น แต่มีปัญหาว่าจะทำให้คนเหล่านี้มีความเชื่อหรือศรัทธาในระดับถาวรได้อย่างไร? แน่นนอนอุปกรณ์ ๆ อย่างที่ใช้ย้อมน้ำให้เกิดประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อยแต่อุปกรณ์เหล่านี้ บางครั้งก็เป็นการลดความสามารถของคริสเตียนสามัญทั่ว ๆ ไป แน่นนอน ชาวพื้นเมือง จะไม่ทำสิ่งที่เขาเห็นชาวต่างด้าวทำถ้าเกินความสามารถของเขาไป

ชาวเกาหลีเปิดประตูต้อนรับพระกิตติคุณมากมายซึ่งไม่เคยมีเช่นนี้มาก่อนเลย เมื่อเริ่มสงครามโลกครั้งที่สองในเมืองเตกู มีคริสตจักรเพียงเจ็ดแห่งเท่านั้น เมื่อเรากลับมาอีกใน ค.ศ. 1947 ปรากฏว่ามีคริสตจักรเพิ่มเป็นสิบเจ็ดคริสตจักร แต่เดี๋ยวนี้มีถึงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแห่ง และในเมืองอื่น ๆ ของประเทศเกาหลีก็ปรากฏว่าคริสตจักรได้เพิ่มขึ้นด้วย

มีผู้สอนศาสนาคนหนึ่งถูกส่งออกไปทำงานในหมู่บ้านชวานาเกาหลีซึ่งไม่เคยมีคริสตจักรมาก่อนเลย ภายในแปดสัปดาห์เท่านั้นมีคนเป็นคริสเตียนถึง 237 คน รวมทั้งหญิงชายและเด็ก ๆ ด้วย แต่ก็มีความจำเป็นเหลือเกินที่ต้องอยู่ประจำกับชวานานั้นอย่างน้อย อีกหกเดือนเพื่อสอนเขาให้ข้อปลีกย่อยต่อไป หรือมิฉะนั้นคนพวกนั้นที่สมัครใหม่ ๆ ก็จะหายไปเหมือนอย่างที่เขาเข้ามาเหมือนกัน

หลายปีมาแล้วดอกเตอร์ ดับลยู.แอล.สวอลเลน เอาคัน แอปเปิลมาปลูกในสนามหญ้าที่บ้านพักของเขาที่เกาหลี แล้วมีคนส่งคันแอปเปิลมาให้จากอเมริกาถึงสองร้อยคัน เขาไม่มีที่ดินพอจะปลูกคันแอปเปิลนั้นจะนั้นเขาจึงนำไปปลูก ยังคริสตจักรชนบทในประเทศเกาหลี

“ผลไม้ชนิดนี้เรามีในประเทศอเมริกา” สวอลเลนพูดแก่ชาวชนบท “ผมไม่ทราบว่าคุณชอบผลไม้ชนิดนี้หรือไม่ แต่คุณลองไปปลูกดูก็แล้วกัน”

สวอลเลนได้แสดงตัวอย่างถึงวิธีปลูกคันแอปเปิลและวิธีรักษาต้นและวิธีพินยารักษาผลอ่อน เมื่อคันแอปเปิลโตและกำลังออกผล ชาวพื้นเมืองเกาหลีบอกว่า “ผลไม้อเมริกันของคุณไม่หวานและน้ำไม่มากเหมือนลูกแพร์ของเรา แต่อย่างไรก็ดีเราชอบแอปเปิลเหมือนกัน”

เขารู้จักวิธีต่อตาและผลิตต้นไม้ออกมา ชาวญี่ปุ่นเริ่มสนใจและบริษัทขายแอปเปิลเริ่มต้นขึ้น บัดนี้ถ้าจะนั่งรถไฟในเกาหลีเราจะเห็นสวนแอปเปิลมองสุดลูกหูลูกตา ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองเขาจะบรรทุกแอปเปิลขึ้นรถไฟส่งไปเป็นสินค้าเข้าญี่ปุ่นและจีนเดี๋ยวนี้แอปเปิลมีทั่วไปในประเทศเกาหลี และชาวเกาหลีนี่ถือว่าแอปเปิลเป็นผลไม้ของชาวเกาหลีเอง

มีชาวเกาหลีถามข้าพเจ้าว่า “ประเทศอเมริกามีลูกแอปเปิลไหม?”

ตาม ทำนองเดียวกัน เราจะต้องเพาะเมล็ดพืชชั้นวันครี่คือพระวณะของพระเจ้า

มิชชันนารีคนเดิวนำพืชพระกิตตคุณมาหว่านครั้งแรกลงใจจิตใจของคนไม่กี่คน แล้วพืชนั้นก็หว่านต่อ ๆ กันไปจากหัวใจนี้ส่งไปยังหัวใจโน้น คนทำงานยังมีน้อยแต่การเกี่ยวเก็บนั้นยังมีมาก “พระวณะนั้นได้บังเกิดเป็นเนื้อหนัง และได้อาศัยอยู่กับเรา และเราไม่เห็นสง่าราศีของพระองค์เหมือนสง่าราศีซึ่งบุตรองค์เดียวได้จากพระบิดาบริบูรณ์ไปด้วยคุณและความจริง”

**“พระคริสต์ในดวงใจของชาวเกาหลีเป็นพระคริสต์ซึ่งประทับอยู่ใน
ใจของสาวกที่พระองค์ทรงรัก”**

บทที่ 13

เปิดโรงเรียนด้วยลูกระเบิด

กองทัพแดงถอยร่นไปยังแม่น้ำยาหลูภายหลังที่แม่คอร์ดอร์ขึ้นบกที่เมืองอินซอน ต่อมาภายหลังอีกสองเดือนกองทัพคอมมิวนิสต์จีนก็รุกกลับมาทางภาคใต้ของเกาหลีอีก แต่ทองฮักซูร่างกายยังไม่หายบอบช้ำจึงไม่สามารถถอยกลับไปพร้อม ๆ กับประชาชนอื่น ๆ ที่ลี้ภัยไปได้

เขาถูกตำรวจแดงโอบย้อมอย่างบอบช้ำเพราะเขาปฏิเสธไม่ยอมสมัครร่วมเข้ากับกองทัพ และเขาไม่สามารถถูกเดินจากที่นอนได้เป็นเวลาหกเดือน

เขาก็เหมือนกับนักเรียนพระคริสตธรรมอื่น ๆ ในเมืองปองยาง กล่าวคือไม่ยอมกลับไปเข้าเรียนในเมื่อโรงเรียนเปิดสอนตามดิน เนื่องจากระบบคอมมิวนิสต์บีบบังคับการสอนมากขึ้นในโรงเรียนทั่ว ๆ ไป บรรดาอาจารย์และศาสตราจารย์ถูกฆ่าเนื่องจากไม่ยอมสอนตามระบบคอมมิวนิสต์และทางการได้บรรจุครูคอมมิวนิสต์เข้าแทนที่

ทองฮักซูได้รับหน้าที่เป็นผู้ดูแลคริสตจักรเล็ก ๆ แห่งหนึ่งและพยายามมีชีวิตอยู่อย่างเงียบ ๆ และเงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้

แต่ตำรวจแดงมีอยู่ทั่วไปทุกแห่ง เขาถูกจับซ้ำ ๆ ซาก ๆ และถูกตบตีหน้าถูกข่มขู่ตลอดเวลา

ในขณะที่พวกคอมมิวนิสต์เตรียมเพื่อจะ “ปลดปล่อยเกาหลีใต้” มีการเรียกคนหนุ่ม ๆ เข้าประจำกองทัพและคนหนุ่ม ๆ แต่ละคนจะต้องไปแสดงตนที่สถานีตำรวจเขาพยายามทำตัวให้สงบในฐานะที่เป็นคนรักสันติสุขและเขารู้ว่าพระเจ้าทรงเรียกให้เขาปฏิบัติเพื่อนมนุษย์เกี่ยวกับวิญญาณ เขาบอกว่าไม่ยอมจับอาวุธขึ้นประหารพี่น้องของเขาเอง

“ช่วยทางวิญญาณจิต” เป็นเสียงตะโกนของหัวหน้า “นั่นเป็นการถือกลางตรงๆ นี้ละ ศาสนาเป็นฝืนให้ประชาชนเขามัวเท่านั้น อเมริกาส่งนายหน้าปลอมตัวมาเป็นทูตศาสนา เพื่อจะมากลืนเหยื่อคือชาวเกาหลี และพยายามใส่ยาพิษเข้าไปในสมองของชาวเกาหลี ด้วยเรื่องนิทานซึ่งจะจูงใจคนให้หันมัวตัวต่อนายทุนเท่านั้น”

“ลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นองค์การประชาชนเพื่อสันติสุข” แต่ที่รู้อยู่แล้วว่าเราจะมีสันติสุขอันแท้จริงไม่ได้จนกว่าเราจะมีอิสรภาพ เราจะต้องต่อสู้เพื่อสันติภาพของญาติหญิงชายของเราทางเกาหลีใต้ ซึ่งบัดนี้กำลังอยู่ใต้อุ้งเท้าของนายทุนอเมริกันผู้ข่มเหง”

“แกมานี่” เสียงนายจ๋าตำรวจคำราม “จงเอาเจ้าหมอนี้ไปสั่งสอนว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่ผู้ที่ขัดขวางเจตนาของประชาชน”

นายจำตำรวจกับลูกน้องของเขาลากตัวทองฮักไปข้างหลังที่ทำงานและจัดการตามคำสั่ง ขณะที่กำลังจะถูกกั๊กมรุมตี ทองฮักได้อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “พระบิดาเจ้าขอทรงให้อภัยแก่เขาเพราะเขาไม่รู้ว่าเขาได้ทำอะไร” และเขาคิดว่าวาระสุดท้ายมาถึงแล้วอย่างปวดร้าว ทองฮักจึงร้องออกมาว่า “ขอพระองค์ทรงรับจิตวิญญาณของข้าพเจ้าด้วย” แต่เปล่าเลย มันไม่ใช่สุดปลายทางของชีวิตแต่เป็นการตั้งต้นความอิสรภาพที่แท้จริง

เมื่อตำรวจได้โบยตีเสร็จแล้ว ก็โยนร่างที่เลือดไหลและดูเหมือนปราศจากชีวิตไว้ ทางด้านหลังของสถานีตำรวจ ครอบครัวของทองฮักได้มาขอรับศพไปฝังและได้รับอนุญาตอย่างเกรี้ยวกราด

เมื่อเขานำศพมาที่บ้านก็ปรากฏว่าศพของทองฮักยังเดินอยู่ ขณะนั้นภรรยาและมารดาของทองฮักกำลังเช็ดเลือดและแต่งบาดแผลให้แล้วพาไปนอน บิดาและลุงของเขาเข้าไปในห้องด้านหลังคุกเข่าลงทูลของพระเจ้าให้ยึดชีวิตของทองฮักออกไปอีก

ทองฮักฟื้นคืนสติได้อีก แต่ได้รับความบอบช้ำมากและเป็นไข้สูง ฉะนั้นกว่าจะได้รื้อแรงคืนมาตามเดิมต้องใช้เวลาเป็นเดือน ๆ เขาจึงไม่มีแรงจะหนีเมื่อโอกาสมาถึง แต่เดี๋ยวนี้เขาพูดว่า “ผม โชคยังดี เพราะคนอื่น ๆ ที่ถูกตีบาดเจ็บเล็กน้อยแต่ภายหลังถูกตำรวจยิงตายหมด กองทัพแดงมีการรบทางด้านอื่นมากเกินไป ฉะนั้นจึงไม่มีเวลาที่มองเอาใจใส่กับบ้านของทองฮักซึ่งอยู่ในจังหวัดเล็ก ๆ

เมื่อกองทัพแดงจัดงานด้านอื่นเรียบร้อยแล้ว จึงหันมาจัดการกับจังหวัดเล็ก ๆ ซึ่งทองฮักซุกตัวบ้านเรือนอยู่เวลานั้นทองฮักซุกตัวหนีไปทางทะเลและเขาหนีข้ามทะเลไปอยู่บนเกาะใหญ่แห่งหนึ่งได้

หลายสัปดาห์ล่วงไปทองฮักรู้ว่าควรจะเดินทางลงไปตามภาคใต้แต่เขาพยายามจะติดต่อกับครอบครัวและพาครอบครัวไปทางใต้ด้วยกัน ขณะนั้นระเบียบของคอมมิวนิสต์ได้จัดขึ้นเรียบร้อยแล้ว และรัฐบาลคอมมิวนิสต์อาจสั่งประหารผู้ที่สมคบหรือให้ความช่วยเหลือแก่พวกขบถได้ง่าย ๆ แม้เขารู้ตัวเสี่ยงภัยเช่นนั้นเขาก็พยายามขึ้นบกบนพื้นแผ่นดินใหญ่ได้โดยปลอมตัวเป็นพวกคนเรือหาปลา ทองฮักต้องเดินทางในเวลากลางคืนและในที่สุดก็มาถึงบ้านเล็กๆ ของเขา ซึ่งมีโอกาสร่วมความยินดีกับครอบครัวอย่างเงียบ ๆ

ทองฮักไม่สามารถพาครอบครัวเดินทางไปตามถนนในเวลากลางวัน การเดินทางข้ามภูเขาในเวลากลางคืนก็ลำบาก เพราะมีเด็กเล็ก ๆ สองคนกับลูกอ่อนเพิ่งเกิดใหม่อีกหนึ่งคน

ทองฮักจะอย่างไรต่อไป? เขาพบถ้ำในภูเขาแห่งหนึ่งไกลจากตัวบ้านของเขาออกไปประมาณยี่สิบห้ากิโลเมตร เขาเล็ดลอดเข้ามาในเมืองเพื่อซื้อเสบียงอาหารได้เฉพาะเวลากลางคืนเท่านั้น

วันหนึ่งเขาได้ยินเสียงปืนรัว ไม่ใช่ปืนเล็กเท่านั้นแต่เป็นเสียงปืนกลหนักทองฮักลอบลงเขาไปตามพุ่มไม้ และพบกองทหารสหประชาชาติที่เป็นชนชาติเกาหลีและชาติอเมริกัน พร้อมกับรถจี๊ปและ

รถหุ้มเกราะเขาสำแดงตัวให้เพื่อนเกาหลีด้วยกันทราบว่าเขาเป็นใครและอาสาเป็นคนนำทาง เมื่อเขาทำหน้าที่ของเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาได้รับอนุญาตให้พาครอบครัวขึ้นรถยนต์สำหรับบรรทุกอาวุธลงไปตามทางใต้

เขาพักอยู่ศูนย์รวมสำหรับผู้ลี้ภัย ณ อ่าวเมืองกุนซานขณะที่คอยอยู่นั้นทองฮักซุได้ทราบข่าวทางหนังสือพิมพ์ว่าโรงเรียนพระคริสตธรรมแห่งใหม่จะเปิดขึ้นที่เมืองเตกูข่าวนี้นี้ทำให้ทองฮักมีความยินดีมากเพราะจะได้เรียนต่อให้สำเร็จจากที่ได้เรียนค้างไว้ เขาเตรียมเดินทางไปเมืองเตกู ข้าพเจ้าได้รับหน้าที่เป็นผู้จัดการโรงเรียนพระคริสตธรรมแห่งนี้ โรงเรียนใหม่นี้ไม่มีห้องเรียน ไม่มีห้องนอนสำหรับนักเรียนประจำ ไม่มีห้องสมุด ไม่มีหนังสือ ไม่มีเครื่องอุปกรณ์ และมีเงินบำรุงโรงเรียนแต่เพียงเล็กน้อย มีครูที่ทรงคุณวุฒิน้อยแต่มีนักเรียนสมัครเรียนมาก ในเดือนกันยายนมีนักเรียนประเภทเดียวกับทองฮักได้ไหลหลั่งกันเข้ามาเรียนในเมือง มีหลายคนเดิมมีภูมิลำเนาอยู่เกาหลีเหนือซึ่งเป็นแดนที่มีคริสเตียนมากมาย โดยมากนักเรียนพวกนี้หนีมาจากทางเหนือเมื่อจีนแดงเริ่มบุกเกาหลี และเกือบทุก ๆ คนเคยผ่านการถูกรังแกมาแล้ว คือบางคนถูกญี่ปุ่นข่มเหงและที่ร้ายแรงที่สุดคือถูกพวกคอมมิวนิสต์เบียดเบียน บางคนต้องไปซ่อนตัวอยู่บนภูเขาเป็นเดือน ๆ บ้างก็ซุกหลุมซ่อนตัวอยู่ในบ้านเป็นเวลาแรมเดือน บางคนหนีไปอยู่ตามเกาะไปทะเล เกือบทุกคนถูกตำรวจไล่ตามจับ ถูกล่าตัว ถูกตบหน้า ถูกซ้อม โขยตี และถูกขังคุก บางคนหนีมาจากกองทัพแดงเพราะถูกบังคับให้สังหาร

นักเรียนพวกนี้ต่างมีความยินดีมากที่ได้พบหน้ากันอีก “นี่คุณหนีหลุมมาได้ยังไง?” “ผมได้ข่าว่า คุณถูกฆ่าตายแล้ว ฯลฯ” นี่ล้วนแต่เป็นคำถามที่ต่างคนต่างสนทนากันอยู่เสมอ “กิมและลีหนีออกมาไม่พ้นทั้งสองคนถูกฆ่าตาย กังถูกบังคับตัวให้อยู่กองทัพแดงชวยและซางถูกกักตัวเป็นเชลยศึกของกองทัพอเมริกัน” แล้วก็เรื่องอื่น ๆ อีก เขาคอยกันเรื่อยไป

ทองฮักได้ห้อง ๆ หนึ่งอยู่ใต้ถุนตัวโบสถ์คริสตจักรกลาง เขาใช้เป็นที่พักอาศัยพร้อมกับครอบครัวของเขา จะแบ่งเป็นห้อง ๆ หรือ? เขาจัดให้ไม่ได้ เพราะที่มันจำกัดเกินไป และทำได้อีกก็ให้มีเพียงมุม ๆ หนึ่งของห้องกว้างหกฟุตยาวหกฟุตเป็นที่อาศัย และใช้มันกันเอาเท่านั้นก็จัดว่าที่พักขนาดดีแล้ว แต่นั่นก็เป็น “บ้าน” เขาสามารถไปโรงเรียนได้โดยไม่ถูกจับหรือถูกตบหน้าหรือถูกโขย เมืองเตกูเป็นเมืองหนึ่งในสองเมืองที่กองทัพคอมมิวนิสต์ไม่ได้เข้ายึดครอง กองทัพแดงบุกเข้ามาอีกเจ็ดกิโลเมตรจึงจะถึงตัวเมือง และมีลูกกระเบิดเพียงไม่กี่ลูกที่ตกลงในเมือง พลเมืองเดิมมีประมาณ 300,000 คน แต่มีพลเมืองเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าตัวเพราะคนอพยพลี้ภัยสงครามเข้ามาเพิ่มเติม

ครอบครัวของทองฮักเป็นชาวชนบท เมื่อมาเห็นตัวเมืองที่ถูกลูกกระเบิดและถูกระเบิดน้อยเช่นนั้นทำให้ได้รับความตื่นเต้นมาก ถนนแคบ ๆ มีคนลี้ภัยมาเต็มถนนผู้คนไปมาขวักไขว่ รถบรรทุกและรถจักรยานไป ๆ มา ๆ

คริสตจักรหลายแห่งในเมืองนี้ได้ตกลงกันว่า จะจัดการสร้างตึกทำเป็นห้องเรียนสำหรับโรงเรียนพระคริสตธรรม และการก่อสร้างที่จะเริ่มลงมือทำ เรามีบ้านพักของมิชชันนารีว่างอยู่หลังหนึ่ง ว่างหรือ? เปล่าเลย มีผู้ลี้ภัยมาอาศัยอยู่เต็มไปหมด พร้อมทั้งเด็ก ๆ และแมลงวันเป็นฝูง ๆ เราได้ชักชวนให้เจ้าหน้าที่ผู้ต้อนรับผู้ลี้ภัยสงครามจัดหาที่พักให้คนเหล่านี้ให้เกือบหมด แต่ว่าห้องใต้ถุนยังมีคนอยู่เต็ม ตึกชั้นที่หนึ่งอาจใช้เป็นห้องทำงานของโรงเรียน พระคริสตธรรมได้ และใช้ห้องชั้นที่สองเป็นหอพักสำหรับนักเรียนประจำ ครั้งหนึ่งบ้านหลังนี้บรรจุนักเรียนได้ถึง 180 คน เขายัดเยียดกันอยู่ทุกแห่งในบ้านนั้น ไม่ว่าจะเป็นห้องส้วม ห้องอาบน้ำคร่ำ ระเบียบ แม้กระทั่งห้องคาเฟ่ติดกับเพดานก็มีคนอยู่ นั่นแหละที่บรรจุนักเรียนได้ 180 คน

คริสตจักรเวสต์เกตเป็นคริสตจักรใหญ่ที่สองในเมืองนั้น ตั้งอยู่ห่างจากที่นั่นประมาณครึ่งกิโลเมตรคริสตจักรนี้อาจใช้เป็นห้องเรียนใหญ่ได้ จริงอยู่โรงเรียนหญิงต้องใช้ห้องใต้ถุนทำเป็นโรงเรียนแต่โรงเรียนพระคริสตธรรมให้ห้องประชุม ที่ไม่มีม้านั่งเลยเป็นห้องเรียนชั่วคราว

คริสตจักรเวสต์เกตอยู่อีกทิศหนึ่งซึ่งมีระยะไกลเท่ากัน เราสามารถใช้เป็นห้องเรียนสำหรับนักเรียนที่เตรียมตัวจะเข้าโรงเรียนพระคริสตธรรมได้ นอกจากบ้านพักของมิชชันนารียังใช้ใต้ถุนของคริสตจักรเป็นหอพักสำหรับนักเรียนประจำ ไม่มีที่นอน ไม่มีเตียง ไม่มีผ้าห่ม ไม่มีผ้าปูที่นอน เสื้อที่ทำด้วยฟางก็พอกันความแข็งของพื้นซีเมนต์ได้บ้าง กระดาษหนังสือพิมพ์ก็ช่วยบรรเทาความหนาวได้บ้าง ในเวลากลางคืน นักเรียนเหล่านี้เคยผจญกับความเย็นแค้นมาแล้ว เคยนอนในถ้ำที่ภูเขาและนอนในตรงมาแล้ว ฉะนั้นคนพวกนี้จึงไม่เขย่งว่าลำบากเลย

โดยกรรมการที่คณะศิษยาภิบาลได้แต่งตั้งไว้ เราได้ซื้อหม้อข้าวหม้อแกง โรงครัวเราใช้สนามหญ้าของคริสตจักรเป็นที่ปรุงอาหารและสร้างเพิงหรือหึ่งเล็ก ๆ ไว้เก็บของ ถ้าวัวไหนแตกออกดีเราก็ถือว่าวันนั้นเป็นวันรับประทานอาหารกลางแจ้ง ถ้าวัวไหนฝนตกต่างคนต่างฉวยขามข้าวไปกินในที่นอนของตนเอง พื้นห้องมีคนอยู่เต็มไปหมด ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรับประทานอาหารกันในที่ ๆ สำหรับนอน

เราคาดว่าจะมีนักเรียนมาประมาณสองหรือสามร้อยคน และได้จัดเตรียมที่ไว้ให้เพียงพอ แต่ที่ประชุมใหญ่ลงมติว่าคนที่มาจากโรงเรียนพระคริสตธรรมอื่นไม่ต้องสอบคัดเลือก มีใบสมัครมากกว่าหนึ่งร้อยคนถูกปฏิเสธไม่รับไว้เป็นนักเรียน เนื่องจากมีคะแนนไม่พอหน่วยแต่เมื่อลงทะเบียนเสร็จแล้วเรามีนักเรียนถึง 519 คน และมีมากกว่าหนึ่งร้อยคนที่จะเข้าเรียนปีสุดท้าย คือเรียนชั้นสูงสุดของโรงเรียน นั่นเป็นโรงเรียนพระคริสตธรรมที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง โรงเรียนต้องใช้อาคารของคริสตจักรและผู้ลี้ภัยก็มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ฉะนั้นจึงยากมากที่จะหาที่สำหรับให้คนนอนได้ทั่วถึงกัน แต่ชาวเกาหลีมีชื่อเสียงเสมอในการจัดหาสิ่งที่ไม่ให้มีอะไรขึ้นมาได้ และในที่สุดทุกๆ คนก็มีที่ “จอด” นอน

ตอนบ่ายวันแรกที่โรงเรียนเปิด ในสนามหญ้าคริสตจักรกลางก็ดูไม่ผิอะไรกับรังผึ้ง ทุก ๆ คนทำงานบางคนก็สร้างที่ก่อไฟหุงข้าวเพื่อให้เหมาะสมกะทะใบใหญ่บางคนก็สร้างเพิงกำบังลมเวลาหุงอาหารลมจะไม่ได้พัด

และในไม่ช้าเราจะได้กลิ่นอาหารหอมๆ เตะจุมูกนักเรียนที่หิวมากก็ล้อมวงกันเข้ารับประทานอาหารเย็นมือแรกทองฮักซึ่งรับหน้าที่เป็นคนก่อไฟก็ลุกขึ้นยืนกล่าวว่า “สหายทั้งหลาย นี่เป็นเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์ของเรา คิดดูว่าตั้งแต่โรงเรียนพระคริสตธรรมของเราก็เมืองปองยางปิดมานานได้กี่ปีแล้ว และให้เราคิดว่าเหตุการณ์ร้ายแรงที่เราต้องผจญแล้วมีอะไรบ้างขณะนี้เรามีความยินดีที่จะรับประทานอาหารมือแรกในสถานที่ใหม่แห่งนี้ จงให้เราภักดิ์ขอบพระคุณพระบิดาเจ้าของเราผู้ทรงคุณอย่างเหลือล้น”

ครั้นแล้วมีอะไรเกิดขึ้นภายในวินาทีเดียวเท่านั้น โรงครัวเล็ก ๆ ก็ปลิวว่อน พร้อม กับเสียงกรางของแรงระเบิด เศษหม้อข้าวหรือกระทะปลิวว่อน บางชิ้นปลิวขึ้นไปสูงถึงยอดหอคอยหิ้งโบสถ์ ณ ที่ๆ เขาก่อไฟหุงข้าวตัวเองมีหลุมใหญ่อยู่หลุมหนึ่ง ลูกระเบิดที่ทิ้งจากเครื่องบินยังไม่ระเบิด และตกค้างอยู่ในดินตั้งหนึ่งปีเศษ เมื่อเขาก่อไฟหุงข้าว ความร้อนจากเตาไฟทำให้ลูกระเบิดที่ตกค้างอยู่นั้นระเบิดตูมออกมา

คนที่ไม่ได้รับบาดเจ็บต่างรีบช่วยคนที่ได้รับบาดเจ็บส่งโรงพยาบาลของมิชชันนารีทันที แต่บาดแผลปรากฏว่าไม่รุนแรงอะไรมากนัก นำประหลาดใจที่ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวถึงแก่กรรม ถ้าทองฮักไม่หันไปอีกทางหนึ่งและหลับตา อธิษฐานขอพระพรขอบพระคุณพระเจ้าแล้วอย่างน้อยสายตาของเขาจะต้องบอดเพราะแรงระเบิดเป็นแน่ แต่ขอบพระคุณพระเจ้า เขาไม่เป็นอะไร

นั่นเป็นการตั้งต้นรับประทานอาหารมือแรก ไม่มีโรงเรียนพระคริสตธรรมที่ไหนในโลกเขาจะเปิดโรงเรียนด้วยลูกระเบิดอย่างนั้น และไม่มีโรงเรียนพระคริสตธรรมแห่งใดจะเปิดเรียนด้วยความหวังใจอย่างใหญ่หลวงเช่นนั้นด้วย แต่ไม่มีโรงเรียนใดที่จะต้องเผชิญกับปัญหามากมายเช่นนั้น ทุกคนก็มองดูและแลไปข้างหน้าด้วยความหวังใหญ่ยิ่งพร้อมด้วยความศรัทธา

การเรียนเริ่มต้นในวันรุ่งขึ้น แม้ไม่มีโต๊ะเรียนเลยแต่ก็เคยนั่งเรียนที่พื้นโดยไม่มีโต๊ะกันมาแล้ว เนื่องจากไม่มีห้องสมุดค้นคว้า ฉะนั้นการแสวงหาความรู้จึงมีถึงสี่ปาด้าละ 29 ชั่วโมง

บัดนี้ทองฮักถูกเฉลิมเป็นศาสนาจารย์แล้ว และมีคริสตจักรเล็ก ๆ ในเมืองเตกู ซึ่งสมาชิกส่วนมากเป็นผู้ลี้ภัยมาจากภาคเหนือ บ้านพักของศิษยาภิบาลเขาใช้เศษไม้ทำบ้าง คุกายนอกแล้วรูปร่างของบ้านก็ไม่ผิอะไรกับหีบใหญ่ มีคนยึดเย็บคอกันจนเต็ม แต่ครอบครัวของทองฮักมีความสุขพร้อมหน้ากัน ทุกเช้าและทุกเย็นเขาจะมาร่วมใจกันนมัสการพระเจ้า เพื่อนบ้านจะได้ยินเสียงเพลงซึ่งครอบครัวนี้ร้องว่า

“พระเยซูนำไอ้ข่าวล้าเลิศ
คำชมชื่นใจเล่า โลมประเสริฐ
ข้ากอบการใดอยู่ไหนก็ดี
พระหัตถ์พระเจ้านำพาทุกที”

บทที่ 14

ในถ้าใต้ดิน

หัวใจของไฟกอินทรีวั้นแรงแรง เมื่อเขาได้ยั้งเสียงพุดและเสียงเท้าคนเดินอยู่เหนือศีรษะของเขา นั่นคือเสียงของสารวัตรทหารกองทัพบกคอมมิวนิสต์เขารู้ว่าพวกนั้นกำลังค้นหาตัวเขาอยู่ เขา รู้แน่นอนกว่าถ้าพวกนั้นค้นพบที่ซ่อนตัวของเขาแล้ว เขาจะต้องถูกลากตัวออกมาอย่างไร้ความปราณี และถ้าไม่ถูกฆ่า ณ ที่นั้นเขาจะต้องถูกส่งตัวเข้ากองทัพบกแดงแน่

“เรารู้กันว่าลูกเขยของแกซ่อนตัวอยู่ที่นี่ ลูกเขยของแกหลบหนีกองทัพประชาชนของประธิปไตยเกาหลี แกจงบอกที่ซ่อนตัวเขาเดี๋ยวนี้ หรือมิฉะนั้นเราจะลงโทษแกเดี๋ยวนี้”

“ก็คุณค้นหาเอาเองซี ผมจะซ่อนเขาไว้ได้ที่ไหน? ทำไมเขาจะต้องมาที่นี่ซึ่งเป็นที่จะค้นหาได้ง่าย”

เขาได้ยั้งเสียงปิดประตูคังปัง และเสียงคว่ำของหีบใส่ของใบใหญ่

“พระองค์เจ้าข้า” อินทิวอริชฐานเบา ๆ “พระองค์ทรงทราบที่ข้าพเจ้ายินดีจะไปอยู่กับพระองค์เมื่อไรก็ได้ข้าพเจ้าไม่มีความกล้าคนเหล่านั้นซึ่งมาได้แต่กาย ดังที่พระองค์ตรัสไว้ แต่พระองค์ทรงทราบแล้วว่าข้าพเจ้าได้ถวายชีวิตของข้าพเจ้าไว้กับพระองค์หลายปีมาแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะมีโอกาสรับใช้ในคริสตจักรของพระองค์ ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระองค์แล้ว ขอทรงโปรดนำข้าพเจ้าให้ปลอดภัยอีกครั้งหนึ่งเหมือน อย่างที่พระองค์ ึ่งทรงกระทำหลายครั้งมาแล้ว”

เสียงภายนอกก็ค่อย ๆ หายเจียบไป ในขณะที่คนพวกนั้นออกไปจากบ้าน เขาต้องนอนอยู่ในหลุมโตไม่เกินขนาดหลุมฝังศพเท่าใดนัก เขาขุดหลุมซ่อนตัวเองอยู่ในบ้านของพ่อตาของเขา ณ เมืองเซินจุนทางเกาหลีภาคเหนือ เมืองนี้มีพลเมืองประมาณสองหมื่นคน และครั้งหนึ่งจะพลเมืองพากันไปนมัสการพระเจ้าที่คริสตจักรก่อนที่กองทัพคอมมิวนิสต์เข้ามารุกราน

อินทิวได้ถวายตัวต่อพระเจ้าเพื่อทำงานของพระองค์เต็มเวลาและได้ศึกษาในโรงเรียนพระคริสตธรรมในเมืองปองยาง

ศาสตราจารย์ประจำโรงเรียนได้หาหน้าไปที่ละคนสองคน และผู้ที่เข้ามาสอนใหม่ จะต้องได้รับอนุญาตจากทางการคอมมิวนิสต์เสียก่อน และจะต้องเต็มใจสอนในแนวทางระบบคอมมิวนิสต์

ในปี ค.ศ. 1948 โรงเรียนพระคริสตธรรมได้สถาปนาตัวเองขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และชั้นหนึ่ง ๆ สอนได้เกิน 50 คน และถูกคอมมิวนิสต์ควบคุมการสอนอย่างแข็งแรง

ไผ่อินทิวรู่สึกเข้าใจเหมือนเพื่อน ๆ ของเขาอีกหลายคนที่ตัดสินใจไม่ไปเรียนต่อเมื่อโรงเรียนเปิดภาคเรียนเขารับหน้าที่เป็นผู้เทศนาในคริสตจักรแห่งหนึ่งในเมืองเซินจุนซึ่งมีลีซุงคูเป็นศิษยาภิบาล ในคริสตจักรที่โตกว่านั้นซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กัน ไผ่และคนงานของพระเจ้าคนนี้ได้สนทนาอย่างถึงใจ ลีได้ และคนงานของพระเจ้าคนนี้ได้สนทนาอย่างถึงใจ ลีได้เล่าเรื่องที่เขาได้ทำผิดต่อพระเจ้าโดยยอมไถ่ คำนับให้แก่พระแม่เจ้าสุรียาในเมื่อสมัยญี่ปุ่นบังคับ เขาได้ตัดสินใจว่าจะไม่ทำเช่นนั้นอีกเพราะมันขัด ต่อมนธรรมของเขาเอง ซึ่งทำให้ไผ่ซึ่งเป็นคนหนุ่มต้นเตี้ยมาก ไผ่ได้อธิษฐานขอให้มีความเชื่อและ มีความมั่นคงเช่นเดียวกัน

ในปี ค.ศ. 1949 กองทัพคอมมิวนิสต์ดูเหมือนเริ่มจัดกำลังของเขาขึ้นอย่างเข้มแข็ง ชายทุกคน อายุไม่เกิน 45 ปีต้องถูกเกณฑ์เข้ารับราชการทหาร ศิษยาภิบาลลีปฏิเสธไม่ยอมไปเพราะผู้รับใช้ของพระเจ้าจะหิบบารุขขึ้นประหารเพื่อนมนุษย์ด้วยกันนั้นยอมทำไม่ได้ ไผ่หนุ่มคนนี้ก็เดินตามแบบนั้นด้วย ทั้งสองคนถูกลากตัวออกไปทำงานในเมืองแร่แห่งหนึ่งตามแม่น้ำยาหลู ทาสกรรมกรเกือบทั้งหมดเป็นคริสเตียนที่ซัดขึ้น ไม่ยอมทำตามคำสั่งคอมมิวนิสต์ ทาสกรรมกรพวกนี้ถูกปลุกให้ลุกขึ้นตั้งแต่เช้ามืดก่อนสว่างตั้งแต่ 4.30 น. ให้ทำงานแล้วให้รับประทานอาหารเช้า ซึ่งมีข้าวต้มปนกับข้าวโพดชนิดที่มนุษย์เกือบกินไม่ได้ ครั้นแล้วถูกส่งตัวให้ไปทำงานโดยเดินขบวนกันไปเป็นแถว ๆ และต้องทำงานอยู่บนค้ำงานทำงานต่อไปอีกไม่ไหว หลายคนไม่สามารถทนต่อการทำงานหนักเป็นระยะเวลานานชั่วโมงและได้รับการพักผ่อนไม่พอ พร้อมกับอาหารเลว ๆ เช่นนั้น พวกเขาถูกบังคับให้ทำงานหนักแม้จะป่วยจนยืนไม่ได้ก็บังคับให้ทำงานจนล้มลงแล้วจะถูกลากตัวไป “โรงพยาบาล” และไม่มีใครได้ยินเรื่องราวของเขาอีกเลย

ในวันอาทิตย์ลีและไผ่จะหนีออกไปก่อนเสียงแตรไซเรนปลุก แล้วนำประชุมชนมัสการในคริสตจักรต่าง ๆ ที่เคยทำงานอยู่ ถ้าทหารยามจับได้ก็จะต้องถูกลงโทษโดยตัวอย่างหนัก

เช้าวันอาทิตย์วันหนึ่งทั้งสองคนถูกจับตัวได้ทั้งสองคนถูกมัดมือไพล่หลัง มีหลักปักไว้อันหนึ่งหลักนี้เสี้ยมปลายแหลม หลักนี้ปักไว้ตรงหน้าทั้งสองคน ทั้งสองคนถูกบังคับให้คุกเข่าลงบนหินแหลม ๆ และมีผู้ค้อนพินรองตรงข้อพับหัวเข่า เขาจะเอนตัวไปข้างหน้าไม่ได้เพราะหลักแหลมที่ปักไว้จะทิ่มแทงหน้า และจะถอยหลังก็ไม่ได้เพราะค้อนพินจะบีบให้ปวด แดคเผาหลังของทั้งสองคนจนบวมปูดพองขึ้นเป็นผื่นแดง

บางครั้งผู้ทรมานจะเอาเขาห้อยหัวลง แล้วเอาน้ำกรอกเข้าทางจมูกจนท้องกาง แล้วปลดตัวลงมาและกระโดดทุ่มตัวลงบนพุงที่อืดอยู่นั้นพร้อมทั้งตะปุกเกือก

ในที่สุดอาทิตย์เช้าวันหนึ่งในฤดูร้อนปี ค.ศ. 1950 หลังจากที่สงครามเกาหลีเริ่มต้นแล้วไผ่กับลี และคริสเตียนคนหนึ่งถูกโบยตัวอย่างสาหัส แล้วจับโยนลงน้ำทั้งสามคน แล้วทั้งสามก็ตั้งต้น

ตะเกียกตะกายขึ้นจากน้ำแต่ผู้ทรمانนั้นรีบตะครุบตัวไว้ และเอาหน้า กดลงใต้ผิวน้ำ จนพวกนั้นนึกว่า ทั้งสามคนตายแล้ว

สมาชิกคริสตจักรผู้เป็นศิษย์ของพระเยซูที่เชื่อสัตย์ซื่อเฝ้าอยู่ว่าศิษยาภิบาลของเขาถูกทรمانอย่างไร เวลาเมื่อพวกแดงไปหมดแล้ว คริสตสมาชิกพวกนั้นก็รีบไปปรับร่างของคนทั้งสามไว้ ปรากฏว่า ยังไงไม่ตาย พวกเขาช่วยกันเอาน้ำออกจากปอด และใช้วิธีผายปอดจนทั้งสามคนฟื้นขึ้นมา

รุ่งขึ้นทหารยามนั้นก็กลับมาอีก ศิษยาภิบาลลี้ถูกคุมตัวไปยังเหมืองแร่ แต่ไฟถูกบังคับให้เข้าแถวเพื่อไปอยู่กับกองทัพคอมมิวนิสต์

เขาต้องเดินไปตามถนนพร้อม ๆ กับเพื่อน ๆ อีกสิบคน เขาพยายามเดินช้า ๆ อยู่ข้างหลัง ทันในนั้นเขาได้โอกาสจึงเล็ดลอดหนีลวคลูกข้างทาง แล้ววิ่งไปหาพุ่มไม้กำบังตัวเล็ดลอดต่อไป ขณะที่ตำรวจกำลังค้นหาตัวเขาอยู่อีกทางหนึ่ง เขาก็หาทางขึ้นภูเขาไปอย่างลึกลับและปีนขึ้นไปจนสูงสุด เขาเจอถ้ำลึกแห่งหนึ่งแล้วเขาค่อย ๆ คลานเข้าไปทั้งมืด ๆ อย่างนั้นและนอนอยู่อย่างเงียบ ๆ

หลังจาก นอน ซ่อนตัวอยู่โดยมีอาหารแต่เพียงเล็กน้อยถึงสิบวัน เขาจึงออกจากถ้ำในเวลา กลางคืนและลงไปสู่เมืองเซินจุน เป็นเวลาเกือบรุ่งสว่างแล้วขณะที่เขาปีนกำแพงเข้าทางหลังบ้านของ พ่อตา

วันนั้นชายแก่ได้ขุดหลุมใต้พื้นเรือน ไปกคลานลอดเข้าไปทางเตาผิงไฟ และใช้หินแบน ๆ ปิด ปากรูไว้พ่อตาของเขาถือไฟในเตาผิง ฉะนั้นจึงได้จึงกลบรอยทางที่ทำไว้ใหม่ได้สนิทสนม

หลังจากที่เขาต้องทนอยู่ในที่มืด ๆ มาหลายวันแล้วเนื่องจากตำรวจจับได้มาค้นบ้านอยู่อย่าง เข้มงวด ในที่สุดตำรวจค้นไม่พบก็เลิกถามมือไปเอง พ่อตาของเขาต่อสายไฟฟ้าลงไปให้เขาในหลุม เพื่อให้เขาใช้แสงสว่างและสามารถฟังวิทยุได้โดยใช้ฝากรอบที่หู

แม้เขาซ่อนตัวอยู่เช่นนั้น เขาก็รู้ข่าวต่าง ๆ จากกรุงโตเกียวและบางครั้งได้ฟังรายการเป็นภาษา เกาหลีซึ่งรัฐบาลเกาหลีได้ส่งไปทางเกาหลีเหนือ วันหนึ่งเขาทราบข่าวของแม่คอร์ดอร์ว่ากำลังจะขึ้น บก ไฟกตั้งทราบข่าวของแม่คอร์ดอร์ว่ากำลังจะขึ้นบก ไฟกตั้งเด่นมากและนึกว่าไม่ช้าคงได้พบ อิศรภาพแน่

และที่ประเสริฐยิ่งกว่าวิทยุก็คือพระคัมภีร์ซึ่งพ่อตาส่งไปให้อ่าน และทุกๆ วันเขาอ่านอย่างจริง ๆ จัง ๆ

“แม้ข้าพเจ้าจะดำเนินไปตามหว่างเขาอันมีดมัวแห่งความตาย ข้าพเจ้าก็จะไม่กลัวอันตรายเลย เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยข้าพเจ้า” สดุดี 23:4

“เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า และเมื่อเจ้าลุยข้ามแม่น้ำ แม่น้ำนั้นจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าเดินผ่าน เข้าไปในกองไฟ ไฟจะไม่ลวกเจ้า หรือเปลวเพลิงจะไม่ไหม้เจ้า” อิสยาห์ 43:2

เขาต้องซื้อพระคัมภีร์ได้หลาย ๆ สิบข้อระหว่างที่ต้องรออยู่ในหลุมเป็นเวลานานเช่นนั้น
“อย่าให้ใจเดือดร้อนเพราะคนที่กระทำชั่ว”

เขาต้องทำสคูตี บทที่ 27,37 และบทที่ 90 ยอห์น บทที่ 14,15,17 และ โรมบทที่ 8 กับยอห์นฉบับ
ต้น

บางครั้งเขาได้พบคำสัญญาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ซึ่งเขาไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย

พระสุรเสียงที่น่าปลื้มใจของพระเยซูทำให้เขาค้นค้นยิ่งกว่าเสียงของนายพลเม็คคาร์เธอร์ มี
บ่อยครั้งที่เขาได้ยิน พระสุรเสียงของพระเยซูมาตรัสแก่เขา ณ ช้าง ๆ ตัวเขา ขณะที่เขาต้องขดตัวอยู่อย่าง
เดียวอีค้อดในหลุมเช่นนั้น

“ของในโลกทุกสิ่งกำลังค่อย ๆ เสื่อมลงในแสงสว่างแห่งพระรัศมีและพระคุณของพระเจ้า” วัน
หนึ่งขณะที่เขาฟังข่าวจากวิทยุโตเกียวว่า “กองทัพสหประชาชาติได้ขึ้นบกที่เมืองอินซอนแล้ว และพบ
กับการต่อสู้เพียงเล็กน้อย การต่อสู้มุ่งหน้าไปสู่กรุงซีอูล”

เขารู้ว่าอีกไม่ช้าเขาคงหลุดออกจากการถูกฝังทั้งเป็นและจะเห็นแสงอาทิตย์อีกครั้งหนึ่ง วันแล้ว
วันเล่าเขาได้ยินข่าวดีเสมอ กรุงซีอูลถูกยึดคืนมาได้แล้ว และกองทัพสหประชาชาติข้ามเส้นขนาน
สามสิบแปดไปแล้วเข้ายึดเมืองสระวอนและเมืองปองยางได้ เขาตรู่วันหนึ่งพ่อตาของเขามอบอกว่าพวก
คอมมิวนิสต์ล่าถอยแต่ คอมมิวนิสต์ได้จับศิษยาภิบาลผู้ปกครองคริสตจักรและผู้นำคริสเตียน หลายคน
พาไปแล้วยังเสียกลางทางฉะนั้นอย่าเพิ่งออกมาจากที่ซ่อนจนกว่าพวกคอมมิวนิสต์จะล่าถอยไป
หมดแล้วจริง ๆ

ภายหลังเขาเองได้ข่าวว่ามีคนถูกยิงตายเป็นจำนวนร้อย ๆ ที่ออกมาจากที่ซ่อนเร็วเกินไป เมื่อ
เดือนตุลาคมวันที่ 20 กองทัพสหประชาชาติได้เข้ามาในเมือง ประชาชนพากันโลดเต้นต้อนรับด้วย
ความยินดี ไฟก็ได้คลานออกมาจากที่ซ่อนของเขา

เขาพยายามลุกขึ้นยืน แต่เส้นประสาทและสมองของเขามีมันจนหน้ามืด และต้องพับหน้าลง
เหมือนต้นไม้เหี่ยว พอลุกขึ้นได้เขาเห็นเงาของตัวเองในกระจกอะไรช่างเปลี่ยนแปลงไปเช่นนั้น
ผิวหนังของเขาขาวซีดหนวดเครายาวรุงรังผมผ้าเกือบจะเกล้ามวยได้ หน้าตาของเขามองดูคล้าย ๆ
คนชรา

เขาบอกว่าเขาต้องหัดเดินอีกครั้งหนึ่งโดยใช้เชือกผูกแล้วเดินไปรอบ ๆ ห้อง แม้ว่าเวลานั้นเป็น
ฤดูใกล้ฤดูหนาวแล้วไปไม่ร่วงลงเกือบหมด แต่กระนั้นเขายังรู้สึกที่โลกนี้ช่างสดชื่น และอบอุ่นในกับ
แสงแดดที่ส่องฟ้ายังมีสีคราม น่าชื่นใจอะไรเช่นนั้น

แต่ในระยะเพียงสามวันเท่านั้นเองก็มีข่าวมาว่ากองทัพคอมมิวนิสต์มาอีกแล้ว และกองทัพ
สหประชาชาติกำลังถอย

ข่าวเช่นนั้นทำให้ไผก เกือบไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ข่าวลือก็สับสน แต่กระนั้นคนเป็นจำนวนมาก พากันทิ้งบ้านแล้วหนีลงใต้ ไผกอ่อนแอเกินไปที่จะหนีไปกับพวกนั้นได้

ครั้นแล้วรุ่งขึ้น จินคอมมิวนิสต์ก็เข้ายึดตัวเมืองเช่นจนได้อีกครั้งหนึ่ง ด้วยการเตรียมตัวเล็กน้อย ไผกก็หนีออกจากตัวเมืองโดยออกไปทางตรอกด้านหลัง และมุ่งหน้าไปทางใต้พร้อม ๆ กับคนอื่น ๆ ที่อพยพไปด้วยกัน

ขณะที่พวกเขาเดินทางมาไม่สู้ไกลนัก ก็พบทหารจินคอมมิวนิสต์เข้ามาล้อมพวกที่กำลังอพยพ แต่ไม่มีล้ามที่จะพูดกันให้รู้เรื่องจึงก่อให้เกิดความวุ่นวาย ขนานใหญ่

ไผกสำนึกตัวแน่ว่าจะต้องถูกส่งตัวให้พวกเกาหลีแดงหรือมิฉะนั้นก็คงถูกยิงตายกลางทาง หรือไม่ก็ถูกบังคับให้ร่วมกับกองทัพแดง

เขาจึงคุกเข่าลงอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ข้าพเจ้าก็จะทนได้ แต่พระองค์ได้ทรงโปรดพิทักษ์รักษาข้าพเจ้ามาแล้วหลายเดือนขอพระองค์ทรงทำข้าพเจ้าให้ปลอดภัยอีกครั้งหนึ่งเพื่อว่า ข้าพเจ้าจะมีโอกาสรับใช้พระองค์ในคริสตจักร”

เหมือนจะเป็นคำตอบคำอธิษฐาน ในทันทีทันใดก็มีเสียงกระหึ่มของเครื่องบินมาทางทิศใต้ และเสียงก็ดังมากขึ้นอย่างรวดเร็ว

“เครื่องบินอเมริกัน

ทหารจินคอมมิวนิสต์แตกกระจายพากันไปซ่อนตัวตามใต้ต้นไม้ทั้งสองข้างทาง ชาวเกาหลีผู้อพยพหลบภัยได้โอกาสต่างก็วิ่งหนีเอาตัวรอดตายดีกว่าที่จะต้องไปทนทุกข์ทรมานโดยทหารจินคอมมิวนิสต์ ฉะนั้นต่างคนหนีเอาตัวรอดกันอย่างวุ่นวาย และไผกก็อยู่ในพวกนั้นด้วย

ขณะที่เครื่องบินผ่านไปยังไม่สูงนัก ก็มีเสียงปืนกลจากเครื่องบินพุ่งออกมา คนลี้ภัยหลายล้มลงเลือดไหลกลางถนน

โดยไม่เหลียวหลังไผกวิ่งหนี แต่ว่าเขาของเขาหมดเรี่ยวแรงและคอก็แห้งผาก เขาซ่อนตัวในพุ่มไม้เตี้ย ๆ ข้างถนน และพักหายใจน้อยสักหน่อยหนึ่งจึงเดินทางสู่ทิศใต้ต่อไป แต่ก็กะโผละผลกลงไปด้วยความยากลำบากเพราะหมดแรง

เขาต้องสะดุ้งตกใจกลัวและอดโรยหัวโผย ทั้งกลางวันกลางคืนเขาต้องหาโอกาสค้นหาอาหารที่เจ้าของบ้านทิ้งบ้านไว้และเหลือเศษอาหารไว้บ้างตามเรือนร้างตามหมู่บ้านของชาวนา แต่เขาไม่กล้าพักในบ้านเหล่านั้น การสู้รบยังมีอยู่ตามภูเขา กองทัพจีนก็อยู่ไม่ห่างไกลนัก

เมื่อเขามาถึงเมืองป๋องยาง ขณะนั้นบ้านเมืองกำลังวุ่นวายสุดขีด ผู้คนพากันมาอ้อที่ริมฝั่งน้ำให้ถองด้วยความกระวนกระวายอยากจะทำอะไรให้พ้นๆ แต่สะพานทุกแห่งถูกทำลายหมดสิ้น เว้นแต่สะพานที่อยู่เหนือตัวเมืองขึ้นไปและไม่มีพลเรือนคนใดได้รับอนุญาตให้เข้าไปใกล้สะพานนั้น สะพาน

รถไฟอันแก่ถูกระเบิดลงไปแช่อยู่ในน้ำในลักษณะที่หิ้งงอใช้การอะไรไม่ได้ มีบางคนพยายามข้ามไปได้ แต่บางคนก็ทำพลาดตกลงไปในแม่น้ำซึ่งเย็นเหมือนน้ำแข็ง

แต่โฟกต์ตัดสินใจว่าอย่างไร ๆ ก็ต้องข้ามไปได้แม้จะเกือบ ๆ พลาดล้มลงหลายครั้ง เขาก็ยังข้ามฝั่งไปทางทิศใต้ได้ เขาเดินทางไปพร้อมกับพวกลี้ภัยคนอื่น ๆ ต้องเดินทางอ่อนเปลี้ยมาเป็นเวลามากกว่าหนึ่งอาทิตย์และเก็บเศษอาหารได้บ้างตามบ้านร้างและในที่สุดก็มาถึงกรุงซีอูล เขาได้พบกับคริสเตียนหนุ่มหนึ่งซึ่งลี้ภัยลงมาจากเมืองเซินจุน เขาพากันไปอาศัยอยู่ในอาคารของคริสตจักรหลังหนึ่ง และโฟกต์ได้มุม ๆ หนึ่งพอได้อาศัยนอน

แต่ก่อนทหารจีนกำลังไล่ติดตามมา และกรุงซีอูลก็ทำท่าจะแตกอีกครั้งหนึ่ง มิชชันนารีอเมริกันสามคนกำลังใช้รถบรรทุกลำเลียงคริสเตียนไปยังอำเภอเมืองอินซอนวันนั้นเป็นวันคริสตมาสที่โฟกต์ถูกยัดเข้าไปในรถบรรทุกและเดินทางต่อไป เมื่อมาถึงอำเภอของตัวเมืองนั้นแล้วมิชชันนารียิ้มอย่างขวางและพูดว่า “พวกเราดีกว่าหนึ่งพันคน นี้และเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่เราจะฉลองวันคริสตมาส”

ไม่ช้าเรือท้องแบน บรรทุกคนเต็มก็ออกเดินทางสู่ทะเล และในเวลานั้นคณะคริสเตียนก็ร้องเพลง

“พระองค์นำพา พระองค์นำพา
พระหัตถ์พระองค์ทรงจูงมือข้าฯ”

ชีวิตบนเกาะเจออยู่กันอย่างทุลักทุเลซึ่งทางการกองทัพอเมริกาส่งเตือนทำให้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังสงบอารมณ์สบายคิดว่าที่จะหนีภัยอยู่ตลอดเวลา และทรมานเพราะความหิวโหย พร้อมกับร่างกายที่เหนื่อยปวดเมื่อยทั่วตัว

คริสตจักรหลายแห่งเริ่มสถาปนาด้วยฝีมือของชาวลี้ภัยเหล่านั้นขึ้นทั่วเกาะ และพระกิตติคุณได้นำออกเทศนาด้วยความร้อนรนอย่างศรัทธาจริง ๆ มีคริสตจักรตั้งขึ้นถึงสี่สิบคริสตจักร เด็กๆ พากันยัดเยียดเข้ามาในโรงเรียนรวีวารศึกษา

โฟกต์ได้พิจารณาตัวเองให้แก่การงานแห่งหนึ่งซึ่งชาวลี้ภัยได้จัดตั้งขึ้น เขามีหลายสิ่งในใจของเขาที่เขาอยากระบายออกมาเป็นคำพูด คือข้อความเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าตรัสแก่เขาขณะที่เขาซ่อนตัวอยู่ใน “หลุมหลบภัย” ไม่มีใครบ่นเลยว่าคำเทศนาเหล่านั้นยืดยาว วันอาทิตย์เป็นวันที่ชาวลี้ภัยพากันมาเลี้ยงโต๊ะด้วยอาหารสำหรับจิตวิญญาณ ไม่ใช่สักแต่ว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่ต้องทำเท่านั้นการไปนมัสการพระเจ้าที่คริสตจักรเป็นเวลาที่ยื่นเรียวินดีและเป็นเวลาสรรเสริญพระเจ้า ไม่ใช่เป็นการบังคับแต่ตามใจสมัคร

ในฤดูใบไม้ร่วงปีนั้น โฟกต์ได้ทราบข่าวว่าโรงเรียนพระคริสตธรรมจะเปิดใหม่ในเมืองปูซาน เขาเดินทางไปเมืองนั้นทันที และได้ทุ่มเทพลังทุกอย่างเล่าเรียนพระวจนะของพระเจ้า รุ่งขึ้นอีกปีหนึ่งที่

ประชุมใหญ่ได้ตกลงเปิดโรงเรียนพระคริสตธรรมอีกแห่งหนึ่งที่เมืองเตกูและไพลกเป็นสมาชิกคนหนึ่ง
ของโรงเรียนนั้นที่จบหลักสูตรเป็นพวกแรก

พระเจ้าทรงพระราชทานหน้าที่การงานให้แก่เขาซึ่งเขายินดีรับใช้พระเจ้าซึ่งเขาได้คอยทำมา
นานแล้ว ขณะที่เขายังกำลังเป็นนักศึกษาอยู่ในโรงเรียนพระคริสตธรรมเขาได้จัดตั้งคริสตจักรแห่งหนึ่ง
ขึ้นเพื่อครอบครัวของนายทหาร ณ บริเวณบ้านพักซึ่งญี่ปุ่นได้สร้างทิ้งไว้

เรื่องราวของไพลกก็เป็นแบบธรรมดาของนักเรียนเหล่านี้ นักเรียนหลายคนเรียนจบหลักสูตร
โรงเรียนพระคริสตธรรม แล้วก็ออกไปปฏิบัติกรอย่างเข้มแข็งในคริสตจักรที่เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว พระ
คัมภีร์อีบบรูบทที่ 11 ก็ชำระตัวเองอีกครั้งหนึ่ง

“บางคนได้ถูกรับการทรมานเพราะไม่ยอมรับการช่วยให้รอดตาย... บางคนถูกทดลองโดยคำเยาะ
เย้ยและถูกเขี่ยจน แล้วก็ถูกจำและขังไว้ในคุกด้วย... เขาจึงได้เที่ยงชุ่มซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและในโพรง...”

บทที่ 15

อยู่ไปก็หนักแผ่นดิน

นายгим ชังโ อู้สึกหมดอาลัยตายอยากที่จะอยู่เป็นผู้เป็นคนกับเขา อายุของเขาเพิ่งได้สิบหกปี มีอื่ไม่มีค้วนทั้งสองข้าง ช่วยตัวเองก็ไม่ได้ คนอื่นต้องทำให้ทั้งนั้น กินข้าวเขาก็ป้อน เสื้อผ้าก็ต้องมีคนใส่ให้ ต้องเป็นภาระของคนอื่นตลอดชีวิต

จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกทำไมเล่า อยู่ไปก็หนักแผ่นดินประโยชน์แก่ตนก็ไม่มี แก่คนอื่นก็ไม่ได้ เขาได้แต่อนกถึงเกลือกไปมาบนพื้นกระดาน ร้องไห้ตลอดวัน

ฆ่าตัวตายเสีย มันจึงจะดี เอาเสียเดี๋ยวนีเห็นจะเหมาะ แต่จะฆ่าตัวเองได้อย่างไร มือมันค้วนหมดท่า

ต่อมาวันหนึ่งเขาเห็นขวดยานอนหลับ เขาดีใจ เอามือค้วนค่อยประคองมันขึ้น เอาปากกัดค้วนจุกออก แล้วเทลงทั้งขวดในถาดทองเหลือง เขาก็กินด้วยปากอย่างสมใจนิก ต่อจากนั้นเขาสลบไปถึงสองวัน แต่เพราะเขาเป็นเด็กหมุ่นที่กำลังแข็งแรง เขาก็กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก แต่นั้นเป็นต้นไปใคร ๆ ก็กลัวว่าเขาจะฆ่าตัวตายอีก มีอะไรที่ใครนิกกว่าจะเป็นเรื่องมือประหารตัวเองได้ เขาก็เก็บหมด

บางครั้งเขาก็หวนรำพึงคิดถึงเรื่องที่ล่วงมาแล้ว มันเป็นเรื่องที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดครวคร้าวทั้งในด้านร่างกายและสมอง

ครั้งเมื่อพวกคอมมิวนิสต์ได้เข้ามายึดครองเกาหลีได้พวกแดงได้แต่อำนาจราชศักดิ์ลงไปจนถึงเมืองของเขาซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลสักเท่าไรจากสนามบินของเมืองหลวงกรุงซีอูล

พวกนักเรียนหนุ่มทั้งหลายของวิทยาลัยทั้งปวงได้พากันออกไปช่วยกองทัพบกของรัฐบาลเกาหลีที่ตั้งขึ้นใหม่ทหารได้รับการฝึกหัดยังไม่พอ เหตุฉะนั้นนายгимและเพื่อนนักเรียนจึงยินดีช่วยทหารออกรบ

นายгимกับเพื่อนรวมชั้นได้รุกเข้าไปแนวหน้าอย่างบ้าระห่ำ นายгимกับพวกเพื่อน ๆ เป็นกำลังเลียงส่งลูกกระสุนดินดำไปยังแนวหน้า ในขณะที่นายгимได้แบกหีบกระสุนไว้บนศีรษะเดินไปตามร่องสนามเพลาะ ลูกกระเบิดได้ตกลงใกล้ ๆ เขาห่างจากกันไม่กี่ก้าว เศษลูกกระเบิดได้แตกออกกระจายถูกแขนของเขา มีบาดเจ็บสาหัส หากเขาจะได้อ้อมค้วลงในสนามเพลาะก็คงจะไม่เป็นอันตราย สนามเพลาะต้นไปที่จะเป็นที่กำบังส่วนบนของเขาได้ เขาล้มลงเจ็บปวดครวครวอยู่แต่ลำพัง

เป็นที่น่าสงสาร ใคร ๆ ก็ไม่สนใจกับนายกิม ปล่อยให้เขาอนคลุกเลือดเจ็บปวดอยู่เช่นนั้น รุ่งขึ้นเขาก็พอมีกำลังที่จะคลานกลับไปบ้าน แขนทั้งสองข้างมีบาดแผลสาหัส ความปวดทำให้เขา รับประทานอะไรไม่ได้เลย

ต่อมาอีกสองวันพ่อแม่และพี่สาวที่หนีเงินแดงไปยังภูเขาก็ก้นกลับไปบ้าน เมื่อเจอเขาคอยอยู่ในสภาพเช่นนั้นพี่สาวก็ช่วยล้างแผลให้ หาข้าวให้เขากิน อาการหนักขึ้นเพราะบาดแผลเป็นพิษ พ่อจึงอุ้มเขาไปส่งโรงพยาบาลที่กรุงซีอูล ซึ่งในเวลานี้ตกอยู่ในความปกครองของเงินแดง หมอชาวเกาหลีจึงได้ช่วยตัดมือออกทั้งสองข้าง

แผลนั้นกว่าจะหายก็ช้ำมาก เมื่อเอาผ้าพันแผลออกเขาก็เห็นว่าไม่มีมือ เขาจะต้องถูกเลี้ยงเหมือนอย่างเด็กแดง ๆ ใส่เสื้อเองก็ไม่ได้ กินก็ต้องมีคนอื่นมาป้อนขาดแขนก็เหมือนขาดอาชีพ หาเลี้ยงตัวเองไม่ได้อีกแล้ว อ้อ, เขากลายเป็นคนพิการ ใคร ๆ ก็พากันหลบหน้า

เขานึกว่าเขาควรตายเสียดีกว่า ชีวิตข้างหน้าเป็นอย่างไร เขาไม่เคยรับรู้เลย เขารู้ว่าผีมี พวกผีเหล่านี้เร่ร่อนเที่ยวอยู่ทั่วไป ผู้ที่มีบุตรที่ซื่อสัตย์และไหว้เจ้าบิดามารดาเหล่านั้นจึงจะหวังมีความสุขบ้าง ในภพหน้าส่วนตัวเองนั้นไม่มีความหวังอย่างคนอื่นเลย เขาเต็มใจ หากจะตายอย่างไรได้ยอมตายทั้งนั้น

ครั้นเมื่อเขามองไม่เห็นลู่ทางที่จะประหารตัวเองได้แล้ว ชีวิตของเขาก็ยังมีดมลงอย่างบอกไม่ถูก จะมองอะไร จะคิดอะไรก็มีแต่ความมืดมัว

สงครามได้ผ่านหมู่บ้านเขาไปถึงสี่ครั้ง แต่ครั้งก็มีแต่ความพินาศเพิ่มขึ้นทุกที เขาพากันอพยพ เขาพากันกลับมา ในที่สุดก็เอาเศษบ้านที่ปรักหักพังมารวมกันเข้าสร้างขึ้นเป็นบ้านเล็ก ๆ ห้องเดียว พอที่จะกันความหนาวให้ความอบอุ่นไปจนตลอดฤดูหนาว

ต่อมาอีกสองปี เขาได้ยินข่าวดีว่า มีหมอวิเศษต่อแขนต่อขาได้ และใคร ๆ ที่ขาดแขนขาดขาไปหาเขาๆ ก็ต่อให้ แต่หมอวิเศษนี้อยู่ที่โรงพยาบาลมิชชันในกรุงซีอูล เมื่อปรึกษาหารือกันเป็นที่ตกลงแล้ว พ่อและพี่สาวก็พากันไปเมืองหลวงเพื่อไต่ถามดูว่า มีทางอันใดที่จะช่วยเหลือเขาได้

ครั้นเมื่อไปถึงโรงพยาบาลแล้ว ก็มีเจ้าหน้าที่นำตัวเขาไปหามิชชันนารีคนหนึ่ง ท่านเองเป็นคนพิการ มีแขนปลอม และปลายแขนปลอมของท่านนั้นมีขอเหล็กท่านไม่มีความอายเลยในเรื่องแขนปลอมของท่าน แต่กลับตรงกันข้าม ชีวิตของท่านเต็มไปด้วยความสุขและความขยันขันแข็ง ชีวิตของท่านเต็มไปด้วยความร่าเริงมิชชันนารีอเมริกันเป็นคนใจดีมีแต่ความร่าเริงสอให้เห็นว่าเป็นคนมีความสุขจริง ๆ สิ่งที่ทำให้นายกิมประหลาดใจก็คือ มิชชันนารีผู้นี้มีชีวิตอยู่เพื่อคนอื่นแท้ ๆ แม้ว่าเขาเป็นคนพิการก็เป็นคนพิการที่ช่วยตัวเอง และช่วยคนอื่นได้ด้วย

นายกิมได้นั่งดูมิชชันนารีอย่างเพิดเพิด ที่เห็นท่านได้ใช้แขนปลอม ของท่าน อย่างว่องไว คล่องแคล่วเขาประหลาดใจจริง ๆ เพราะแขนปลอมนั้นใช้ทำงานได้เท่า ๆ กับแขนดี

นายกิมเกิดความหวัง คราวนี้แหละที่เขาสามารถจะช่วยตัวเองได้ และนี่ก็ว่าจะสามารถช่วยคนอื่นได้ด้วย และยังไปกว่านั้นเขาคงสามารถทำการทำงานหาเงินเลี้ยงชีพตนเองได้

นายกิมต้องรออยู่หลายวัน ขณะเมื่อนายแพทย์ได้ทำการวัดแขนเพื่อใส่แขนปลอม ตลอดเวลา เขาสังเกตมิชชันนารีคนนี้ ช่างเป็นคนใจดีจริง ๆ เขาช่างมีความอดทน และประกอบไปด้วยความเมตตากรุณาและมีความสนใจกับคนพิการทุกคน บางคนที่ขาดนิ้วและบางคนที่แขนด้วน มิชชันนารีแขนด้วนมือปลอมก็ได้ให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการทุกคนที่ได้มาหาท่าน นายกิมนึกแต่ในใจว่า ทำไมมิชชันนารีอเมริกันคนนี้จึงได้ทิ้งบ้านเกิดเมืองนอนของตนมาช่วยพวกเขาชาวเกาหลีเช่นนี้? มองเห็นได้โดยถนัดว่าเขาไม่ได้มาหาเงินหาทอง ใคร ๆ ไปหาเขาก็รับและให้ความช่วยเหลือทั้งนั้น แม้แต่คนที่ไม่มีเงินเลยสักสตางค์แดงเขาก็ยังช่วยทำให้

วันหนึ่งมีชายคนหนึ่งชื่อนายหลี่ กานสุขได้มาทักทายปราศรัยกับเขา นายหลี่เป็นคนขาดนิ้ว และใช้ขาปลอม เขาก็ไม่อายขาปลอมของเขาเหมือนกัน ตรงกันข้ามเขารำเริงและเบิกบานอยู่เสมอ นายกิมแสนจะดีใจที่ได้มีเพื่อนเหมือนชายคนนี้ เขาคอยกันอย่างมีความสุขนายกิมรู้ว่านายหลี่ก็ได้ ขาปลอมมาจากชาวอเมริกันคนนี้เหมือนกัน

นายกิมจึงถามนายหลี่ว่า “คุณรู้ไหมว่าทำไมมิชชันนารีอเมริกันใจดีคนนี้จึงได้ละบ้านเกิดเมืองนอนอันสวยงามมาอยู่เกาหลี ช่วยพวกเราที่เป็นคนพิการ แม้แต่ภาษาของเราท่านก็พูดไม่ได้”

“อ้อ ก็เพราะท่านเป็นคริสเตียนนะซี” นายหลี่ได้ตอบ

“คริสเตียน มันเกี่ยวอะไรกัน?” นายกิมถามด้วยความสงสัย

“พิโซ นั่นหมายมันทุกสิ่งละ คือว่าการเป็นคริสเตียนนั่นก็คือ เขาเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าแต่พระองค์เดียว ผู้ได้เสด็จลงมาจากสวรรค์รับพระชาติเป็นมนุษย์ เพื่อช่วยเราซึ่งเป็นคนบาปเพราะว่าพระองค์ทรงรักเรา พระองค์ได้ทรงช่วยคนจนคนป่วย คนพิการ และทรงรักษาคนตาบอดหูหนวกให้หาย พระองค์ทรงตายแทนความผิดความบาปของพวกเราบนไม้กางเขน ซึ่งเป็นทางที่จะช่วยเราทุกคนให้พ้นจากความบาป พระองค์นี้แหละได้ทรงประทานความรักของพระองค์ไว้ในใจของผู้เชื่อทุกคน เหตุฉะนั้นคริสเตียนเราจึงมีความรักคนอื่นเหมือนพระเยซูทรงรักเรา”

“เอ๊ะ, นี่ถ้าคุณจะเป็นคริสเตียน?” นายกิมถามด้วยความสนใจ

“ครับ ผมเป็นคริสเตียน” นายหลี่ตอบด้วยดวงหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“ได้โปรดเถอะ ขอคุณเล่าให้ผมฟังอีก”

“มันไม่ใช่แค่เพียงการช่วยเหลือกันและกันเท่านั้นแต่เมื่อตายแล้วนะซิ เราจะพากันไปอยู่ที่ไหน คริสเตียนทุกคนตายแล้วไปสวรรค์ สวรรค์สวยงามกว่าอเมริกันเป็นไหน ๆ ที่นั่นไม่มีการเกิดแก่เจ็บตาย ในสวรรค์นั้นพระเจ้าได้ทรงเตรียมสิ่งของทุกอย่างไว้สำหรับเรา พระองค์ได้ทรงเตรียมสิ่งเหล่านี้ไว้ให้แก่เราทุกคนเปล่า ๆ”

เรื่องราวที่นายหลิเล่าให้นายกิมฟังนั้นไม่ใช่เรื่อง ที่จะเข้าใจกันได้ทันที นายหลิได้มาเยี่ยม นายกิมบ่อยครั้งทุก ๆ ครั้งก็ทำให้นายกิมยิ่งมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น โลกอันสวยงามกว้างใหญ่ก็เหมือนว่า แปลกไปกว่าแต่ก่อนมันกลายเป็นโลกที่น่ารักอยู่หน้าอาศัย การที่เปลี่ยนไปได้เช่นนี้ก็เพราะความรักของพระเจ้าที่ได้ปรากฏอยู่ในใจของมนุษย์แต่ละคน นายหลิได้ชวนนายกิมไปโบสถ์ “วันอาทิตย์นี้ คุณไปโบสถ์กับผมนะ วันอาทิตย์เป็นวันนมัสการพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดิน โลกและสรรพสิ่ง พระผู้ช่วยให้รอดคือองค์พระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงตายแทนความผิดความบาปของเรา”

“ครับ ผมจะไป ผมจะต้องเรียนรู้เรื่องพระเจ้าและองค์พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพระพรของผม ให้มากยิ่งขึ้นกว่านี้” นายกิมได้พูดตอบด้วยความแน่นอนในดวงใจ

โลกที่หมอดหวังก็กลับกลายเป็นโลกที่เต็มไปด้วยความหวังสำหรับนายกิม คริสตจักรเบธานี เป็นคริสตจักรใหญ่และสวยงามมาก คลื่นแห่งการสงครามได้ผ่านไปถึงสามคราว แม้แต่รอยร้าวของตัว คริสตจักรก็เกือบจะหาไม่ได้ นายกิมไม่นึกเลยว่าในโลกจะมีคริสตจักรอันสวยงามอย่างนี้ เพลงพิเศษก็แสนจะไพเราะ ผู้คนแต่งตัวเรียบร้อยพากันมาฟังเทศน์จนแน่นคริสตจักร และมีคนแน่นอย่างนี้ทุกวัน อาทิตย์ และคนทั้งหลายเหล่านี้ก็ล้วนแต่มีความสุขด้วยกันทั้งนั้น เขาเป็นกลุ่มคนที่แปลกจริง ๆ คนโดยมากในคริสตจักรนี้เป็นคนชาวเกาหลีเหนือที่ได้อพยพหลบภัยเกือบทั้งหมด คำเทศนาของท่าน อาจารย์ฮัน ช่างจับใจทุกอาทิตย์ แม้ว่านายกิมจะเข้าใจทุกคำไม่ได้ก็จริง แต่ถ้อยคำเหล่านั้นทำให้เขาอุ้นใจจริง ๆ

ไม่สู่นานนักเขาก็อธิษฐานเป็น ทุกวันเขาได้อ่านพระคัมภีร์ที่นายหลิได้ให้เขา เขาเสียใจที่เขา ไม่ได้เคยรู้เรื่องราวนี้มาก่อน มันเป็นเรื่องราวแห่งความอัศจรรย์จริง ๆ หากเขารู้เรื่องราวเหล่านี้มาก่อนที่ไปไหนเขาจะต้องทนทุกข์ทรมานมาเกือบสองปีเต็ม ๆ สองปีที่ปราศจากองค์พระเยซูคริสต์ มันช่างเต็มไปด้วยความมืดมนอนธการเสียจริง ๆ หากมีพระเยซูอยู่ในใจแล้ว ก็คงจะมีแต่ความชื่นอกบานใจเท่านั้น นายกิมไปคริสตจักรทุกวันอาทิตย์ ยิ่งไปก็ยิ่งรู้เรื่องราวมากยิ่งขึ้น ต่อมาอีกปีหนึ่งเขาก็ได้รับศีลบัพติศมา เชื้อฟิ่งในองค์พระเยซูคริสต์

นายกิมได้มีความสนิทสนมกับมิชชันนารีอเมริกันคนนั้นมาก นายกิมได้ไปเมืองเดจอนกับมิชชันนารีคนนั้นเพราะที่เมืองนี้เขาได้เปิดรับช่วยคนขาด้านมือด้วนเหมือนอย่างในเมืองหลวงซีอูล มิชชันนารีได้จัดปลูกโรงร้านขึ้นเพื่อทำให้เขาปลอมแขนปลอม ต่อมาเขาถูกส่งไปช่วยคนพิการที่

โรงพยาบาลอเมริกันที่เมืองชันจู ในโรงพยาบาลนี้ นายกิมได้สอนพวกเขาคว้นแขนคว้นให้รู้จักวิธีใช้ แขนปลอมขาปลอมของตน แล้วเขาก็กลับมาช่วยคนขาปลอมแขนปลอมที่ตำบลเตจอนอีก

นายกิมเล่นหมากรุกได้ด้วยมือปลอมปลายขอ เขาหยิบตัวหมากรุกได้อย่างถูกต้อง แล้วเขาจับ ดินสอเขียนคะแนนเกมส์ เขาสอนนักเรียนพิการทุกคนให้รู้จักเล่นปิงปอง โยนและรับกระสอบทราย ล้างชาม กวาดบ้าน ได้ทั้งนั้น

เมื่อเขาได้รับเชื้อฟิงในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าแล้วเขาก็ร้อใจ เขาอยากกลับบ้านเพื่อไปบอก เล่ากล่าวเรื่องของพระเยซูคริสต์ให้พ่อแม่และพี่สาวของเขาฟังพ่อแม่ไม่สู้จะเข้าเท่าไรนัก แต่เขาก็พากัน ไปคริสตจักรที่ตั้งอยู่ในหมู่บ้านของเขา เขาหมั่นไปเสมอ แต่พี่สาวของเขารับเชื่อ เพราะเขาเห็นการ อัจศจรรย์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของน้องชาย เขามีความชื่นชมยินดีในพระกิตติคุณอันประเสริฐนี้มาก ไม่ช้าก็ สมักรเป็นสมาชิกอธิษฐานในยามรุ่งอรุณ เขาได้ไปอธิษฐานทุกเช้า ๆ ดีแต่วิญญาณจิตของเขาต่อพระ พักตร์ ของพระเจ้าด้วยกันกับหญิงผู้ซื่อสัตย์อื่น ๆ อีกหลายคน

นายกิมได้เที่ยวไปบอกเล่ากล่าวเรื่องนี้แก่ชาวบ้านไม่สู่นานนักชาวบ้านก็พากันกลับใจเชื่อถื่อ ในองค์พระเยซูคริสต์ คริสตจักรก็มีสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว

แต่เนื่องจากสงคราม ผู้คนพากันยากจนขัดสนเหมือนว่าไม่มีหนทางที่จะช่วยทำให้ พวกเขา กระตือรือร้นในทางเศรษฐกิจ

นายกิมพูดว่า “เรื่องนี้ฉันต้องจัดการให้สำเร็จให้ได้” นายกิมจึงได้ไปที่เมืองเตจอน ที่นั่นมี องค์การช่วยตนเองของมิชชัน เขาได้ไขเปิดมาสองร้อยฟอง เขาได้เดินตามวิธีการที่มิชชันนารีได้สอน เขาทุกอย่าง เขาฝึกเขาเลี้ยงเปิดที่ออกมาเป็นตัวได้ถึงหนึ่งร้อยสิบเก้าตัว ไม่ช้าไม่นานลูกเปิดทั้งหลายก็ พากันลงว่ายน้ำเล่น

จำนวนเปิดก็มีมากขึ้น นากจากเลี้ยงเปิดเขาก็เลี้ยงไก่ด้วย นอกจากไก่แล้วเขายังเลี้ยงกระต่ายอีก สุนัขกัใหญ่ ทั้งไข่ทั้งเนื้อก็ถูกส่งไปขายในตลาดกรุงซีอูล ไม่ช้าไม่นานก็ได้ช่วยทำให้หมู่บ้านนั้นเจริญ ยิ่งขึ้นในด้านเศรษฐกิจชาวบ้านก็พากันสรรเสริญว่า “เด็กแขนคว้นได้ช่วยให้ชาวบ้านเรามีชีวิตชีวา กลับคืนมาอีก”

นายกิมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่และพูดว่า “ฉันคิดว่า อยู่ไปที่หนักแผ่นดิน อยู่ไปที่ไม่มีประโยชน์อันใด ตายเสียดีกว่า คุณเถอะฉันกลับกลายเป็นครูช่วยสอนคนอื่น ครูมิชชันนารีอเมริกันเป็นคนที่อัครราชย์ที่สุด คนอย่างฉันไม่เคยได้เห็นมาแต่ก่อน เขามีชีวิตเหมือนอย่างพระเยซู ฉันไปที่เมืองซีอูลก็เพื่ออยากได้ แขนสองแขนแต่มาบัดนี้ฉันมีมากกว่าสองแขน ฉันมีพระเยซูคริสต์ฉันมีชีวิตนิรันดร์ ฉันมีความหวัง ฉัน มีความร่าเริง ฉันมีความรัก ฉันมีความเป็นประโยชน์แก่คนทั่ว ๆ ไป สรรเสริญขอบพระเดชพระคุณ พระเจ้า”

บทที่ 16

พระองค์ทรงรักข้าพเจ้า

“การแบกกางเขน” ไม่ได้หมายความว่าเพียงแต่ยินดีต้อนรับคำลำบากที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ไม่ปรินปากหรือยอมทนทุกข์ทรมาน โดยปราศจากการร้องทุกข์หรือบ่นรำไรเท่านั้น กางเขนเป็นเครื่องหมายแห่งความตายการแบกกางเขนหมายความว่าถึงการสมัครทนทุกข์ทรมานแม้กระทั่งตายก็ยอมสละชีวิตของตนเองเพื่อความยุติธรรมและเพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์”

ขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเห็นดวงตาของซูห์รี่เล็กลง และเห็นกล้ามเนื้อที่ปากของเขาขบกรามแน่น ข้าพเจ้ารู้ว่าเขากำลังตัดสินใจเด็ดขาด

มีคณะเล็ก ๆ ที่นัดมาประชุมอธิษฐานก่อนรุ่งสว่างในคริสตจักรของซู ซูเคยเป็นคนเลขานุการของข้าพเจ้า อยู่หลายปี แต่บัดนี้เขาได้รับราชการของพระเจ้าโดยยอมเป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาล หรือศิษยาภิบาลที่ไม่ได้ถูกเจิม

ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบจริง ๆ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าการตัดสินใจเพราะคำพูดของข้าพเจ้านั้นอาจนำไปสู่การทนทุกข์ทรมาน และเขาอาจถึงแก่ความตายก็ได้ ถ้าเหตุการณ์เช่นนั้นมาถึงตัวข้าพเจ้า ๆ จะเต็มใจเผชิญด้วยตนเองหรือ?

เวลาไม่ถึงหนึ่งปีการทดลองก็มาถึง ซูได้ถูกจับกุมจากบ้านของข้าพเจ้าเอง โรงเรียนพระคริสตธรรมได้ปิดแล้ว เนื่องจากถูกบังคับให้นักเรียนกราบไหว้ที่ศาลพระแม่เจ้าสุริยา ข้าพเจ้ายอมรับคำของร้องของคนสิบสองคนที่นัดมาประชุมกันที่บ้านของข้าพเจ้า เพื่อจะศึกษาพระวาระของพระเจ้า และซูเป็นคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น

เขาถูกเรียกตัวไปสถานีตำรวจในตอนเช้า และกลับมาในตอนบ่ายด้วยหน้าตาขมขื่น “ไม่ต้องสงสัยพวกเราจะต้องถูกจับบ่ายวันนี้แน่” เขากล่าวแก่พวกเรา

เราได้ถูกเข้าอธิษฐานอยู่เป็นเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงและเราก็เรียนบทเรียนของเราต่อไปอีกทันใดนั้นก็มีการตรวจสองคนเดินเข้ามาในห้อง คนหนึ่งเป็นชาติญี่ปุ่นอีกคนหนึ่งเป็นชาติเกาหลี

“นี่ทำอะไรกัน? นี่เปิดโรงเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาตใช่ไหม?” ข้าพเจ้าอธิบายว่า “นี่เป็นเพียงการศึกษาพระวาระของพระเจ้าซึ่งไม่มีพิธีอะไร เราเรียกกันในระหว่างพรรคพวกกันเองเท่านั้น”

“คุณมาเรียนกันทุกวันใช่ไหม?”

“ครับ”

“คุณมาพบกันที่นี่ในช่วงโมงที่กำหนดไว้ตรงกันทุกวันใช่ไหม?”

“ใช่ครับ”

“คุณเรียนหนังสือเล่มเดียวกันตลอดเวลาใช่ไหม?”

“ครับ ถูกแล้ว”

“การเรียนชนิดนี้เราเรียกว่าเป็นโรงเรียน คุณต้องไปขออนุญาตต่อทางการ พวกคุณต้องออกไปนมัสการที่ศาลพระแม่เจ้าสรียา จงให้ทุก ๆ คนตามเรามา”

การได้สวนตัวข้าพเจ้ากินเวลาสักสองชั่วโมง และเป็นการได้สวนปากเปล่า ไม่มี การได้สวนด้วยมือโดยการใช้วิธีตบหน้า ซึ่งเป็นระบบการได้สวนตามปกติของตำราจัญปุ่น ข้าพเจ้าถูกปล่อยตัวมา แต่ข้าพเจ้ารู้แน่ว่าการได้สวนเพื่อนชาวเกาหลีของข้าพเจ้าจะมีการได้สวนพิสดารกว่านั้น

คนสองคนตอบเสียงอย่างฉลาดแล้วถูกปล่อยตัวไปแต่คนอื่น ๆ ยังยืนกรานตามมติของตนเอง ข้าพเจ้าเห็นเพียงสองคนนั้นเท่านั้น ส่วนมากคนพวกนั้นไม่ได้ออกมาจากตารางอีกเลย

คนพวกนั้นถูกขังตลอดเวลาสงครามโลกครั้งที่สองผู้มีร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงนัก ข้าพเจ้าคิดว่าเขาคงต้องตายในตารางแน่นอน

ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจมากที่ได้รับจดหมายจากเขาไม่นานนักหลังจากจัญปุ่นยอมแพ้ เขาทนได้ตลอดเวลาและหลุดออกมาพร้อมกับศิษยาภิบาลโก แต่พี่ชายของเขากับเพื่อนสนิทคนหนึ่งของเขา ได้ถึงแก่กรรมเสียในตาราง และคนนอกนั้นเขาไม่ทราบว่าจะเป็นอย่างไ

ในฤดูร้อนปี ค.ศ. 1947 เขาได้ข้ามเส้นขนานสามสิบแปดลงมาและมาถึงเมืองเตกู คริสตจักรชนบทแห่งหนึ่งมีความยินดีได้ต้อนรับเขาไว้เป็นศิษยาภิบาล

เขาได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เขาได้ผ่านมาระหว่างสงครามด้วยความถ่อมใจและสุภาพให้ข้าพเจ้าฟังดังนี้

“หลังจากตำราจัญปุ่นตบหน้าหลายทีจนหน้าชาหมดความรู้สึก”

“และพวกนี้เอาน้ำกรอกจุมกผมหลายครั้ง แต่ผมคิดถึงความทุกข์ทรมานที่พระเยซูทรงทรมานเพื่อผมมากกว่านั้น ฉะนั้นผมจึงทนได้”

การกรอกน้ำเข้าจุมกนั้นมีการผูกตัวติดกับกระดานหรือผูกตัวติดกับโต๊ะ โดยให้หัวห้อยลงมาน้ำที่กรอกเข้าจุมกเช่นนั้น มีพริกแดง ๆ ผสมอยู่อย่างเข้มข้น น้ำพริกนั้นกรอกเข้าทางจุมกจนคนถูกกรอกเกือบจะสลัดตายมันเป็นการทรมานซึ่งไม่ทำให้ร่างกายพิการ เว้นแต่จะทำมากเกินไป

วันหนึ่งพวกนั้นบอกผมว่าวิธีทรมานเอาน้ำพริกกรอกเข้าจุมกเช่นนี้ จะทำให้คนโกหกรับสารภาพความจริงได้ผมบอกแก่จัญปุ่นว่า “ผมบอกความจริงแก่คุณแต่พวกคุณกำลังบังคับให้ผมพูดโกหก” ฉะนั้นพวกนั้นจึงไม่มีทรมานผมด้วยน้ำพริกอีกต่อไป

“ผมถูกนำตัวไปเมืองวิจู่ในเดือนมิถุนายน พวกนั้นสั่งให้โบยตีผมทุก ๆ วันเป็นเวลาสี่สิบวัน ในเวลาสี่สิบวันนั้นทำให้ผมคิดถึงเวลาที่พระเยซูทรงอดพระกระยาหาร”

“พวกนั้นช่วยกันถอนเส้นผมออกจากศีรษะและถอนหนวดด้วย วันหนึ่งผมถูกโบยตีสาหัสมาก และรู้สึกกระหายน้ำผมของร้องอยากกินน้ำแต่เขาไม่ได้กิน ขณะนั้นทำให้ผมคิดถึงเวลาที่พระเยซูทรงกระหายน้ำบนไม้กางเขน และคิดอยู่เสมอว่านี่แหละเป็นวิธีที่พระเยซูต้องทนทุกข์ทรมานเพราะความบาปของผม ผมร้องไห้ น้ำตาไหลจากแก้มเข้าปาก แล้วความกระหายน้ำก็หายไป”

วันแล้ววันเล่าพวกนั้นบอกแก่ผมว่าไม่ต้องทำอะไรเว้นแต่ก้มศีรษะคำนับพระแม่เจ้าสุรียา “แกมันช่างโง่บัดชบอะไรเช่นนั้น เพียงแต่ก้มหัวลงคำนับก็หมดเรื่องแล้วก็จะปล่อยตัวไปอยู่กับลูกกบเมียว”

ทันใดนั้นพระวณะของพระเยซูคริสต์เจ้าแล่นปราดเข้าสู่สมอของผมทันที “ถ้าท่านจะกราบไหว้เรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน” แล้วพระสุรเสียงของพระองค์ตอบต่อไปว่า “มีคำเขียนไว้ว่าจงกราบไหว้พระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของตน และปฏิบัติพระองค์ผู้เดียว” และต่อมาพวกนั้นไม่มีโอกาสซักชวนผมอีกเลย

การนอนบนพื้นคอนกรีตแข็ง ๆ ในฤดูหนาวเป็นสิ่งที่ทนได้ยากเหลือเกิน เรือนจำจ่ายผ้าผวยผืนเดียวให้ซึ่งเต็มไปด้วยแมลงตัวเรือด และตัวเรือดก็มีชุกชุมในตอนกลางคืน และห้องก็มีมดมากจนไม่สามารถฆ่าตัวเรือดได้

การที่ยืนเท้าเปล่าบนพื้นซีเมนต์เพื่อรออาบน้ำซึ่งทางเรือนจำบังคับให้ทำเป็นเรื่องทารุณมาก โดยเฉพาะเวลาลมพัดจัดในตอนเช้า ข้าพเจ้าป่วยหลายครั้งแต่พระเจ้ามิได้เรียกตัวข้าพเจ้าให้ไปอยู่กับพระองค์ ดูเหมือนพระองค์ยังมีพระประสงค์ที่จะใช้ตัวข้าพเจ้าอยู่ต่อไปในโลกตัวแมลงและเรือดมีมาก พวกมันรุมกัดข้าพเจนนตัวพุงพองเป็นหนองไปทั่วตัวเหมือนโอบ ข้าพเจ้าอยากจะเอากระเบื้องแตก ๆ ชูคตัวเหมือนโอบจริง ๆ

“แต่คล้ายกับเปาโลพูดกับนายคุก ที่เมืองฟิลิปปีคือทำให้กระคิดติคุณแพร่ไกลออกไปอีก ข้าพเจ้าถูกตำรวจญี่ปุ่นนำตัวไปสอบสวนหลายครั้ง พวกตำรวจบอกให้ข้าพเจ้าชี้ให้เขาดูจากพระคัมภีร์ภาษาญี่ปุ่นว่ามีตอนไหนที่พระเจ้าห้ามไม่ให้มีมัสการรูปเคารพ และห้ามมิให้มัสการพระองค์อื่น ข้าพเจ้ามีโอกาสเป็นพยานเพื่อพระเยซูแก่ตำรวจหลายคน เพราะว่าทุก ๆ ครั้งที่สืบสวนก็มีตำรวจหน้าใหม่ ๆ เปลี่ยนหน้ากันมาสอบสวน เมื่อพวกตำรวจตอบคำตอบที่ข้าพเจ้าถามไม่ได้ มักทำให้พวกตำรวจโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ แล้วสั่งโบยตีข้าพเจ้าอีกตำรวจหลายคนรู้ว่าข้าพเจ้าทำถูก แต่เขาไม่ยอมรับว่าถูก และยิ่งกว่านั้นยังมีโอกาสเป็นพยานเรื่องพระเยซูแก่พวกนายทหารชั้นสูง ๆ ขึ้นไป ซึ่งตามปกติข้าพเจ้าจะไม่มีโอกาสพูดกับพวกเขาเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าได้ยื่นพระวณะของพระเจ้าให้เขาฟังมากมาย ข้าพเจ้ารู้

แน่นอนนั่นเป็นเมล็ดพืชแห่งชีวิตนิรันดร์ และข้าพเจ้าอธิษฐานทุกครั้งว่าเมล็ดพืชของพระเจ้าจะงอกขึ้น
ในใจของคนบางคน”

คืนวันหนึ่งตำรวจญี่ปุ่นเข้ามาหาข้าพเจ้าถึงในห้องขังทั้งนี้ให้ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจมาก ก่อน
ๆ นั้นข้าพเจ้าต้องถูกเชิญตัวไปอยู่ต่อหน้าตำรวจไม่ใช่ตำรวจมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าคราวนี้จะ
มีอะไรเกิดขึ้น

ตำรวจคนนั้นพูดว่า “ฉันคอยเฝ้าดูแกมานานแล้วสังเกตดูว่าแกช่างทนทานต่อการทรมานนี้โดย
ไม่ออกปากบ่น และสู้ทนทรมานด้วยความพากเพียรจริง ๆ ความเชื่อของแกในองค์พระเยซูกลึกลับซึ่งแปลก
ประหลาดมากซึ่งฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ทำให้ฉันเองอยากเป็นคริสเตียนด้วย”

ข้าพเจ้าจึงมีโอกาสสอนเขาถึงเรื่องพระเยซูโดยใช้ภาษาญี่ปุ่นอย่างตะกุกตะกักเต็มที่ สอนเขาว่า
พระเยซูทรงรักเขาและตายเพื่อเขาบนไม้กางเขน และพระเยซูทรงร้องพระทัยอยากต้อนรับเขาไว้ และ
จะอภัยบาปให้แก่เขา และจะทรงพระราชทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่เขาและนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา
ข้าพเจ้าได้รับอาหารชนิดดีกว่าเดิมมาก

แต่น่าเสียดายห้องของข้าพเจ้าพิการไม่ย่อยอาหารฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกินไม่ได้มาก ข้าพเจ้าจึง
แบ่งปันให้แก่เพื่อนนักโทษอื่น ๆ เมื่อพวกนั้นออกจากคุกแล้วเขาจับมือข้าพเจ้าและมีน้ำตาไหลออกมา
ด้วยความขอบใจ และเพื่อนนักโทษเหล่านั้นบอกว่าเขาจะเป็นคริสเตียนด้วยอย่างน้อยมีประมาณแปด
สิบคนที่สัญญาว่าจะทำเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าพบคนเหล่านั้นหลายคนเมื่อออกมาจากคุกแล้วและถามเขาว่า
ยังเป็นคริสเตียนอยู่หรือ? “แน่นอนที่เดียวผมยังเป็นอยู่เสมอ” เขากล่าวย้ำแก่ข้าพเจ้า

“ข้าพเจ้ามีโอกาสหลายครั้งที่เป็นพยานเรื่องพระเยซูเมื่อถูกนำตัวไปยังแดนตารางหลาย ๆ
ตาราง มีหลายคนบอกว่าเขาอยากเชื่อ ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างน้อยมีประมาณสองร้อยคนที่เป็นคริสเตียนจริง
ๆ”

“มีคริสเตียนอีกหลายคนที่ติดคุกพร้อมกับข้าพเจ้ามีสองคนที่ข้าพเจ้าจำได้ว่าเขาตัดสินใจอด
อาหารเป็นเวลาสี่สิบวันเท่ากับเวลาพระเยซูทรงอดพระกายาหาร พวกผู้คุมนี้ว่าเขาทั้งสองคนจะตาย
แน่แล้วจึงปล่อยตัวออกจากคุก ภายหลังข้าพเจ้าทราบว่าเขาทุเลาขึ้นและหนีรอดตัวไปได้”

มีผู้ปกครองคริสตจักรคนหนึ่งชื่อฟัค เขาได้รับพระธรรมเอเสเคียล 3:18 เป็นข้อเตือนใจว่า “เมื่อ
เราว่าแก่คนบาปว่า เจ้าจะต้องตายเป็นแน่ และท่านมิได้ตัดเตือนว่ากล่าวเขา และมีได้ตัดเตือนว่ากล่าว
คนบาปจากทางซ้ายของเขา เพื่อจะใช้ชีวิตเขารอด คนบาปนั้นจะตายในความชั่วของเขา และโลหิตของ
เขาจะเรียกเอาจากมือของท่าน” เขาจึงเรียกตัวเองว่าคนยากสำหรับชาวญี่ปุ่น เขาออกไปตัดเตือนชาว
ญี่ปุ่นว่าเขาทำบาปเพราะหลงใหลวู้ญี่ปุ่น เขาถูกจับกุมตัว และถูกเขียนหลายครั้ง ในที่สุดเขาถูกส่งตัวมา
ที่เรือนจำหันทโทเมเมืองชินจิ เขาเป็นคนที่มีความเชื่อลึกลับซึ่งมากและเอาใจใส่ในศาสนาจริง ๆ ข้าพเจ้า

ได้รับพระคุณของพระเจ้าจากชายคนนี้มีมาก วันหนึ่งเมื่อเขาถูกญี่ปุ่นโบยตี เขาขอร้องให้ผู้คุมตีมากกว่า
นั้น เขาบอกว่าให้ตีเขาให้ตายเสียดีกว่า เขาอยากจะตายเพื่อพระเยซู ตำรวจที่โบยตีเขาพากันอ้าปากค้าง
พูดไม่ออกเพราะไม่เคยเห็นเช่นนี้เลยแต่ในสุดตำรวจตกลงจะไม่โบยตีตามคำที่ขอร้องของเขาจากวัน
นั้นมาตำรวจเลิกโบยตีเขา ทั้งนี้ทำให้เขาผิดหวังมาก

“เมื่อข้าพเจ้าถูกจับครั้งแรกนึกว่าต้องตายในคุกแน่แล้ว ข้าพเจ้าตัดสินใจว่าอย่างไร ๆ เสียจะไม่
ยอมโค้งคำนับให้พระแม่เจ้าสุริยาเลย ข้าพเจ้าถูกจับขังไว้เลย ๆ เป็นเวลาสองปีจึงทราบว่าอเมริกันทำ
สงครามกับญี่ปุ่น”

“แล้วข้าพเจ้าก็รู้แน่นอนว่าอย่างไร ๆ เสียญี่ปุ่นต้องแพ้สงคราม และจะแพ้เมื่อไรนั้นขึ้นอยู่กับ
เวลาเท่านั้นถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ตราบใดตราบนั้นยังมีหวังเป็นอิสระแน่ ข้าพเจ้ารู้ว่าชาวญี่ปุ่นจะต้อง
ถ่อมตัวและจะยอมฟังพระกิตติคุณ ข้าพเจ้ารู้สึกที่ข้าพเจ้าควรไปเทศนาในประเทศญี่ปุ่นเพื่อให้เขาเลิก
นมัสการรูปพระเทียมเท็จเพราะพระเท่จันนี้แหละทำให้พวกเขาใจโหดร้ายและจะนำความพินาศมาสู่ตัว
พวกเขาเอง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น และถูกแล้ว ทางโรงเรียนจำเขาสนับสนุนให้คนเรียน
ภาษาญี่ปุ่น และทำให้ทางเจ้าหน้าที่เรือนจำคิดว่าข้าพเจ้าเริ่มอ่านแอในความเชื่อเสียแล้ว พวกเขาไม่ฝัน
ถึงเลยว่าความจริงในใจข้าพเจ้าคิดอะไรอยู่”

“พระเจ้าไม่เคยทรงเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าทำอย่างที่ข้าพเจ้าคิดเลย แต่เมื่อสงครามเลิกแล้ว
ข้าพเจ้ามีโอกาสที่จะเป็นพยานของพระเยซู”

“วันหนึ่งพัศดีเรือนจำมาหาข้าพเจ้า แทนที่เขาจะตะโกนเรียกเลขชื่อของข้าพเจ้าดัง ๆ เขากลับ
พูดค่อย ๆ นำฟังว่า “อาจารย์ชูครับ”

ข้าพเจ้าแปลกใจมาก นี่เป็นได้อย่างไรกัน?

“คุณรู้จักพระเจ้าที่เที่ยงแท้ผู้ทรงพระชนม์อยู่ คุณได้ทนทุกข์ทรมานสำหรับพระเจ้าองค์นี้มา
มากมายและบัดนี้คุณได้ชัยชนะแล้ว”

ข้าพเจ้าถามว่า “ชนะอย่างไรครับ?”

“สงครามเลิกแล้ว ญี่ปุ่นยอมแพ้ และคุณถูกปล่อยเป็นอิสระ”

หลังจากเจ็ดปีที่ต้องติดคุกก็นึกเหมือนว่าฝันไป เราถูกบอกเล่ามาว่าญี่ปุ่นชนะสงคราม และ
จะต้องเซ็นสัญญาสันติภาพในทำเนียบขาว ณ กรุงวอชิงตัน ข้าพเจ้ารู้ว่านั่นเป็นคำโกหกของทางราชการ
ญี่ปุ่น ข้าพเจ้าเคยชินกับคำโกหกเหล่านั้นเสียแล้ว แต่แล้วข้าพเจ้าก็ตื่นตื่นเมื่อทราบว่าญี่ปุ่นแพ้สงคราม”

“ข้าพเจ้าอ่อนเพลียเกินไปไม่สามารถเดินออกจากคุกได้ มีญาติคริสเตียนจากเมืองซูวิมาหา
ข้าพเจ้าไปพักที่บ้านของเขา ณ ที่นั้นข้าพเจ้าได้รับความสุขและได้รับความเอาใจใส่ดีจริง ๆ จนนึกว่าจะ
กลายเป็นสวรรค์เสียแล้ว”

“แต่ข้าพเจ้ามีความร้อนใจอยากจะไป ข้าพเจ้าประสงค์จะไปเมืองแคงเค ซึ่งเป็นที่ข้าพเจ้าถูกจับ และเป็นที ๆ ข้าพเจ้าสอบสวนมากที่สุด และเป็นสถานที่ ๆ ข้าพเจ้าอ่านพระคัมภีร์ภาษาญี่ปุ่นให้ชาวญี่ปุ่นฟังและชักชวนให้เขาเชื่อพระเยซู ข้าพเจ้าอยากจะไปที่นั่น ก่อนที่ตำรวจญี่ปุ่น จะถูกย้ายกลับไปประเทศของเขา”

แน่นอนเหลือเกินเมื่อข้าพเจ้าถึงที่เมืองแคงเคตำรวจญี่ปุ่นยังเหลืออยู่ถึงสองร้อยคน พวกตำรวจญี่ปุ่นสำรวจมอริยาบสถสงบเสงี่ยมเพราะเกรงประชาชนเกาหลีจะถูกซื้อขึ้นแก้เผ็ด

ข้าพเจ้าไปสถานีตำรวจพร้อมกับศิษยาภิบาลโก ผู้ซึ่งถูกจับพร้อม ๆ กับข้าพเจ้า เราได้รับอนุญาตให้พูดกับตำรวจพวกนั้นได้ ข้าพเจ้าจำหน่ายตำรวจคนที่โบายดีและสอบสวนข้าพเจ้าได้ดี

“คุณเคยบอกเราถึงเรื่องพระแม่สุรียาว่าใหญ่ยิ่งกว่าพระเจ้าของคริสเตียนและเจ้าแม่องค์นั้นจะประสาทชัชนะให้แก่ญี่ปุ่น บัดนี้ก็เห็นแล้วว่าท่านเชื่อผิดเราได้เตือนท่านแล้วว่าการไว้วางใจที่ผิด ๆ เช่นนั้นจะทำความยุ่งยากและความพ่ายแพ้มาสู่ท่าน เราได้บอกให้พวกคุณทราบแล้วว่าพระเจ้า ของพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้ถาวรและเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แต่ท่านก็โบายดีเราและอยากจะฆ่าเรา

“แต่เรากลับมาหาพวกท่านครั้งนี้มิใช่มาเพื่อจะแข่งค่าท่านด้วยประการใด เรากลับมาบอกท่านให้ทราบว่าพระเจ้าองค์นี้ยังทรงรักท่านแม้ว่าท่าน จะทำผิดบาปต่อผู้พระองค์มากมายเท่าใดก็ตาม พวกเราก็มินดีให้อภัยแก่ท่านในสิ่งที่ท่านได้ทำแล้ว ๆ มาต่อเรา แต่เราก็อธิบายด้วยเหมือนกันว่าพระเจ้าจะทรงพระราชทานอภัยโทษให้แก่พวกท่านเหมือนกัน ถ้าท่านจะกลับใจหันมาเชื่อถือพระองค์ พระเยซูคริสต์พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ได้ทนทุกข์ทรมานตายบนไม้กางเขนเพื่อความบาปของท่านทั้งหลาย ถ้าท่านจะเชื่อองค์พระเยซู พระองค์มิใช่จะทรงอภัยโทษแก่ท่านเท่านั้นแต่จะทรงพระราชทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกท่านด้วย พวกท่านจะไม่ยินดีรับพระเยซูไว้เป็นพระเจ้าผู้ไถ่บาปและเป็นพระเจ้าของท่านหรือ?

“น้ำตาเริ่มไหลจากใบหน้าของตำรวจเหล่านั้นหลายคน พวกนั้นได้ออกมาข้างหน้าและจับมือเรากุมไว้แน่น

“ข้าพเจ้าอดนึกถึงเรื่องเปาโลกับนายคุกที่เมืองฟิลิปปีไม่ได้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวข่าพระวณะของพระเจ้าว่า “จงเชื่อวางใจในองค์พระเยซูคริสตเจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย”

“เหล่านายร้อยตำรวจญี่ปุ่นที่เคยแข็งแรงกร้าวได้ทำให้เราแน่ใจจากน้ำตาของเขาว่าเขาจะกลับไปประเทศของเขาและเป็นคริสเตียนพร้อมทั้งครอบครัวของเขาด้วย”

พวกเขาจะพักอยู่ที่นั่นอีกสองสามวันเท่านั้น แต่เราก็มีโอกาสพูดกับเขาทุก ๆ วัน และอ่านพระวณะของพระเจ้าให้เขาฟัง และให้เขาทราบถึงพระสัญญาของพระเจ้าว่ามีอะไรบ้าง คณะตำรวจญี่ปุ่น

ได้ฟังถ้อยคำของเราอย่างจิตใจที่หิวโหยจริง ๆ เราได้อธิษฐานกับเขาและพวกเขาแสดงความขอบคุณต่อเรา

“เราไม่ได้รับข่าวคราวจากพวกเขาอีกเลย เราไม่ทราบว่าการวินิจฉัยปูนพวกนั้นเป็นคริสเตียนแล้วกี่คน แต่เราเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงช่วยคนพวกนั้นเป็นจำนวนมากให้รอดพ้นบาป ดังนั้นเราจึงทราบแน่นอนว่าการทนทุกข์ทรมานของเราไม่เป็นการเสียเปล่า”

“อาจารย์ชูศรีบ” ข้าพเจ้าถามเขา “ทำไมคุณจึงเต็มใจทนทุกข์ทรมานและยอมลำบากเช่นนั้น?”

ศิษยาภิบาลชูมองข้าพเจ้าอย่างสนเท่ห์ เขาจึงย้อนถามว่า “ทำไม? ก็เพราะข้าพเจ้ายินดีทำเพื่อพระคริสต์” “ถูกแล้ว, แต่ทำไมคุณจึงเต็มใจทนทรมานเช่นนั้นเพื่อพระเยซู?” ใบหน้าของเขาแสดงความร้อร่น “ทำไม?” ก็เพราะพระเยซูทรงยอมตายเพื่อผมพระองค์ทนทุกข์ทรมานสำหรับผม และพระองค์ทรงช่วยผมให้พ้นความบาป และพระองค์ทรงพระราชทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่ผม เมื่อเป็นเช่นนี้ทำไมผมจะไม่ยอมทนทุกข์ทรมานเพื่อพระองค์บ้าง? ผมขอบคุณพระองค์ที่มีโอกาสแสดงความกตัญญูต่อพระองค์ว่า ผมรักพระองค์ ผมเองยังรู้สึกว่าได้รับมาแล้วอย่างน้อยไปเสียอีกผมเองยินดียอมตายเพื่อพระองค์”

ใบหน้าของเขาซึ่งอึดอัดด้วยความปีติยินดี “คุณจำการประชุมอธิษฐานของเราในตอนเช้าที่เมืองมูจไม่ได้ หรือ? ผมยอมรับกางเขนของพระองค์ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา คุณจำไม่ได้หรือ? คุณบอกผมว่ามันหมายความว่าความถึงการทนทุกข์ทรมานและความตาย ผมเองได้ถูกตรึงตัวไว้กับพระเยซูแล้ว มิฉะนั้นแล้วผมคงไม่มีชีวิตอยู่ แต่ถึงกระนั้นไม่ใช่ตัวผมที่มีชีวิตอยู่ แต่พระเยซูคริสต์ต่างหากที่ทรงพระชนม์อยู่ในร่างกายของผม และชีวิตที่ผมมีอยู่เดี๋ยวนี้ผมมีชีวิตอยู่ด้วยความศรัทธาในองค์พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรักผมและทรงพระราชทานพระกายของพระองค์เองให้แก่ผม นั่นแหละพระองค์ทรงรักตัวผม และพระองค์ทรงพระราชทานพระองค์เองให้สำหรับผม”

และศิษยาภิบาลชูปรนนิบัติ พระเจ้าอย่างนั้นต่อไปแม้ว่าจะมีชีวิตอยู่อีกเพียงเจ็ดปีหลังจากออกมาจากตารางชูได้รับใช้คริสตจักรอีกหลาย ๆ คริสตจักร รวมทั้งคริสตจักรกลางในเมืองเตกูด้วย และแม้ชูจะถูกจองตัวไปเทศนาฟื้นฟูในที่อื่น ๆ อีกหลายแห่ง แต่ร่างกายของชูก็ไม่แข็งแรงอย่างเดิมเนื่องจากถูกทรมานในตารางมาหลายปี ในปี ค.ศ. 1952 ขณะที่กำลังถ่ายเลือดพระเจ้าทรงเรียกเขาไปสู่ที่ “สุขกว่าและดีกว่า” ข้าพเจ้ารู้แน่นอนว่ามงกุฎแห่งผู้เสียสละชีวิตเพื่อพระเยซูกำลังคอยต้องรับเขาอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยซูที่ถูกตะปุดจริงโดยการคลุมคลีและสนิทสนมอยู่กับคริสเตียนชาวเกาหลีอยู่ถึงสี่สิบปี และอาศัยอยู่ในกะต๊อบที่ฝาผนังขาดด้วยโคลน ร่วมรับประทานอาหาร โต๊ะเดียวกันกับเขาและบ่อยครั้งที่แต่งกายแบบเดียวกับชาวเกาหลี ร่วมประชุมนมัสการกับพวกเขา และร่วมอธิษฐานกับเขาและได้สอบสวนคนเตรียมตัวจะเข้าพิธี บัพติศมาหลายพันคน และสอนพระวาจาของพระเจ้าให้เขาเป็น

ภาษาพื้นเมืองเกาหลี และเฝ้าดูใบหน้าของเขา ได้ยินพวกเขาร้องเพลงนมัสการที่เขาชอบร้อง ได้ยินเขาอธิบายฐานชนิดที่เทดวงจิตดวงใจถวายแก่พระเจ้ายามก่อนรุ่งอรุณทำให้ข้าพเจ้าเริ่มเห็นว่าถ้อยคำของพระเจ้าซึ่งจับจิตจับใจของมนุษย์พวกนี้ และทำให้เขาต้องถูกติดตาราง ถูกโบยตี แต่ก็ยังยินดีในความทุกข์ทรมานนั้น บางคนถึงแก่กรรม หรือไม่ก็เป็นพยานแก่เพื่อนร่วมชาติด้วยกัน บ้างก็พากันสร้างคริสตจักรที่หลังคามุงด้วย จากหรือทำด้วยเศษสังกะสี ถ้อยคำของพระเจ้าที่จับจิตจับใจอาจารย์ซุกก็เป็นที่ถ้อยคำชนิดเดียวกับถ้อยคำที่ติดอกติดใจอาจารย์เปาโล “พระองค์ทรงรักข้าพเจ้าและพระองค์ทรงพระราชทานพระกายของพระองค์สำหรับข้าพเจ้า”

“โอพระเยซูเป็นพระเจ้าและเป็นผู้ไถ่
ข้าพเจ้าขอมอบชีวิตของข้าพเจ้าไว้แก่พระองค์
เพราะพระองค์ทรงพระราชทานพระกายของพระองค์เอง
เพื่อเป็นเครื่องสักการะไถ่บาปของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งอื่นเป็นผู้บังคับเหนื่อหัวใจ
ดวงจิตของข้าพเจ้าเป็นที่นั่งของพระองค์
ดังนั้นชีวิตของข้าพเจ้าจึงเป็นของพระองค์
โอพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์เท่านั้น”

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์สำเร็จกิจ
1049 ตรอกตึกแดง ซ้ำงวัดอนงคาราม ธนบุรี
นายเทพ เทพสำเร็จ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
มกราคม 2051
